COLECȚIA ROMANTIC

Suzanne Dye

310

BĂRBATUL DIN LUNA DE MIERE

editura alcris

SUZANNE DYE

BĂRBATUL DIN LUNA DE MIERE

Coperta IV

CASĂ DE PIATRĂ!

Cum ar putea cocheta mireasă texană Hayley Beck să-şi păstreze şi onoarea intactă, şi luna de miere în Hawaii pe care a câştigat-o într-un concurs local? Găsind un prieten care să se dea drept mire. Şi nu exista decât un singur bărbat la îndemână, suficient de chipeş şi destul de binevoitor pentru a juca rolul: Nemesisul ei din copilărie…

Era o ofertă pe care senzualul Matt Dryer n-o putea refuza. Cine n-ar fi dorit să petreacă două săptămâni sub cerul hawaiian? Ar fi fost floare la ureche să-i convingă pe însoţitori că se iubeau cu adevărat. Dar s-o convingă şi pe Hayley, asta putea fi mult mai dificil. Pentru că atracţia pe care o simţea faţă de ea era mai mult decât teatru – era realitate. Iar dacă-şi juca bine rolul, acesta putea deveni unic în viaţă.

DATE DESPRE AUTOARE

Suzanne Dye crede în dragostea la prima vedere. A ştiut că urma să se mărite cu actualul ei soţ, încă de la prima lor întâlnire. Acum, trăiesc fericiţi – până la adânci bătrâneţi! – pe malul unui lac, într-un orăşel din Texas, împreună cu cei trei copii mici ai lor. Faptul că scrie romane de dragoste este împlinirea unui vis de-o viaţă.

Suzannei îi place să primească scrisori de la cititori şi i le puteţi trimite la adresa: P.O. Box 12, Granbury, Texas 76048

Dragi cititori

Bun-venit într-o lume a pasiunii ameţitoare şi a iubirii nemărginite.

Bun-venit în colecţia *Precious Gem Romances*.

Avem plăcerea de a vă prezenta Precious Gem Romances, o splendidă serie nouă de romane de dragoste, ale unora dintre cei mai îndrăgiţi autori americani. Fie ca aceste captivante povestiri romantice, atât istorice cât şi contemporane, să vă poarte spre timpuri şi locuri îndepărtate, prin istorisiri care vă vor activa simţurile şi vă vor topi inima. Sclipind de veselie, râs şi dragoste, fiecare roman din seria *Precious Gem Romances* răspândeşte în jur aura pasiunii şi a emoţiei pe care le aşteptaţi de la cele mai reuşite scrieri sentimentale.

Oferite la un preţ foarte accesibil, aceste cărţi constituie o valoare irezistibilă – şi un adaos esenţial în colecţia dumneavoastră de literatură romantică. Toată viaţa veţi preţui cărţile din seria *Precious Gem Romances*, aceste poveşti de dragoste tandre, pe care veţi dori să le recitiţi la nesfârşit.

SUZANNE DYE

BĂRBATUL DIN LUNA DE MIERE

Traducere de SERGHEI MANIU

HONEY MOON MAN

Colectia Romantic

Editura Alcris, 1996
ISBN/Cod: 973-9405-21-5

Pentru Gerald,
bărbatul din adevărata mea lună de miere.

Capitolul 1

— Este o greşeală. O mare greşeală.

Hayley Beck se ridică brusc în picioare. Nu suporta să râdă nimeni de ea. Mai ales în ziua aceea. Şi în mai ales Matt Dryer, nici mai mult, nici mai puţin!

Îşi împinse înapoi scaunul metalic pliant pe care stătuse, mişcarea ei repezită făcând tăblia să cadă pe jos, cu zgomot.

— Trebuia să am atâta minte ca să nu-ţi cer tocmai ţie ajutorul, continuă ea. În viaţa mea n-ar fi trebuit să…

— Hooo! Ia stai puţin!

Expresia lui Matt Dryer deveni serioasă, în timp ce se ridică şi-şi ocolea biroul ticsit de lucruri, cu mişcări agile pentru constituţia sa musculoasă. Însă chiar şi aşa, Hayley ajunsese deja la uşa rulotei, topografia economică din cabinetul mobil pentru lucrări la faţa locului, al companiei de construcţii, prilejuindu-i o ieşire rapidă. Matt o apucă de încheietura mâinii, tocmai când dădea să apese pe clanţă.

— Dă-mi drumul.

Hayley privi ameninţător în ochii lui Matt, cu adâncimi de un albastru suav surprinzător pentru un bărbat atât de masiv. Acesta îi eliberă braţul, cu o uşoară tresărire amuzată a buzelor.

— Bine, acceptă el. Dar de plecat, nu pleci. Până nu stai jos din nou şi începi să vorbeşti coerent.

— Ai râs de mine.

Hayley se simţea prost. Şi penibil. Nu găsise deloc amuzant calvarul prin care trecea, iar răspunsul visceral al lui Matt la

cererea ei de ajutor o nemulţumea enorm.

Îl privi, şi mai frustrată, deşi nejustificat, de simplul fapt că statura lui de un metru optzeci îi domina făptura scundă, de numai un metru şaizeci. Întotdeauna fusese nesuferit de înalt – încă de când erau copii şi vecini. Cu toate că era mai mic decât ea cu un an.

Fusese şi rămăsese bună prietenă cu sora lui, Beth Cooper. În anii de şcoală, Matt fusese întruchiparea fratelui mai mic şi total pisălog – atât pentru Beth, cât şi pentru cea mai bună prietena a ei. O scotea pe Hayley din minţi de fiecare dată. Ce-o fi apucat-o să apeleze la Matt – la Matt, închipuiţi-vă! – când avea nevoie de un asemenea ajutor?

Fiindcă, îşi răspunse tot ea, cu amărăciune, alte soluţii nu mai am.

— Nu râdeam, încerca Matt s-o înduplece.

Hayley îşi ţuguie buzele.

— Te pregăteai, sublinie ea.

Matt zâmbi din nou, arătându-şi dinţii albi, regulaţi, şi gropiţele fermecătoare din obraji.

— Poate, consimţi el.

Apoi, reuşi să arate spăşit. Un moment.

— Haide, reluă, făcând un pas înapoi, pentru a se apleca să ridice scaunul pe care stătuse Hayley. Mai dă-mi o şansă.

Hayley îl privi încruntată cu îndărătnicie.

— Îţi promit că nu râd, insistă Matt.

Fata ridică bărbia. Ştia că avea să se aşeze la loc. Şi o ştia şi el.

După ce-şi potrivi bărbia cu un milimetru mai sus, reveni spre scaun. Aşezându-se, puse picior peste picior şi-şi netezi peste genunchi fusta ivorie cu carouri, străduindu-se să se calmeze.

Vizita ei avea un motiv. N-avea niciun rost să plece fără a-i spune măcar esenţialul, se dojeni ea în sinea ei, pe când aştepta ca Matt să se aşeze şi el.

Privindu-l cum ocolea până în cealaltă parte a biroului, Hayley se simţi dintr-odată prea pretenţios îmbrăcată, cu setul deux pièces şi escarpenii de mătase asortaţi.

Matt purta un tricou subţire de bumbac, întins peste pieptul său bombat, şi blugi roşii, decoloraţi, strânşi pe coapsele puternice. Arăta mai mult a lucrător din echipă – şi, pornind de la musculatura lui tonifiată, Hayley bănuia că Matt nu se codea să pună osul la treabă, în compania sa de construcţii.

Împlinirea vârstei de treizeci de ani nu-i făcuse niciun rău, judecă Hayley. La Matt Dryer nu se vedeau începuturi de burtică, nici bărbie fleşcăită. Dar nimic din toate acestea nu o mira.

Cu atenţia care i se acordase întotdeauna din partea sexului frumos, era firesc să fie fudul ca un păun, după părerea ei. Nu era genul care să se lase pradă degradării.

Matt se aşează, în timp ce norii sfârşitului de după-amiaza întunecau fereastra îngustă din spatele lui, cufundând în umbră complexul de apartamente recent terminat, de afară. Se dădeau deja anunţuri pentru chiriaşi. Complexul se afla la marginea de sud-vest a periferiei oraşului Fort Worth, într-o zona populară, în plină dezvoltare, şi fără îndoială avea să se umple curând.

La sosire, Hayley observase că şantierul părea aproape pustiu şi presupusese că majoritatea muncitorilor plecaseră deja, la sfârşitul programului. Fusese uşurată să zărească rulota lui Matt, parcată încă la bordură.

Matt se aplecă peste birou, cu coatele rezemate pe un teanc de planuri, atrăgându-i atenţia.

Hayley îl privi cum părea să-şi compună pe faţă o expresie de

preocupare – trăsăturile lui colţuroase şi puternice devenind serioase. În lumina crudă a becului gol din plafon, Hayley îi observă ridurile fine din jurul ochilor şi şuviţele aurii, decolorate de soare, ale părului blond-închis – un păr pe care continua să-l poarte lung la spate. Rebel şi sexy.

Era genul de bărbat după care oftau fetele în liceu. Chiar şi cele mai mari, din clasa lui Hayley. Dar nu şi ea. Hayley, niciodată. Ştia ce pacoste era Matt. De ani de zile erau vecini.

— O.K., spuse el. Deci, ce-ai…

Se întrerupse, când în uşa rulotei se auzi un ciocănit. Hayley simţi un gol în stomac, enervată de întrerupere. Voia să termine mai repede.

— Intră! strigă Matt.

Un bărbat între două vârste, cu chip rotund, vârî capul pe uşă.

— Matt, mă pregătesc s-o-ntind.

Privirea lui coborî spre Hayley, apoi reveni către Matt.

— Putem schimba două vorbe?

— Sigur, se ridică din nou Matt şi, cu o privire de scuză către Hayley, ieşi.

Hayley oftă. Se enerva din ce în ce mai rău. Începea să se simtă ca o proastă.

Nevoia de a o zbughi din loc se apropia de un nivel insuportabil.

Matt închise uşa în urma lui Jaime Rollins, bucuros că rezolvase problemele montatorului de mochete – dar şi dornic să se întoarcă la Hayley.

Se comporta ciudat. Foarte ciudat.

Se aşează din nou la birou, privind-o. Tenul ei era neted şi deschis la culoare, încadrat de cascada părului arămiu drept. Arata

ca o floare delicată.

Era decoratoare de interior – şi arăta exact aşa cum şi-ar fi imaginat Matt o persoană care petrecea ore întregi analizând culori şi combinând modele. Ca întotdeauna, era aranjată impecabil.

N-o mai văzuse de ani de zile, şi devenise mai drăguţă, cum părea să se întâmple de fiecare dată când o vedea. Şi mai serioasă. Hayley inspirase întotdeauna o mare seriozitate. Încă din copilărie.

Acest lucru o făcea să fie ridicol de uşor de tachinat. Iar Matt, cu siguranţă, nu fusese genul de băiat care să reziste ocaziilor de a-şi enerva sora şi pe prietenele acesteia – mai ales pe cea drăguţă şi serioasă pentru care avea, în secret, o mare slăbiciune.

— În regulă, ridică el încurajator sprâncenele, aplecându-se înainte. Cred că ar fi bine să repeţi întrebarea.

Privi cum se îmbinau sprâncenele arămii ale lui Hayley, deasupra imenşilor ei ochi verzi. Fata ofta, părând iritată, cu trăsăturile ei fine crispate. Văzând că nu se grăbea să răspundă, Matt insistă:

— Nu cred… în fine, cred că nu te-am auzit bine, prima dată, îi explică el.

De fapt, nu „credea” că n-o auzise bine pe Hayley. Ştia că nu se putea s-o fi auzit bine. Hayley nu spunea asemenea lucruri. Dar, imediat, repetă aceleaşi cuvinte.

— Am spus, pronunţă ea răspicat, că am nevoie de un soţ.

Acum vorbea pe un ton aproape bătăios.

— Eşti disponibil săptămâna viitoare, sau nu?

Matt continua s-o privească fără expresie, peste birou, gândindu-se la faptul că relaţiile lor din trecut abia dacă fuseseră amicale, necum romantice, în pofida dorurilor lui de băiat – doruri pe care le uitase de mult.

Mintea îi reveni cu ani în urmă. Nu începea nicio îndoială. În relaţia dintre ei, căsătoria ar fi reprezentat în mod clar un salt peste câteva etape.

— Disponibil? repetă el, tatonând cu prudenţa. Disponibil pentru ce?

Se rezemă de birou, cu coatele pe nişte hârtii împrăştiate. Conchisese că era timpul să nu mai umble cu ocolişuri, clarificând lucrurile.

— Mă ceri cumva în căsătorie?

Nici nu ştia dacă să fugă în vreo ascunzătoare, sau să se repeadă înainte, chiuind. Ceva nedefinit, în solemnitatea încremenită a ochilor verzi din fata lui, îl îndemna să rămână serios. Şi-i promisese că n-avea să râdă, când o invitase să se aşeze din nou. Dar îi era nespus de greu să se abţină.

— Bineînţeles că nu! răspunse Hayley, surprinsă şi nemulţumită. Nu fi ridicol.

Matt nu avea niciun interes să-şi pună pirostriile – cel puţin, nu în acea perioadă. Noua lui firmă de construcţii abia îşi deschidea aripile. N-avea nevoie de diversiuni personale. Totuşi, acel… acel dezgust, să zicem, faţă de perspectiva unei căsătorii cu el, i s-ar fi părut cel puţin cam jignitor, din partea altcuiva. Din partea lui Hayley, însă, îl făcea să izbucnească din nou în râs.

— Phii! se prefăcu Matt că-şi ştergea fruntea.

Buzele gingaşe, de culoarea piersicii, ale lui Hayley, se subţiară. Matt înţelese că tentativa lui de a glumi n-o amuza deloc. Se reculese.

— Atunci, ce anume îmi ceri?

Înainte de a-i răspunde, Hayley se îndreptă puţin de spate. Dacă ar fi fost posibil aşa ceva. Arăta deja de parcă ar fi înghiţit un vătrai.

— Nu vreau să mă mărit cu tine, Matt, spuse ea, ca şi cum acesta ar fi fost cel mai evident lucru.

— Atunci, ce vrei?

— Nu doresc decât să vii cu mine într-o lună de miere.

Matt reuşi s-o privească zece secunde încheiate, înainte de a începe să râdă. Avusese o zi grea şi obositoare, plină de interminabile detalii ale rezolvării ultimelor probleme cu complexul de apartamente. Nu mai rămăsese de făcut decât curăţenia, după care urma să-şi scoată rulota de pe şantier, lăsându-l în seama decoratorilor de exterior.

Predarea proiectului în avans şi cu economii financiare fusese pe cât de fericită, pe atâta de dificilă. În ultima vreme, mai mult dificilă. De săptămâni întregi, nu mai avusese niciun motiv de râs.

Privindu-l, Hayley rămase cu gura căscată. Îşi încleştă strâns degetele peste poşeta mică şi compactă de pe genunchi.

Matt se aştepta să-i dea cu ea în cap. Şi, probabil, o şi merita. Când colo, Hayley îl surprinse pentru a doua oară în ziua aceea. Se ridică şi ieşi din rulotă.

Proasto, proasto, proasto, se dojenea Hayley, în timp ce ieşea ca o furtună din rulotă, lăsând uşa metalică să se trântească zgomotos în urma ei.Ar fi trebuit să ştie că n-avea niciun rost să-i ceară ajutorul lui Matt Dryer! Şi o ştiuse. Beth era cea care insistase: „Roagă-l pe Matt. Matt o să te ajute”.

Amintirea râsului sonor şi copios al lui Matt îi provoca un nou val de enervare, în timp ce se grăbea cu paşi apăsaţi peste pământul bătătorit dintre rulotă şi stradă, unde-şi parcase maşina.

Apropiindu-se de drum, i se păru că auzea uşa rulotei deschizându-se în urma ei şi spera ca lui Matt să nu-i fi venit ideea de a alerga după ea. Chiar atunci, de deasupra bubui un tunet. Un vânt puternic, neobişnuit de rece pentru luna iunie în Texas, îi

răvaşi părul peste faţă. Ridicând mâna ca să şi-l dea la o parte, simţi o picătură mare de ploaie pe braţ.

Se uita în sus, fără a încetini pasul. Plafonul de nori negri plutea ameninţător deasupra ei. Aversa părea pe cale să izbucnească din clipă-n clipă – probabil, înainte de a reuşi să ajungă la maşina. Nemaipomenit, pufni Hayley în sinea ei, revăzând în minte toate ghinioanele din ultimele câteva zile. Fusese părăsită de logodnic cu o săptămână înainte de cununie, fiind apoi nevoită să suporte oribila sarcină de a înapoia darurile de nuntă[1] şi a le telefona tuturor invitaţilor, pentru a-i informa despre contramandarea ceremoniei. Rămăsese în braţe cu diverse facturi nupţiale nereturnabile. Era pe cale să-şi piardă până şi călătoria de vis – o lună de miere în Hawaii, pe care o câştigase la concursul unui post de televiziune. Şi, ca să le pună capac tuturor minunilor din acea săptămână, se umilise în faţa lui Matt Dryer, iar acum o pândea şi ploaia. Ce mai urma?

— Hayley?

Matt! Deci, pe el îl auzise ieşind din rulotă. Dădu să se întoarcă, dar tocurile escarpenilor de satin i se înfundară în pământul umed, încetinindu-i mişcarea. Mai degrabă ar fi petrecut un weekend într-o groapă cu crotali adâncă de trei metri, decât să mai aibă de-a face cu Matt. Cerurile se desferecară tocmai când ajunse la bordură. Se dezlănţui o ploaie torenţială de vară, udând-o până la piele, într-o clipă. Până ocoli botul maşinii şi ajunse la portiera de lângă volan, reuşi să-şi scoată cheile din poşetă.

Aşezându-se, trânti portiera şi porni motorul, în acelaşi timp scuturându-şi din ochi părul ud. Printre oscilaţiile ştergătoarelor de parbriz, îl văzu pe Matt, leoarcă de ploaie, alergând spre ea. Cu

---

1 În Statele Unite, se practică obiceiul de a oferi unele daruri de nuntă în avans. (n.tr.)

părul şi hainele lipite de trup, apăsă pe accelerator, demarând. Chiar şi prin zgomotul ploii, auzi bufniturile ritmice. Hayley închise strâns ochii, disperată, apăsând pe frână. O pana de cauciuc.

Îi deschise din nou când îl simţi pe Matt, mai mult decât îl auzi, smucind de portiera din dreapta.

Constatând că era încuiată, bătu nervos în geam. Hayley stătu treizeci de secunde încheiate, gândindu-se dacă să deschidă sau nu, în timp ce-l privea cu oarecare satisfacţie pe Matt cum se uda tot mai rău în ploaia de vară. Îşi aminti de roata de rezervă din portbagaj.

N-avea nici cea mai vagă idee cum se schimba un cauciuc spart.

Oftând scurt, Hayley opri motorul şi deblocă portiera. Matt intră, părând să aducă furtuna cu el în maşină.

— Îţi mulţumesc că te-ai grăbit să-mi deschizi, glumi el sarcastic, în timp ce sub el, pe fotoliul-cupă de vinil, se forma o băltoacă.

Se rezemă de spătar, trecându-şi nervos o mână prin parul blond închis, pentru a-şi împinge de pe frunte şuviţele ude. Creştetul capului său aproape atingea plafonul maşinii.

— Nu eu ţi-am cerut să vii după mine, îi aminti Hayley, încrucişându-şi braţele pe piept.

Matt o privi pieziş.

— Nu, mi-ai cerut doar să mă însor cu tine. Şi-şi şterse apa de pe frunte, cu mâna.

— Nu ţi-am cerut să te însori cu nimeni! insistă Hayley, aprinzându-se din nou.

Ţi-am cerut numai…

— … să mergem într-o lună de miere, completă Matt. Ştiu, ştiu.

Rămase privind-o, cu sprâncenele arcuite.

— Iar tu ai râs de mine.

Şi părea pe punctul de a izbucni iarăşi în râs.

Hayley îşi încrucişă şi mai strâns braţele.

— Iar ca să le pună capac la toate, mi s-a spart un cauciuc. Probabil am trecut peste un nenorocit de cui.

Îi venea să-i spună că numai el era de vină. El şi afurisitul lui de şantier. Cu cuiele sale blestemate.

Matt dădu din cap.

— Probabil.

Apoi, ridică din umeri.

— Imediat ce slăbeşte ploaia, am să-ţi schimb cauciucul. Iar dacă reiese că a fost un cui, ţi-l voi şi plăti chiar. Surâse.

— Fiindcă aşa-s eu, băiat bun. Ai roata de rezervă, da?

— Da.

Hayley se simţea cam vinovată. Nici măcar nu fusese nevoie să-i ceară ajutorul. Iar el se oferise până şi s-o despăgubească, deşi nu-l obliga nimeni. Uitase că putea fi cumsecade, uneori. Uneori.

— În portbagaj. Şi am şi un levier.

Ezita, recunoştinţa luptându-se cu enervarea care mai dăinuia.

— Îţi mulţumesc.

— Nicio problemă.

Matt se răsuci în scaun, părând să se simtă incomod, cu hainele ude. Hayley îl înţelegea perfect. Ardea de nerăbdare să ajungă acasă şi să se schimbe – dar era clar că trebuia să mai aştepte. Nu-i putea pretinde lui Matt să-i schimbe roata în ploaia torenţială.

— Apropo de ceea ce discutam în birou… începu el.

— Las-o baltă, îl întrerupse Hayley.

Făcuse o greşeală apelând la Matt. N-avea niciun rost să mai continue.

Matt ofta.

— Nu pot, Hayley.

Pe chip i se întipări preocuparea.

— Scuză-mă că am râs. Îmi pare foarte rău. Dar am avut o săptămână grea, iar tu m-ai luat pe nepregătite.

— Ţi-ar prinde bine un curs de bune maniere, replică ea, cu vocea o idee mai dezgheţată. Îi era greu să rămână supărată pe Matt. Aceasta era una din trăsăturile lui cele mai iritante.

Matt zâmbi, dăruindu-i o imagine a gropiţelor şi dinţilor lui albi.

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă el; întinse o mână şi-i despărţi braţele, pentru a-i cuprinde degetele unei mâini într-ale lui. N-am vrut să te jignesc, Hayley, o asigură, cu blândeţe.

Hayley îi privi mâna uriaşă şi bronzată, în care a ei se vedea mică, palidă. Fără niciun motiv, după câte se părea, în minte îi reveni momentul când Matt o ţinuse ultima oară de mână.

Avea cincisprezece ani, iar o pisică vagabondă o muşcase de picior, când încercase să-i dea ceva de mâncare, pe veranda din faţa casei. Mama ei era plecată şi, când ţipase, Matt venise în fugă, din vecini. Bunica lui – femeia care îi crescuse pe Matt şi Beth – o dusese cu maşina la doctor.

Hayley plânsese în tot timpul drumului până la cabinetul medical. Iar Matt o ţinuse de mâna. În ziua aceea, îi văzuse un alt chip. Blând. Afectuos. Desigur, nu durase mult. Cât ai bate din palme, revenise la tachinările lui, cu eforturi sporite, aproape ca şi cum ar fi vrut să compenseze faptul că fusese mărinimos cu ea.

— Hayley? îi rosti încetişor Matt numele, abia auzit, prin ropotul ploii pe acoperişul maşinii.

Hayley ridică privirea şi îi văzu ochii albaştri aţintiţi asupra alor ei. Un fior mic îi străbătu şira spinării. Încerca să-l pună pe seama hainelor ude – nu pe al fierbinţelii săgetătoare din privirea lui Matt.

Se simţea în ea ceva foarte intens. Ceva care o făcea să se foiască în scaun.

Îşi retrase mâna dintr-a lui Matt. Probabil că acea atingere intimă, cu care nu erau obişnuiţi, declanşase senzaţii atât de bizare. Ea şi Matt nu se atingeau. Nici măcar nu-şi prea vorbeau!

— N-am nimic.

Nu avea nevoie ca Matt să-şi facă griji pentru ea. N-avea ce face cu mila lui.

— Te rog să mă scuzi că te-am deranjat. Când va înceta ploaia, ţi-aş fi recunoscătoare să-mi schimbi cauciucul, iar apoi vom uita că ne-am văzut astăzi.

Matt se încruntă. Deşi Beth îl punea la curent, ocazional, cu evenimentele din viaţa lui Hayley, în ultimele câteva luni el lucrase practic zi şi noapte la proiectul complexului de apartamente. Categoric, îi scăpase ceva – şi, cu siguranţă, ceva important.

Cu câteva momente înainte, în birou, Hayley îi pusese cea mai smintită întrebare pe care o auzise vreodată din gura ei. Voia să afle toată povestea.

Nu-i plăcea expresia rănită din ochii ei. Îi trezea cheful de a-l pocni pe cel care o cauzase. Ani de zile o sâcâise pe Hayley, în copilărie. O privise ca pe o soră – şi, uneori, nu numai atât. Avusese sentimente protectoare faţă de ea.

Privirea îi coborî în josul făpturii ei ude leoarca. Nu putu să nu observe cum i se lipea bluza ivorie de rotunjimile delicate ale sânilor, precum şi peste adâncitura taliei înguste.

Nu lua în seama şoapta înceată din străfundul minţii, care-i

spunea că niciuna dintre aceste observaţii nu era frăţească. N-avea timp să-şi examineze gândurile răzleţe, să revadă dorurile uitate.

Ceea ce avea de făcut era să afle esenţa straniei vizite a lui Hayley pe şantierul lui de construcţii.

— Hayley, îţi voi schimba bucuros roata, spuse el, calm. Imediat ce-mi spui ce naiba se întâmplă.

Capitolul 2

Hayley îşi încrucişă din nou braţele, într-o atitudine sfidătoare.

Matt presupuse că ultimatumul său nu-i făcea plăcere, dar de vreme ce ştia că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-şi schimbe cauciucul spart – fiind astfel complet imobilizată, şi udă din cap până-n picioare, pe deasupra – nu se miră când Hayley cedă.

— Perfect.

Privi spre ploaia torenţială, prin parbriz, apoi întoarse capul către Matt.

— Am fost logodită, urmând să mă mărit în sâmbăta asta. Cu Joel Larson.

Matt înalţă din sprâncene.

— Joel Larson?

Numele îi suna familiar. Probabil că Beth i-l pomenise, la un moment dat.

— Nu ştiam că urma să te căsătoreşti.

— Scuză-mă. Nu crezusem că ai fi vrut să vii.

Îşi muşcă buza de jos, roşind uşor.

— Totul era aranjat, continuă ea, părând să uite de hainele ude, de jena fizică, în timp ce relata tensiunile emoţionale prin care trecuse. Biserica, florile, pastorul, rochia, invitaţiile. Joel tocmai îşi deschisese cabinetul particular – e dentist – aşa că era extrem de ocupat. Eu m-am ocupat de toate pregătirile.

Iar îşi roase buza.

— Şi am câştigat o lună de miere, la concursul unui post local de televiziune. O vacanţă în Hawaii. Cu toate cheltuielile achitate. Tot tacâmul.

Se întrerupse.

— Şi? o îndemnă Matt.

O privi cum îşi strângea puţin mai tare braţele în jurul trupului. Din nou îi evita ochii. Afară turna cu găleata, şantierul pustiu transformându-se într-o suprafaţă noroioasă. Era abia cinci după-amiaza, dar părea mai aproape de opt, atât de tare întunecau norii cerul.

Deodată, Hayley ridică privirea, vulnerabilitatea dureroasă din ochii ei izbindu-l pe Matt ca un pumn sub centură.

Era obişnuit s-o vadă însufleţită. Întotdeauna îi plăcuseră ciocnirile lor inflamabile. Asta făcea ca tachinările să fie atât de distractive. Lui Matt nu-i plăcea deloc să vadă diluat acel spirit caustic. Nu în interesul său propriu, ci într-al lui Hayley.

Tânăra ridică uşor din umeri, cu falsă vitejie.

— Joel mi-a dat telefon luni seara. Era în Las Vegas. Cu asistenta lui de igienă dentară.

După trei zile, durerea lui Hayley se transformase în furie. Avusese încredere în Joel. Înainte de a fi discutat despre căsătorie, fuseseră prieteni.

Avuseseră totul în comun – interese, ţeluri. Joel era un om serios, de nădejde. Cine şi-ar fi putut dori un bărbat mai perfect?

Supravieţuitoare a numeroaselor divorţuri prin care trecuse mama ei, Hayley chibzuise îndelung şi temeinic, înainte de a se logodi. Toate aspectele căsniciilor, pe care le observase în copilăria şi adolescenţa ei, fuseseră negative.

Ezitase să facă vreodată saltul matrimonial – nedorind să rişte suferinţele şi abandonurile repetate prin care îşi văzuse mama trecând.

Propria ei experienţă cu Joel păruse un avertisment. Trebuia să renunţe definitiv la orice gânduri de căsătorie. Poate că moştenise ghinionul nupţial al mamei sale. Sau putea fi chiar şi un

soi de blestem, conchisese ea. Când încercase să se mărite cu Joel, soarta intervenise, pentru a o pune înapoi la locul ei. Putea vedea că Matt încă mai aştepta să-şi termine povestirea.

— Mi-a spus că tocmai se căsătoriseră, zise ea. La una din capelele alea rapide, le ştii… A zis el ceva cum că se îndrăgostise şi n-avea ce face. Şi pe urmă, a închis. Uite-aşa.

Matt simţi arsura unei furii mocnite în stomac. Joel era o jigodie. Înainte de a-şi putea exprima aceasta părere, Hayley continuă, cu voce mică şi încordată:

— A trebuit să le telefonez tuturor. Şi să înapoiez toate darurile de nuntă. Am încercat să contramandez aranjamentele – dar era prea târziu. N-am mai putut obţine înapoi avansul de la biserică, nici de la restaurant. Şi nici florile nu le-am putut returna. Magazinul nupţial n-a primit înapoi rochia de mireasă.

Pe ultimele cuvinte, vocea i se frânse, aşa că trase aer în piept, rapid, adânc. Matt ar fi vrut să o ia de mână iarăşi, dar se temea să nu-i respingă atingerea, ca prima dată.

— Iar luna de miere…

Lăsă fraza neterminată. Înghiţind în sec, îşi mută privirea. Se simţea ca o idioată, etalându-şi toată umilinţa în faţa lui Matt.

— Ce-i cu luna de miere? o încurajă el.

Unde merge mia, merge şi suta, reflecta Hayley.

— Cu celelalte – biserica, florile, rochia – nu mai pot face nimic. Dar încă aş mai putea face călătoria.

Îl privi. Ochii lui Matt stăteau aţintiţi într-ai ei.

— Postul de televiziune plăteşte totul. Nu există decât o singură problemă.

Matt aşteptă.

— Care? întrebă el, văzând că nu-i spunea.

Îi ceruse, adineaori, s-o însoţească în luna de miere. De ce?

— Dacă ai câştigat excursia, fă-o. Du-te.

Era complet nedumerit. Pentru ce avea nevoie de el?

Hayley oftă. Făcuse atâta drum. Îşi distrusese pantofii favoriţi, în goana ei nebunească prin santier. Putea foarte bine să meargă până la capăt.

— Vreau să mă duc, spuse ea repede. E singurul lucru pe care-l mai pot câştiga, din toată mizeria asta. Şi mi-am luat deja liber de la serviciu.

Hayley era consultanta de decoraţiuni interioare la cel mai elegant magazin universal din Fort Worth.

Totul păruse logic, absolut logic, când discutase planul cu Beth. Acum, însă, privindu-l pe Matt şi gândindu-se la furnicăturile pe care o făcuse să le simtă înăuntrul ei atingerea mâinii lui – într-un mod de care atingerea lui Joel nu fusese niciodată în stare, cu siguranţă!

— Hayley constată că se întreba dacă nu cumva era cea mai smintită idee care-i venise în viaţa ei.

Matt continua să aştepte, aşa că se avântă, totuşi:

— Toată viaţa am vrut să merg în Hawaii, continuă ea, cu o repeziciune anormală; nu voia decât să termine mai repede. Problema e cameramanul.

— Care cameraman? întrebă Matt, complet zăpăcit.

— Postul T.V. Trimite un cameraman, ca să filmeze voiajul de nuntă. Vor să folosească imaginile într-o serie de secvenţe speciale, despre nunţi. De-asta nu mă pot duce singură, deşi, în sens tehnic, călătoria îmi aparţine.

Matt dădu să vorbească, dar Hayley se repezi, mărturisind totul:

— Şi nu m-ar deranja deloc ca Joel să afle şi să creadă că şi eu m-am măritat cu cineva, la fel ca el!

De fapt, nu încerca să se răzbune pe Joel. O avea pe micuţa lui asistentă de igienă bucală, la urma urmei. Hayley nu dorea decât să-şi salveze propria mândrie.

Ploaia slăbise, iar ropotul uşor al stropilor pe capota maşinii crea o atmosferă intimă, ca într-un cocon. Matt o privi lung, cu ochii săi albaştri indescifrabili. Hayley se întreba dacă nu cumva îi luase piuitul cu declaraţiile sale.

— Dacă vii, vor crede că eşti soţul meu, explică ea. Vei avea parte de o săptămână de vacanţă, cu toate cheltuielile achitate, continuă ea grăbită, şi nu cred că operatorul va aştepta prea mult de la noi – doar câteva mici excursii turistice, unde să poată trage nişte cadre, înţelegi.

Îşi impuse să continue:

— Va trebui să locuim în aceeaşi cameră de hotel.

Obrajii i se înfierbântară. Îşi înjură în sinea ei nenorocita aia de piele palidă şi părul roşcat, care o predispuneau să-şi trădeze astfel sentimentele.

— Dar va fi o camera mare şi frumoasă, cu mult spaţiu, sunt convinsă. În cea mai mare parte a timpului, abia dacă va trebui să ne vedem.

Sau, cel puţin, aşa spera. Păstrase pentru la sfârşit vestea cea mai proastă.

— Cameramanul nu va fi singurul care va crede că ne-am căsătorit...

Ezita. Matt îşi arcui o sprânceană.

— După ce vor transmite secvenţele în emisiunea de actualităţi de-aici, toţi cei care o vor vedea – nu numai Joel – vor crede şi ei că suntem căsătoriţi.

Dintr-odată, se întreba cum avea să-şi convingă toţi cunoscuţii că era măritată cu un om ca Matt.

Hayley îşi plănuia viaţa pas cu pas, cât putea de serios şi meticulos. Şi, în ciuda faptului că planurile ei păreau să aibă prostul obicei de a o lua razna, grija planificării o făcea să se simtă în siguranţă. Acel Matt pe care îl cunoscuse fusese sangvin şi impulsiv, trăindu-şi viaţa aşa cum i se oferea – o atitudine care o neliniştea enorm pe Hayley. O adevărată căsnicie între ea şi Matt ar fi fost un haos total. Nici nu-şi putea închipui cum ar fi scos-o la capăt cu acea pretinsă lună de miere.

Din fericire, întrucât mama lui Hayley locuia în San Antonio, cu al cincilea soţ al ei, nu era nevoie să afle şi ea. Iar cei mai buni prieteni ai lui Hayley, Beth şi un fost coleg de şcoala, Lyndon Harrison, cunoşteau deja planul. Asta avea să uşureze lucrurile. Cât despre toţi ceilalţi…

Mă rog, era mai bine aşa, decât ca oricine-i ieşea în cale să plângă de mila bietei mirese seduse şi abandonate. Joel o umilise public, luându-şi tălpăşiţa cu atât de puţin timp înaintea nunţii.

Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Desigur, nu va trebui să trăim efectiv împreună. Iar după ce va trece câtva timp, am putea să…

— Să dăm de veste, discret, că am apucat-o fiecare pe altă cale? Matt părea amuzat.

— Exact, reuşi ea să ridice din umeri. Va fi foarte uşor, din moment ce n-o să fim căsătoriţi cu adevărat. Nu se pune problema să avem nevoie de un judecător, sau aşa ceva.

Încerca să zâmbească dezinvolt, dar îi ieşi mai degrabă o grimasă.

Se simţea prost, cu Matt privind-o în felul acela. Oare avea să-şi râdă iar de ea? Matt n-o luase niciodată în serios, practic îşi făcuse o artă din a-şi râde de ea. Fusese o nebunie să i se adreseze lui. Doar avusese parte de umilinţe destule, pentru o săptămână,

nu? Ridică puţin bărbia, adunându-şi toate resturile mândriei terfelite.

— Ascultă, hai mai bine s-o lăsăm…

— Hayley…

— A fost o idee tâmpită.

Cum de se pusese într-o asemenea situaţie?

— Hayley…

— Uită că am…

— Hayley! se aplecă înainte Matt, apucându-l bărbia în mână; îi simţi pielea fină, sub degetele lui înăsprite de muncă, asemenea petalei unui boboc de trandafir. Opreşte-te! Hai să mai recapitulăm încă o dată, bine? Puţin mai rar, dacă nu te superi.

Hayley se foi în scaun, retrăgându-şi bărbia din mâna lui Matt. Se simţea prinsă ca într-o capcană.

— Ţi-am spus, cred că ar fi mai bine s-o dăm uitarii.

O zăpăcea. Când o atingea, nici nu mai putea gândi. Totul era mult prea nefamiliar, între ei. Prea… ciudat de neliniştitor. Îşi muta privirea. În pofida ploii mărunte care continua, un crâmpei de soare se strecura vitejeşte printre doi nori plumburii, aşternând o rază aurie peste strada plină de băltoace.

Matt vorbi, atrăgându-i din nou atenţia.

— Cred că e cam târziu ca să tragem o asemenea concluzie.

Hayley îşi abătu privirea într-o parte, remarcând cum se amesteca mirosul de ploaie din maşina cu un iz vag masculin, la fel de greu de definit ca aroma unei brize răcoroase de vara. Matt.

— Ei bine, eu nu cred, şi e problema mea, îşi încrucişă ea din nou braţele pe piept. În ultimele câteva zile n-am mai gândit limpede. Dacă o făceam, în veci n-aş fi venit la tine cu o asemenea propunere. Dar când Lyndon n-a putut…

— Lyndon?

— Lyndon Harrison.

Cum Matt nu păru să recunoască numele, îi explică:

— E un fost coleg de clasa, al meu şi al lui Beth. Eram împreună la clubul de franceză. Am rămas prieteni.

Hayley îşi amintea că Matt fusese căpitanul echipei de fotbal. Sigur că n-avea cum să-l cunoască pe studiosul şi seriosul Lyndon.

— Oricum, continuă ea, Lyndon n-a putut veni. Are o nouă iubita şi nu credea că ar fi înţeles, aşa că…

— I-ai cerut lui Lyndon să meargă cu tine? o întrerupse Matt.

Nu ştia de ce îl deranja acest lucru, dar aşa era. Se simţea… desconsiderat, oarecum. Nu el fusese prima soluţie aleasă de Hayley. Curios, cât îl mai râcâia gândul.

— Da…

— De ce n-ai venit la mine mai întâi?

— Matt!

Hayley îşi încreţi fruntea. De ce nu venise la Matt mai întâi?! De ce n-ar fi trebuit să vină la el în niciun caz! Răspunsul i se părea absolut evident.

— Fiindcă mă temeam să nu râzi de mine. Şi ai făcut-o! Niciodată nu iei nimic în serios…

— Iar tu le iei pe toate prea în serios, ripostă Matt.

Hayley trecu peste această remarcă. Ea şi Matt aveau personalităţi total diferite. Şi totul era bine şi frumos – cu condiţia de a nu trebui să se-nvârtească prea mult prin preajma lui.

O săptămână în Hawaii ar fi fost, categoric, prea mult. Revederea cu Matt îi clarificase aceasta concluzie.

— Tocmai de-asta călătoria noastră împreună ar fi o catastrofă, sublinie Hayley.

Trebuia să existe o altă soluţie. Îşi puse mintea la lucru.

— Am să găsesc eu o cale…

Lui Matt nu-i plăcea să fie expediat atât de uşor. Încă nu hotărâse ce părere să-şi facă despre propunerea ei – ce naiba, nici măcar nu-i lăsase timp! Dar reacţia lui viscerală consta în a fi… întrigat.

Hayley îşi făcuse o artă din a-l evita, în toată perioada copilăriei… iar acum, avea şansa să petreacă o săptămână în aceeaşi cameră de hotel cu ea. În asemenea împrejurări, i-ar fi fost greu să-l ocolească.

— Altă cale? repetă el. Ca de pildă?

Aplecându-se înainte, Hayley îşi rezemă braţele de volan. Trebuia să facă ceva. Voia să meargă în acea călătorie. Mai mult, voia ca Joel să ştie că făcuse călătoria.

— Ştiu! îi zâmbi ea radioasă. Am să mă duc la o agenţie de plasare.

Rotiţele minţii îi ţăcăneau cu toată viteza.

— Sau la o agenţie de impresariat. Voi angaja pe cineva să joace rolul soţului meu.

Matt rămase cu gura căscată.

— Ţi-ai pierdut minţile? strigă el, cu glas tunător.

Hayley clipi din ochi.

— Să nu ţipi la mine!

Nici n-o luă în seamă.

— Nu poţi angaja pe cineva să facă o călătorie ca asta cu tine! Ce, eşti nebună? se încruntă el, furios; ce-i trecea prin minte?! Nu poţi petrece şapte zile cu un străin. În aceeaşi cameră de hotel!

Ideea ca Hayley – drăgălaşa, micuţa, vulnerabila Hayley – ar fi stat singură într-o cameră de hotel cu cine ştie ce individ pe care nu-l cunoştea îl făcea pe Matt să-i fiarbă sângele-n vene. Dacă mizerabilul încerca să-şi facă de cap cu ea?

Gura lui Hayley formase un mic O de uimire.

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu ea, încet. Cred că de fapt nu m-am gândit deloc până la capăt.

Se simţea învinsă. Ce soluţie îi mai rămânea?

Matt îi văzu în ochi expresia pierdută. Îi amintea de a unui căţel bătut. Mă rog, a unui căţel foarte sexy, oricum. Tremurul vulnerabil al gurii ei îl scotea din minţi. Uluitor, îşi spuse, cât de uşor îl afecta nefericirea lui Hayley. Toată situaţia îl frustra. N-avea nevoie de diversiuni personale, mai ales acum. Dar, oricât ar fi încercat, nu reuşea să-şi alunge convingerea că Hayley avea dreptate cel puţin într-o privinţa. Nu gândea limpede. Iar el n-o putea lasă să fugă şi să intre în cine ştie ce belea, cu planurile ei neghioabe.

Se hotărî.

— Asta e. Vin cu tine.

— Nu vreau să-mi plângi de milă, îl privi furioasă Hayley. E problema mea. Mi-o rezolv singură.

— La fel cum îţi vei repara şi cauciucul ala spart?

Hayley ştia când era învinsă.

— O.K., deci nu ştiu să-mi înlocuiesc un cauciuc, oftă ea. Şi, ai dreptate – nu pot lua cu mine un străin în excursia asta.

Îl privi bănuitoare.

— Dar nu-s sigură nici în legătură cu… noi.

— De ce nu?

Îşi dădu ochii peste cap.

Matt adoptă o expresie inocentă. Hayley încercă să nu observe cât de drăgălaş arata. Iar simţi acel mic fior pe şira spinării. Şi nici măcar n-o atingea. De când începuse Matt să-i stârnească furnicături?

— Ai nevoie de mâne, sublinie el. Şi nici mie nu mi-ar strica o vacanţa.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de adevărate erau. Proiectul cu complexul de apartamente îi secătuise toate puterile. Putea să-şi scoată rulota, să aducă echipa de curăţenie, şi era liber să plece – lăsând restul în seama antreprenorului de amenajări exterioare.

În ceea ce privea pretinsa căsătorie, nu avea nicio relaţie, nici măcar trecătoare – şi nu-şi făcea planuri de a schimba prea curând această situaţie. Singura lui rudă era Lilah Dryer, bătrâna bunică, firavă de-acum, care îi crescuse pe el şi Beth după ce le muriseră părinţii – locuia într-un cămin de pensionari din Texas, cu verişoara ei.

Nu era nevoie să ştie ce se întâmpla. Iar lui oricum nu-i pasa de părerile altora.

Nimic nu stătea în calea ajutorului acordat lui Hayley pentru a salva aparenţele. Nimic – numai Hayley însăşi, după câte se părea.

— Beth a spus că ţi-ar prinde bine o vacanţa, spuse meditativ, îngândurată, Hayley; oare chiar ar fi rezistat o săptămână întreagă cu Matt?

— Când începe călătoria?

— Duminică dimineaţă.

Cu o voce cam crispată, continuă:

— Nunta era programată pentru sâmbătă după-amiază. Urma să ne petrecem noaptea la Worthington Hotel, în centru, iar de acolo să mergem cu maşina la aeroport.

Îşi strânse pumnii, în poală.

— Măcar pe-asta am reuşit s-o contramandez, fără să rămân cu o factură de achitat.

Matt simţi din nou un val de mânie la adresa lui Joel. Se bucura că Hayley nu se măritase cu nesimţitul ală. Joel Larson

trebuia să fie cel mai mare mitocan din lume, s-o părăsească pe Hayley aşa – ca să nu mai menţioneze faptul că o lăsase cu toate notele de plata pe cap. Era într-adevăr o josnicie.

Nu-şi putea imagina cum ar fi putut-o trata într-un asemenea hal un bărbat pe Hayley. Nu era perfectă – puţin rigidă, cam prea serioasă. Dar nu merita un asemenea tratament. Nimeni nu-l merita. Voia să spună ceva, dar nu era sigur ce anume. Până la urmă, zise doar atât:

— Excelent. Pot fi gata duminică dimineaţă.

Hayley se răsuci spre el, privindu-l în ochi.

— N-ai nicio prietenă, aşa-i?

— Eşti deja geloasă, nevastă? zâmbi Matt.

Îl pocni în umăr, cu un pumn bine ţintit.

— Ştii bine ce vreau să spun! Nu există nimeni care-ar putea să se supere? Nu vreau să provoc suferinţe nimănui.

Matt redeveni serios.

— Nu, Hayley. Îţi dau cuvântul meu. Dacă aveam pe cineva, n-aş fi făcut-o.

Capitolul 3

— Asta…? ridică Hailey o rochie de cocteil scurtă şi neagră, cu bretele subţiri, apoi continuă: sau asta? arătă ea o rochie de mătase bleumarin încreţită, în talie, din maldărul de haine de pe pat.

Beth Cooper, aşezată într-un fotoliu moale şi confortabil din colţul dormitorului lui Hayley, îşi ţuguie buzele, analizând cele două variante pe care i le prezenta prietena ei. Îşi mută de pe un braţ pe altul fetiţa de şase săptămâni, care dormea, mângâindu-i absentă părul blond-pal şi pufos, mai deschis cu câteva nuanţe decât al ei, blond ca mierea şi tuns paj.

Hayley uitase cât de mult semănau între ei Beth şi Matt, după ce pe el nu-l mai văzuse de atâta vreme. Acum, n-o mai putea privi pe Beth fără ca în minte să-i apară fratele ei. Se uita la ea, însă îl vedea pe Matt, cu părul lui rebel, auriu ca razele soarelui, lung până la umeri. Şi ochii lui albaştri ca două lacuri. Zâmbetul lui ironic.

Ţinea nespus la Beth, dar de fapt ar fi preferat ca ea să plece. Beth, însă, era hotărâtă să nu-şi lase prietena singură în după-amiaza nunţii ei contramandate.

Iar Hayley n-avea de gând să-i explice de ce ar fi dorit tocmai acel lucru.

— Nu ştiu. Amândouă îmi plac, ridică uşor Beth din umeri. Hayley… e sâmbătă.

Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai făcut bagajele. Nu e în stilul tău.

— Ba mi le-am făcut.

Hayley alese rochia albastra şi se aplecă s-o pună peste una dintre cele două valize deschise de pe podea. În mod normal,

păstra o ordine proverbială în micul ei apartament cu un singur dormitor, din vestul oraşului Fort Worth. Azi, însă, cu pregătirile de ultim moment pentru călătorie, arata de parcă l-ar fi ravaşit o tornada.

— Dar acum e altceva.

— De ce? Fiindcă pleci cu Matt?

— Exact.

Se îndreptă de spate, privind-o pe Beth. Îi plăceau mult hainele – şi avea flerul de a găsi oferte pe măsura bugetului ei strâmtorat. Îşi planificase trusoul de mireasă cu cea mai mare grijă. Iar acum, totul se schimbase.

— Cum ar fi asta, de exemplu, culese ea un neglijeu negru sumar, dintr-un vraf de pe pat, ridicându-l în faţa lui Beth. Nu prea pot purta aşa ceva la culcare, în aceeaşi camera cu Matt!

Îi fusese greu să-şi imagineze până şi cum ar fi apărut cu el în faţa lui Joel. Fuseseră prieteni. Prieteni buni. Pasiunea nu era nici pe departe la fel de importantă ca o prietenie solida. Mama lui Hayley avusese o mulţime de căsnicii pasionale.

De fapt, acum ajunsese la a cincea. Hayley considera ca pasiunea avea aceeaşi putere de a rezista ca tendinţele din moda adolescentină. Chiar dacă nici prietenia nu părea a fi cheia unui mariaj solid – cel puţin, nu pentru ea. Se temea ca, în ceea ce-o privea, nu existau chei ale căsniciei.

Beth zâmbi.

— Păi şi de ce să nu-l porţi la culcare în aceeaşi cameră cu Matt? o tachină ea, în ochii ei albaştri cu un mic licăr vesel ce era o versiune uşor atenuată a celui propriu lui Matt.

Hayley îşi dădu ochii peste cap, apoi alese o cămaşă de noapte decentă, de bumbac alb cu tiv dantelat, care avea s-o acopere de la gât până sub genunchi, şi o aruncă peste grămada

crescândă din valiza. Împingând la o parte alte haine împăturite ordonat, se aşează obosită pe plapumă.

— Matt o să mă scoată din minţi, ştii bine.

Nu-şi putea alunga din gând călătoria. Nu şi-l putea alunga din gând pe Matt. Mai rău, îşi tot amintea acel fior mic şi ciudat care se declanşase între ei. Ce însemnase fiorul acela? Empatie? Ceva mai mult de-atât? Respinse ideea, dar nu putu izgoni la fel de uşor şi reacţia fizică pe care i-o provocase gândul.

Amintirea atingerii lui Matt îi făcea piele-de-găină pe braţe. Încreţituri mărunte, tensionate, senzuale.

— Eu găsesc că e grozav, declară Beth. Dintotdeauna mi-am dorit să fii sora mea. Iar acum, vei fi cumnata mea. Aproape acelaşi lucru.

În timp ce vorbea, mângâia părul fin de pe capul fetiţei.

— Ha! Nu te ataşa prea mult de ideea asta, ripostă Hayley. Nu va dura mult. Nici măcar nu va fi adevărat. Clătină din cap.

— Sper numai să ne putem suporta o săptămână încheiată!

Beth zâmbi.

— Cred că va fi ocazia ideala pentru ca tu şi Matt să lămuriţi unele dintre vechile probleme din copilărie. Matt nu-i un băiat chiar aşa de rău. Abia dacă l-ai văzut, de când a terminat liceul. Simplul fapt că nu v-aţi înţeles atunci nu înseamnă că n-o să vă puteţi înţelege nici acum. A mai crescut şi el, în caz ca n-ai observat.

Hayley trase aer în piept, amintindu-şi cât de lat arătase pieptul lui Matt. Cât de mult fusese nevoită să-şi încline capul pe spate, pentru a-l privi. Da, observase că Matt crescuse. Când era vorba de Matt Dryer, termenul masculinitate spunea totul, categoric.

— Tot acelaşi Matt este, replică Hayley. Ţi-am spus, a râs de

mine, prima dată când i-am cerut să mă însoţească în călătoria asta!

Faptul continua s-o râcâie.

— Totuşi, a acceptat, nu? sublinie cu blândeţe Beth. O fi arătând el ca un fundaş dur, dar de fapt e un sentimental.

Fetiţa se mişcă, iar Beth şi-o ridică pe umăr şi începu s-o legene, privind spre Hayley.

— M-hmm… răspunse aceasta, fără convingere.

— Ba este! Să-l fi văzut, cu Audrey asta mică, arătă ea cu capul fetiţa. La un singur gângurit al ei, se topeşte cu totul. Mare păcat că e atât de hotărât să nu se însoare – cu adevărat, vreau să spun. Ar fi un tătic grozav. Atâta doar că îl captează atât de mult firma aia a lui… oftă ea.

— Ei, atunci măcar în privinţa asta putem fi de acord. De-acum încolo, şi eu pun munca pe primul plan. M-am săturat de bărbaţi.

— Of, Hayley, nu-l lasă pe Joel să-ţi facă asta…

— Nu de Joel e vorba. Oi fi blestemată, cine ştie. Fiecare tip cu care am avut relaţii s-a dovedit a fi un mârlan, mai devreme sau mai târziu.

Se ridică şi începu să scotocească iarăşi printre haine.

— E ceva genetic. De la maică-mea am moştenit-o. Chiar o fi cinstit să se transmită până la a treia generaţie? încercă ea să râdă, dar ieşi mai mult un lătrat.

— Hayley…

— Lilah ce face? întrebă Hayley, schimbând vorba.

Pe faţa lui Beth se aşternu tristeţea.

— Nu prea bine, oftă ea. Nu se ameliorează deloc cu inima.

— E destul de emoţionată din cauza lui Audrey, nu-i aşa?

— Da, zâmbi Beth. Nu mai şofează, ştii, aşa că imediat după

ce s-a născut fetiţa, Matt a adus-o cu maşina. Pentru el a fost un drum lung, dus-întors, dar bunica abia aştepta să vadă copilul şi era mult prea devreme ca s-o luăm pe Audrey într-un drum lung cu maşina. Totuşi, s-ar putea ca luna viitoare să merg cu Davis până acolo.

Mângâind capul fetiţei, continuă:

— Vreau să mă asigur că bunica o vede cât mai mult posibil. Cu inima ei, nu se ştie niciodată…

Hayley ştia că-şi amintea de infarctul lui Lilah din urmă cu un an. Cu toţii trecuseră printr-o mare sperietură, dar Lilah o scosese la capăt. Totuşi, sănătatea bătrânei rămânea precară.

Tăcură un moment, gândindu-se amândouă la Lilah, după care Beth spuse:

— Să ştii că n-am să mă las.

Hayley, care aranja într-o valiza de pe jos un şort de excursie, ridică privirea spre prietena ei.

— Vreau să fii fericită.

— Sunt fericită, răspunse ea, continuând să împacheteze cu meticulozitate.

Beth scoase un fel de mormăit. Apoi, fetiţa gânguri.

— Mincinoaso, continuă Beth, bătând-o pe Audrey pe spate. Pur şi simplu, Joel nu era omul potrivit pentru tine. Nu ţi-am spus-o niciodată, dar îl găseam un plicticos. Tu ai nevoie de cineva interesant. De un stimulent. De umor. Ai nevoie de cineva ca…

— Cine? Matt? râse sonor Hayley.

Beth râse şi ea.

— Mda…

Nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Auzi, să ştii că s-ar putea. S-ar putea să-ţi schimbi complet părerea despre Matt, înainte de sfârşitul călătoriei. Cred că e

foarte drăguţ, faţă de toată povestea asta.

În ochii lui Beth apăruse din nou luminiţa strengărească, acea licărire albastră care-i amintea lui Hayley de Matt.

— Cine ştie, s-ar putea ca până la urmă să vă doriţi o căsătorie adevărată! glumi ea.

Hayley îşi privi lung prietena.

— Nu cumva ai avut tu nişte motive ascunse, când mi-ai propus să-i cer lui Matt ajutorul cu călătoria asta?

Beth părea teribil de fericită.

— Hayley! se arată ea sincer jignită. Nu-s eu de vină că Lyndon n-a putut.

Era logic.

— Iartă-mă, ai dreptate, oftă Hayley. Şi cred că Matt este, într-adevăr… drăguţ.

Cuvântul drăguţ părea să i se fi înţepenit în gât. Ieşi ca un fel de croncănit. Trânti capacul valizei. Nu voia să se gândească la Matt, şi cât de drăguţ era. Nu voia să se gândească deloc la Matt. Dar nu-şi putea lua mintea de la el. Şi punea totul pe seama lui Beth.

Peste trei ore, Hayley conchise ca singura cale de a putea dormi peste noapte – şi a scăpa de gândurile la Matt – ar fi fost aceea de a i-o lua înainte, dându-i un telefon. După toate comentariile lui Beth despre cât de drăguţ era Matt, Hayley începuse să se simtă vinovată de faptul că nu-i mulţumise niciodată cum se cuvine pentru că o însoţea în acea lună de miere. În fond, îi făcea o favoare.

Se dădu jos din pat, lipăi desculţă până în bucătărioara apartamentului ei şi scoase cartea groasă de telefon a oraşului Fort Worth. Punând degetul pe numele lui Matt, îi formă numărul de acasă, la telefonul de pe perete.

Matt răspunse după trei apeluri, iar Hayley îşi dădu seama imediat că-l trezise din somn.

— O, scuză-mă, îngăimă ea. Eu sunt, Hayley. N-am vrut…

— N-are nimica, mormăi Matt, trântindu-şi capul la loc pe pernă, cu receptorul la ureche. Se frecă la ochi, surprins să audă la celălalt capăt al firului vocea lui Hayley.

Toată ziua supervizase ultimele operaţiuni de curăţenie pe santier şi era frânt. Dar nu atât de frânt încât să-i scape tremurul de vulnerabilitate din vocea înceată şi răguşita a lui Hayley. Detesta felul cum îl hărţuia încontinuu fondul vulnerabil de sub aparenţele ei ca de oţel, încercând să-i redeştepte sentimente de mult apuse.

Voia s-o ajute, dar în viaţa lui nu exista loc pentru ataşamente. Nici chiar cu o… în fine, un fel de prietenă din copilărie. Matt era complet absorbit de afacerile lui – şi avea de gând să rămână astfel.

Nici măcar afecţiunea bunicii sale nu camuflase greutăţile unei copilării fără bani. Desigur, nu fusese vina lui Lilah. Femeia nu se aşteptase să ajungă să crească singură doi nepoţi orfani. Matt o cazase într-un apartament al unui elegant cămin de pensionari din Lubbock, unde Lilah locuia împreună cu verişoara ei, iar Matt se hotărâse să-şi creeze o bază solidă înainte de a se gândi, măcar, la întemeierea unei familii proprii.

— Ştii, Matt, eu… să… îi întrerupse Hayley şirul gândurilor.

— Hayley? S-a întâmplat ceva?

Îi simţea desluşit nota de tulburare din voce.

— Nu. Am…

Ezita.

— Hayley?

Nervoasă, Hayley îşi înfăşura cablul telefonului pe degetul

arătător. O durea, aşa că-l desfăcu la loc. Acum, când îl găsise pe Matt la telefon, trase concluzia că greşise sunându-l, dar era prea târziu.

— Am sunat doar ca să-ţi mulţumesc, izbucni ea, năvalnic; imediat, se simţi ca o proastă. Adică, nu ţi-am mulţumit nicicum, alaltăieri când ai acceptat să vii cu mine în călătorie… şi toate celelalte, se referi ea cuprinzător la toată înţelegerea cu căsătoria.

— Nicio problemă.

Matt se gândea cât de senzuală suna vocea ei. Se întreba oare ce avea pe ea.

Apoi, îşi aminti că urma să vadă destul de curând cum se îmbracă la culcare. Îl cuprinse fierbinţeala, într-un loc foarte incomod. Din nou îşi dori ca din vocea ei să dispară acel mic tremur de vulnerabilitate. Era clar că avea efecte ciudate şi nedorite asupra trupului lui!

Hayley tăcea de atâta timp, încât Matt se întrebă dacă mai era la aparat.

— Hayley?

— A, da, sunt aici, începu ea să-şi înfăşoare iarăşi firul telefonului pe după deget. Şi, sa, mai voiam oarecum să te întreb, să mă asigur…

Se fripsese prea rău cu trădarea lui Joel pentru a evita să pună următoarea întrebare.

— Voiam să fiu sigură că mai vrei să vii. Că nu te-ai răzgândit.

Matt îşi încreţi fruntea.

— Bineînţeles. Ţi-am spus că vin. Vrei să spui, te temeai să nu te las baltă?

Nesiguranţa ei evidentă îl făcea să simtă o uşoară duioşie. Se reculese.

— Nici în ruptul capului n-aş rata o excursie pe gratis, glumi

el, pe un ton cam defensiv.

— Aha…

Hayley îşi scoase iarăşi degetul din cablul strâns, cu dificultate. Îşi spuse că era o prostie să fie decepţionată de acea ultimă referire la călătoria gratuită. În fond, era câştigul lui din toată învoiala. Ar fi trebuit să se bucure că nici nu se gândea să renunţe.

— O.K. Atunci, ne vedem mâine.

Şi închise repede telefonul.

Nervozitatea care-i alungase somnul înainte de convorbire continua s-o sâcâie. Crezuse că, dacă auzea glasul lui Matt, dacă îi mulţumea şi se încredinţa că avea s-o ia dimineaţă, urma să se odihnească mai uşor. Se înşelase.

— Buna, scumpo, o salută Matt, a doua zi dimineaţă la ora şapte. Arăta mai vioi, în bermude şi cămaşa cu imprimeuri tropicale, scoasă din pantaloni, în stil insular.

Măi să fie! Părea să fi venit deja din Hawaii, îşi spuse Hayley, mai iritată ca oricând. De Matt puteai fi sigur că mergea întotdeauna până la capăt.

— Nu-mi spune scumpo, îi aruncă ea o privire rece, aplecându-se să-şi ia geanta de voiaj.

Matt luă cele două valize.

— Două valize? Plus geanta? Ai luat haine pentru toată lumea de pe insulă, Hayley?

Sălta valizele în mâini şi se strâmbă.

— Ce-ai pus aici, bolovani? Şi, apropo, încercam doar să mă port ca mirele tolomac care ar trebui să fiu.

Scânteierile din ochii lui erau de-a dreptul orbitoare. Hayley se gândi dacă n-ar fi fost frumos să-i trântească puţin geanta pe picior. Totuşi, închise uşa şi ieşi pe palier, trecând cu geanta pe

lângă el. Matt răspândea un miros masculin şi estival, în aerul răcoros al dimineţii. Îşi dorea să nu mai tot observe asemenea amănunte.

— Ţi-am spus – ponderat, îi aminti ea, ieşind înaintea lui pe trotuar. Şi-n plus, acum suntem singuri, aşa că nu-ţi irosi forţele.

Întoarse capul spre el.

— Şi să ştii că n-am niciun fel de bolovani. Şi nici haine pentru toată insula. Numai cât să-mi ajungă mie, mulţumesc.

Ştia că-şi luase mult prea multe, dar îi plăcea să fie pregătită pentru orice eventualitate. Ajunseră în parcare. Uriaşa camionetă a lui Matt nici nu încăpuse în primul spaţiu de parcare de lângă trotuar. Hayley observă că Matt avea un geamantan mic şi un sac de costume, aruncate la întâmplare în bena camionetei. Părea să călătorească doar cu strictul necesar.

— Hopa-sus! o invită el deschizându-i portiera din dreapta, în timp ce se întreba fugar dacă nu cumva Hayley avea să se răsucească pe călcâie, fugind înapoi în apartament.

Cu sandalele şi rochia ei simplă de bumbac arăta cam ca o fetiţă pierdută, cu ochi enormi şi o gură fragilă. Bănuia că avusese o noapte îngrozitoare, dar prefera să n-o menţioneze. Nu arăta tocmai abordabilă.

Hayley oftă şi se urcă în camioneta, gândindu-se că statura ei măruntă nu-i prea uşura trecerea de pe trotuar în cabina maşinii. Nu-şi amintea când călătorise ultima oară cu o camionetă. Oare erau făcute pentru giganţi, sau ce?

O privire laterală spre Matt îi aminti că, da, pentru giganţi erau. Arăta mult mai firesc acolo, decât în maşinuţa ei, unde stătuse ca o sardină în cutie. Aici, picioarele lui lungi şi musculoase aveau loc să se întindă. Să se-ntindă şi să se tot întindă. Hayley îşi feri privirea. Nu era treaba ei să caşte ochii la picioarele lui Matt.

Ajunseră la aeroport fără a fi conversat prea mult pe drum. Matt părea să-i accepte tăcerea, nedând semne că l-ar fi jignit. După ce-şi predară bagajele, trecură în sala de îmbarcare. Pe când Hayley se instală într-unul dintre fotoliile de plastic din faţa unei ferestre cât peretele, cu vedere spre piste, Matt se duse să ia două cafele.

Hayley se uita după operator, prea neliniştită ca să mai simtă nevoia de cofeină. Deja se simţea plină de nevricale. Spera să aibă timp pentru o discuţie cu el, ca să afle ce anume aştepta de la ea şi Matt, ca pereche în luna de miere. Din păcate, cameramanul apăru în ultimul moment şi cu toţii se urcară în avion, aşezându-se în luxoasele fotolii de la clasa întâi, înainte ca Hayley să fi apucat să afle fie şi doar numele operatorului.

Se numea Hank Fredericks, descoperi ea, în timpul decolării. Avea un păr şaten lung şi lăţos, ochi cenuşii pătrunzători şi o cameră video cât toate zilele. Stătea de cealaltă parte a culoarului şi începu să filmeze din clipa când avionul îşi lua zborul.

— Probabil nu vom folosi imaginile astea, explică el, când Hayley se arătă surprinsă. Dar nu se ştie niciodată. Vrem să obţinem un sentiment general al experienţei lunii de miere.

Lui Hayley începură să-i pocnească urechile. Aruncă o privire afară şi observă cât de mult se micşorau toate cele de la sol. Texasul se întindea sub ei, cu câmpii gălbui, aparent moarte, despărţite prin şiruri de copaci închişi la culoare şi, pe alocuri, întrerupte de lacuri scânteietoare.

Nu zbura prea des şi îşi mută repede privirea, mirată de greaţa pe care o simţea. O puse pe seama nopţii nedormite.

— Te simţi bine? întrebă Matt, de pe locul alăturat.

I se părea că Hayley se purta ciudat de când o luase. Ciudat chiar şi pentru ea.

Se întreba dacă nu cumva era tulburată din cauza jigodiei ăleia de Joel Larson, gândindu-se cum ar fi trebuit să facă acel voiaj împreună cu el. Văpaia arzătoare din pieptul lui ar fi putut să însemne gelozie, dar alungă ideea. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind, asta era tot.

Hayley înghiţi cu greutate şi dădu din cap.

— Nu-mi prea priesc zborurile, îngăimă ea.

Matt o luă de mână. Era o senzaţie caldă şi liniştitoare pentru mâna ei răcită dintr-odată.

Din amplificatoare se auzi glasul căpitanului. Anunţa zborul cu destinaţia Honolulu International Airport, calculând timpul de călătorie şi altitudinea de croazieră. La Honolulu se anunţau temperaturi blânde. Zborul avea să dureze aproape toată ziua.

Erau în drum spre Oahu. Lui Hayley i se făcu iarăşi rău.

— Ce e, ţi-e bine? întrebă Hank din partea cealaltă a culoarului, aplecându-se s-o vadă mai bine, în timp ce-şi dădea jos camera video de pe umăr.

Hayley ridică privirea. Matt o bătu pe dosul mâinii.

— E obosită doar, îl asigură el pe cameraman, mişcând din sprâncene. Noaptea nunţii, înţelegi…

Hayley reuşi să-l calce pe picior, fără vlagă.

Operatorul nu păru să observe. Îi adresă lui Matt un zâmbet complice.

— Mda, nici nu mă mir.

Îşi puse camera pe locul liber de alături, în timp ce stewardesa aducea căruciorul cu micul dejun.

— Termină! îi şuieră Hayley lui Matt.

— Cu ce? făcu el pe neştiutorul.

— Ştii bine cu ce!

În obrajii lui apărură gropiţele.

— Nu ştiu. Cu ce?

— Încetează cu aluziile sexuale, şopti ea jenată, privind cum stewardesa îi dădea lui Hank o tavă cu mâncare.

— Hayley, el ne crede căsătoriţi, îi răspunse Matt, tot în şoaptă.

Operatorul se repezi asupra mâncării. Matt îi zâmbi lui Hayley din nou.

— După toate probabilităţile, îşi închipuie că avem relaţii sexuale.

Încercă să nu râdă de expresia ei nemulţumită.

Hayley nu se putu hotărî cum să-i răspundă şi fu salvată de stewardesă, care se întoarse să le pună în faţă tăvile cu micul dejun, întrerupând conversaţia. Matt se apucă să înfulece cu poftă.

Hayley abia ciugulea. Avea presentimentul neliniştitor că acea lună de miere nu urma să meargă conform planului. Cameramanul era puţin mai zelos decât se aşteptase. Matt era puţin mai… Matt decât se aşteptase. Iar ea… Hayley îşi rezemă furculiţa pe tavă, privindu-l cu coada ochiului. Arăta incredibil. Bronzat de anii petrecuţi sub razele soarelui, în formă, chipeş. Şi sexy. Intrase într-o mare belea.

Capitolul 4

— Ce faci? se aplecă Matt spre Hayley, aşezată în fotoliul de alături, arătând cu capul spre volumul subţire din poala ei. Hayley răspândea un miros gingaş şi curat, iar Matt abia se putea stăpâni să nu se aplece, dornic să-şi îngroape faţa în părul arămiu ce i se revărsa pe umeri.

Stewardesa luase tăvile de la micul dejun, iar rumoarea emoţionată a pasagerilor care călătoreau în insule se liniştise. Nu mai rămăsese decât murmurul motoarelor… şi Hayley. Părul mătăsos al lui Hayley, pielea ei netedă…

Matt nu-şi dădea seama decât abia acum că tachinările sale dinainte, faţă de cameraman, în legătură cu presupusa lor noapte a nunţii, se întorceau împotriva lui însuşi. Avea mintea plină cu imagini de care nu putea să scape – Hayley în pat, Hayley deschizându-şi braţele în faţa lui, Hayley fără nicio haină pe ea.

— E un dicţionar hawaiian, îi explică Hayley, ridicând privirea spre el; agită cartea cu o mână. Îl studiez.

— Studiezi?

Matt era nedumerit, dar se bucura că găsise un alt subiect de gândire.

— Pentru ce? Vei da vreun examen, la sfârşitul călătoriei?

Buzele lui Hayley se subţiară.

— Nu.

— Să ştii că şi acolo se vorbeşte engleza, continuă el.

— Ştiu că în Hawaii se vorbeşte engleza, mulţumesc, spuse Hayley, alături, cu privirea ei de smarald serioasă şi sinceră. Mă gândeam doar că ar fi interesant să învăţ câteva dintre cuvintele şi expresiile băştinaşilor. Ştii că alfabetul hawaiian are doar douăsprezece litere?

Matt îşi încreţi fruntea, amintindu-şi a treia regulă de bază a lui Hayley. Va trebui să punem la punct un anumit respect reciproc pentru părerile noastre divergente, aşa spusese. Dintr-odată, se simţi vinovat. Acceptase s-o ajute şi, probabil, până acum nu-i făcuse impresia că se descurca prea bine. Trebuia să se cuminţească. Pentru Hayley. Pentru el însuşi. Cel puţin, concentrarea de a învăţa hawaiiana avea să-i alunge din minte alte subiecte, mai periculoase. Poate că nici nu era o idee prea rea, în fond.

— Douăsprezece litere. Chiar aşa? întinse Matt mâna spre carte. Ia să văd şi eu.

Ochii lui Hayley se dilatară de mirare, dar îi dădu micul volum.

— Ce? nu se putu abţine el. Mă ştii doar, îmi place să învăţ.

— Exact, murmură Hayley, cu o expresie bănuitoare.

— Aloha, spuse Matt, fără a se uita măcar în carte. Vezi? Deja sunt poliglot.

Hayley oftă sonor.

— Eşti incorigibil, spuse ea. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Şi, cu această încheiere sarcastică, întinse mâna să ia cartea înapoi.

Matt nu se grăbi să i-o dea. Răsfoi rapid dicţionarul.

— Mahalo, continuă el.

— Poftim?

— Mahalo, îi zâmbi Matt. Înseamnă „mulţumesc”.

— Aha, zâmbi Hayley pe neaşteptate. Mahalo.

Matt simţi o mică tresărire în măruntaie. Ceva străin… şi totuşi familiar, într-un fel. O stare pe care prefera să n-o exploreze. Îşi reaminti ce avea de făcut şi întoarse în continuare paginile.

— Holo holo. Şi asta-i una bună. Înseamnă, să mergi să te

distrezi. Vom avea parte de-o mulţime de holo holo, aşa-i?

— Holo holo, repetă încet Hayley. În vocea ei se simţea o anume timiditate, ca şi cum n-ar fi fost tocmai sigură dacă Matt era serios sau nu, dar ochii îi străluceau ca şi cum ar fi sperat că era.

Matt era mândru de sine. Îşi dădu seama, în chip ciudat, că reuşita de a o bucura pe Hayley putea fi aproape la fel de distractivă ca sâcâirea ei.

Petrecură aproape toată dimineaţa făcând schimburi de cuvinte şi fraze hawaiiene. După masa de prânz, începu filmul din timpul zborului. Hayley îşi puse casca audio, concentrându-se asupra palpitantului thriller. Matt făcu acelaşi lucru, dar să se concentreze asupra intrigii filmului, nici pomeneală. Se simţea mulţumit şi, în acelaşi timp, stânjenit. Contradicţia de emoţii provenea din ciudăţenia unei dimineţi petrecute cu Hayley, uniţi în scopul de a-şi întipări în minte câteva crâmpeie din limba arhipelagului. În trecut, toată relaţia lui cu Hayley se bazase pe starea conflictuală – tachinări, hărţuiri, farse.

Fusese modul lui băieţesc de a-şi limpezi sentimentele tulburi faţă de cea mai bună prietenă a surorii lui mai mari. Iar acum, el şi Hayley trebuiau să se comporte ca soţ şi soţie – cu alte cuvinte, să conviețuiască în armonie. Şi n-avea voie să uite că nu făceau decât să se prefacă. Cum de acest lucru îi păruse atât de simplu, în Texas? Şi de ce acum părea atât de complicat?

Matt nu avea niciun răspuns în ceea ce-l privea pe el, şi tocmai când reuşi să facă efortul de a-şi îndrepta atenţia asupra filmului, simţi o atingere uşoară pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe Hayley, cu capul rezemat de el şi ochii închişi. Casca îi căzuse de pe urechi, rămânând agăţată în cascada arămie a părului.

Ridică mâna şi-şi scoase şi el casca, renunţând definitiv la film. Îi înconjura murmurul monoton al avionului. Ceilalţi pasageri

dormeau, citeau sau urmăreau captivaţi acţiunea de pe ecran. Până şi Hank trăgea un pui de somn. Matt nu-şi putu închipui că juca teatru, de ochii cameramanului când cedă ispitei şi-şi aplecă faţa spre creştetul capului lui Hayley, când îi înhală mireasma delicată de floare, când îi atinse părul incredibil de mătăsos. N-o făcea pentru Hank. Pentru el însuşi o făcea. Şi plăti preţul – o săgeată fierbinte, străpungându-l drept sub pântec.

Se afla acolo ca s-o apere pe Hayley, ca s-o ajute, ca să fie fratele ei mai mare – nu un amant. Atâta numai că de fapt nu era fratele ei mai mare. Îşi retrase mâna, eliberând şovăitor şuviţele mătăsoase.

N-avea s-o mai atingă decât atunci când mergea camera de filmat, îşi făgădui el. Greşise cu ceea ce-i spusese lui Hayley – uneori, vacanţele aveau nevoie de reguli.

— Deşteptarea! Am ajuns.

Hayley clipi din ochi, zăpăcită, încercând să înţeleagă sensul cuvintelor rostite de Matt. Ridică privirea spre ochii lui albaştri. Ochii lui albaştri, aflaţi atât de aproape. Prea aproape. Îşi schimbă direcţia privirii şi se pomeni uitându-se direct la umărul lui, îmbrăcat ţipător în cămaşa cu modele tropicale, şi-şi dădu seama că dormise cu capul pe umărul lui Matt!

— A! Scuză-mă, se smuci ea, îndreptându-se, în timp ce simţea cum i se înfierbântau obrajii.

— Nicio problemă.

Matt îi adresă un zâmbet nepăsător. Ar fi trebuit s-o mai liniştească, dar nu reuşi. O făcea să se gândească din nou la noaptea care urma, la aranjamentele lor de dormit, în hotel. Încă nu rezolvaseră problema, iar Hayley ştia că, închizând ochii, n-o făcea să dispară de la sine.

Nervii i se încordau tot mai mult, în timp ce debarcau pe

aeroportul din Honolulu. Un reprezentant al hotelului le ura tuturor bun venit, cu câte o jerbă de flori frumos mirositoare, iar după ce îşi luară bagajele, fură urcaţi într-o limuzină cu destinaţia Waikiki.

Drumul de şaisprezece kilometri era prea scurt pentru Hayley, care cu fiecare secundă se încurca tot mai strâns în plasa pe care singură şi-o ţesuse ştiind, acum, că se întinsese mai mult decât îi era plapuma.

Se concentră asupra peisajului, asupra frumuseţii curate a edenului insular de dincolo de fereastră. De la edificiile înalte din Honolulu până la palmierii cu frunze unduitoare din Waikiki, totul o fermeca. Oriunde privea, vedea numai vegetaţie luxuriantă şi imense flori multicolore, crescând în mijlocul forfotei hotelurilor, a restaurantelor şi a magazinelor.

Oceanul nemărginit, de un albastru viu, scânteia în jurul tuturor, în timp ce goneau pe şoseaua paralelă cu plaja.

Hotelul era uluitor de elegant şi, la sosire, pe Hayley o impresionă plăcut grandoarea staţiunii tropicale, situată pe o întindere perfectă de plajă mărginită cu palmieri. Avea să se simtă ca în paradis. Numai să scape de Hank… şi de Matt.

— Abia aştept s-o şterg la plajă, anunţă ea, după ce-şi făcură formele de cazare. Singură, adaugă, în sinea ei.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să se fâţâie pe plajă cu Matt şi trupul lui musculos, bronzat, uns cu loţiune, aproape gol. De ce nu câştigase în locul acelei călătorii una în Alaska?

— Aş vrea să trag câteva cadre cu tinerii căsătoriţi sosind în cameră, le spuse Hank, în timp ce se îndreptau toţi trei spre ascensor.

Hayley nu înţelegea ce-o fi fost atât de interesant la intrarea lor în camera de hotel, pentru prima oară. Găsiră numărul, iar

Matt descuie uşa. Începu s-o deschidă.

— Stai! clătină din cap Hank. Doar n-o să intraţi aşa, hodoronc-tronc!

Matt îl privi, la fel de nedumerit pe cât se simţea şi Hayley.

— Cum adică? întrebă ea.

Hank îşi îndreptă privirea pătrunzătoare spre Matt, în timp ce-şi sălta camera pe umăr.

— Trebuie s-o treci pragul în braţe, îl instrui el. Romantism – asta vor oamenii să vadă.

Hayley clipi din ochi. S-o ducă în braţe peste prag! Privirea îi săgetă spre Matt. Văzu în ochii lui albaştri surprinderea, înlocuită apoi, treptat, de un licăr ştrengăresc. Îi cunoştea acea expresie. I-o văzuse de prea multe ori.

Îşi linse buzele, apoi înghiţi în sec. O panică iraţională o încremeni pe loc.

Gândurile îi alergau nebuneşte, căutând o scuză, un motiv, orice motiv, pentru care nu puteau, nu trebuia s-o facă. Dar singura explicaţie care-i veni în minte era cea adevărată, şi anume, că se temea îngrozitor de ceea ce avea să simtă, ţinută în braţele lui Matt. Iar acesta era unicul motiv pe care nu-l putea exprima în faţa lui Hank. Nici într-a lui Matt, la o adică.

Iar în clipa următoare fu prea târziu, era în braţele lui Matt, unde afla întocmai cum anume se simţea. O ridicase ca pe un fulg, strângând-o la piept, cu ochii luminoşi, ştrengăreşti, provocatori. Hayley îl cuprinse cu braţele pe după gât. Simţi o însufleţire stranie, parte frica, parte altceva – ceva misterios. Şi ciudat. Plutea, dar nu numai pentru că picioarele i se ridicaseră de la pământ.

Înregistră în minte faptul că se simţea bine şi că nu era deloc înţelept ceea ce făcea, dar nu avea încotro căci, chiar în acel

moment, nu mai era stăpână pe trupul ei. Ca într-un cocon, se afla în braţele lui Matt, era încălzită de ochii lui Matt şi, când Hank vorbi, aproape nu-şi putu da seama ce se întâmpla. Uitase cu totul de Hank.

— Perfect, acum ce-aţi zice de-o sărutare? îi îndemnă cameramanul.

Inima lui Hayley începu să bată în viteza a treia. Se întreba dacă nu cumva o pândea un infarct.

Privirea lui Matt deveni mai profundă, mai întunecată, dintr-odată fără a mai fi glumeaţă. O mie de licurici i se treziră la viaţă în stomac, răspândind mici şocuri electrice spre extremităţile trupului. Chipul lui se aplecă deasupra ei. Nu avea unde să fugă, nicio scăpare. Cel puţin, îşi închipuia că acesta era motivul pentru care nu încerca să-i evite buzele. Avu doar câteva secunde ca să se întrebe cum săruta Matt. Câteva secunde – apoi, ştiu.

Capitolul 5

Hayley se aşteptase la un sărut jucăuş, rapid, nepăsător sau feroce, dar se alese cu ceva întru totul diferit. Buzele lui Matt i le atinseră pe ale ei atât de uşor, încât în primul moment avu o decepţie. Numai de-atâta lucru era în stare sărutul lui Matt? Pentru asta îşi făcuse atâtea griji?

Apoi, sărutarea deveni mai profundă, iar Hayley înţelese că atingerea abia simţită pe buze nu fusese decât un preludiu. Seducţia acestui sărut consta în gingăşia lui, îşi dădu ea seama. Căldura senzuală o cuprindea cu încetul, cu tandreţe şi atâta putere încât se moleşi toată. Niciodată în viaţa ei nu mai avusese o senzaţie atât de intensă. Nici măcar o dată. Sărutul era blând, dar în acelaşi timp sălbatic. Şi cu un efect euforizant instantaneu. Era cel mai puternic drog din lume. Era Matt. Nervii îi vibrau efectiv de plăcere erotică. Nu era sigură, dar i se părea că auzea un scâncet, un geamăt, şi presupuse că al ei era.

Avu impresia că auzea o uşă închizându-se, îşi spuse că probabil Matt se mişcase, dar cum să poată fi sigură de ceva, când tot trupul îi luase foc, ca o flacără plutitoare pe o mare de lavă a senzaţiilor? Întreaga făptura i se topi în îmbrăţişarea strânsă a lui Matt. Un tremur de dorinţă trădătoare îi străbătu trupul, fiecare vibraţie în sine alăturându-se celorlalte pentru a forma o adâncă fântână de căldură în nucleul feminităţii sale.

Ceva se clătina sub ea – Pământul? Imediat, însă, îşi dădu seama, cu o claritate şocantă, că nu era Pământul, ci o saltea, iar realitatea năvăli prin ceaţa hipnotică a atingerii lui Matt. Se smuci înapoi, desprinzându-şi gura de a lui, şi privi în jur. Se simţea pierdută, zguduită. Înspăimântată.

Stăteau culcaţi pe un imens pat de proporţii regale, într-o

cameră luxoasă – cu uşa închisă. Undeva, pe parcurs, publicul lor – operatorul – ieşise din spectacol. Iar ea şi Matt continuaseră.

— Gata. Ne putem opri. Acum, cameramanul nu ne mai vede.

Hayley ducea o luptă eroică să se exprime coerent. Gura abia-i mai era în stare de funcţionare, după asaltul erotic al lui Matt. Gândurile îi alergau nebuneşte. Chiar îi plăcuse? Înroşindu-se ca focul, se retrase tremurător de sub Matt şi se ridică în picioare, impunându-şi ca genunchii să nu i se îndoaie, în pofida slăbiciunii care n-o mai părăsea.

Matt se ridică şi el, cu un efort de a înţelege ce se întâmplase. Nu intenţionase aşa ceva. Mă rog, voise s-o ia pe Hayley în braţe şi s-o treacă pragul. Aşa ceva se înscria în limitele stabilite – s-o atingă pe Hayley numai când erau filmaţi. Dar, la un moment dat, pierduse contactul cu planul.

Abia dacă mai ţinea minte cum închisese uşa şi o dusese pe Hayley până la pat. Nu şi-o mai amintea decât pe Hayley, buzele ei, senzaţia formelor ei suple în contact cu trupul lui, bubuiturile inimii, în acelaşi ritm cu ale inimii lui.

Femeia aceea era de-a dreptul ucigătoare. Se lichefiase în braţele lui, răspunzându-i cu o promptitudine şi putere care-l spulberaseră. Aceasta era Hayley din fanteziile lui. Mare belea. Aparatul se oprise din funcţiune, iar el continuase s-o atingă, s-o sărute. Întotdeauna se întrebase cum ar fi fost s-o sărute pe Hayley şi aşa ar fi trebuit să rămână, un vis adolescentin. Realitatea era prea intensă. Nu mergea, nu mergea, nu mergea!

Trebuia să-şi înfrâneze acea reacţie biochimică. Ce se întâmpla cu el? Era pe punctul să uite că nu era o adevărată lună de miere.

— Perfect, se ridică el, trecându-şi o mână prin par, şi o privi. Era roşie în obraji şi avea buzele tumefiate, dar cu excepţia acestor

două amănunte care o dădeau de gol, părea la fel de calmă ca întotdeauna. Matt detesta faptul că arata atât de calmă. Nu se simţise şi ea afectată la fel ca el? La urma urmei, îşi imaginase doar dorinţa ei? Apoi, îi observa tremurul mâinilor.

— N-a fost necesar, spuse Hayley, încrucişându-şi strâns braţele peste piept, cu mâinile îndesate la subsuori.

Matt recurse la umor, pentru a risipi atmosfera stânjenitoare.

— Ce n-a fost necesar? făcu el pe neştiutorul.

Gura lui Hayley se crispă.

— Ştii doar: să mă săruţi aşa.

— Hank mi-a spus să te sărut.

— Dacă Hank îţi spune să m-arunci într-o prăpastie, sper că n-ai să-i faci cheful, replică ea rece.

Matt înclină capul.

— Eşti furioasa fiindcă ţi-a plăcut, asta e.

Voia s-o audă recunoscând. Nu analiza motivul pentru care dorea acest lucru, îl dorea şi gata.

— Ai halucinaţii.

— N-aş prea crede.

— Mai scuteşte-mă! Filma…

— N-a filmat tot timpul.

Hayley îşi strânse buzele.

— Bine, cum vrei, încercă ea să încheie subiectul.

Dar nu se putu abţine să redeschidă discuţia, pentru o ultimă împunsătură.

— Ce mai orgoliu avem!

La uşa camerei se auzi o bătaie puternică.

— Probabil e Hank, o tachină Matt. Ne-o fi auzit că ne certam şi îşi face griji pentru căsătoria noastră.

Se duse la uşă. Intră liftierul, împingând un cărucior cu

bagajele. Descarcă valizele – în majoritate, ale lui Hayley. Matt îi dădu bacşişul şi închise uşa în urma lui.

Între timp, Hayley se refugiase pe balcon, punând capăt conversaţiei. Matt conchise că era mai bine aşa. Nu era în interesul nimănui să discute mai departe dacă le plăcuse sau nu să se sărute.

— Frumos peisaj, comentă el neutru, urmând-o pe Hayley. De pe balconul camerei de hotel se vedea o fabuloasă privelişte marină, o lume de albastru care se întindea spre infinit.

— E o minune, spuse încet Hayley, privind Pacificul. O perfecţiune absolută.

Se întoarse, privind înăuntru, pe lângă el. Spre deosebire de peisaj, camera rămânea o problemă. Conţinea două fotolii şi o masă, dar nicio canapea. Hayley era convinsă de-acum că nu putea risca să doarmă în acelaşi pat cu el. Mai ales după sărutul acela dezastruos! Nu-i venea să creadă că îşi întinsese încă o capcană, în legătură cu care Matt s-o tachineze. Se trădase prea uşor, reacţionase prea instinctual. Niciodată nu mai reacţionase astfel la un sărut, din partea nimănui, aşa că nu fusese pregătită să-i reziste. De-acum încolo, avea să fie gata. Iar asta începea cu a nu folosi împreună acelaşi pat.

Intra, trecând pe lângă Matt.

— Merg să dau un telefon, să ne aducă un pat pliant, spuse ea, când Matt o urmă.

— Nu e nevoie.

— Ba e nevoie, ridică Hayley receptorul.

— Am să mă culc pe un fotoliu, pe jos, văd eu…

Hayley clătina din cap.

— Ai să te culci în pat, spuse ea, formând numărul de interior al personalului; înainte ca Matt să se opună, adăugă: eşti prea înalt

pentru un pat pliant, pentru fotolii, pentru orice.

Era hotărâta să rezolve raţional situaţia. Cineva îi răspunse la telefon. Hayley ceru patul şi închise.

Nu mai aşteptă alte comentarii din partea lui Matt, ci deschise imediat valiza şi scoase un costum de baie. Intrând în baie, cu trusa de cosmetice, închise uşa şi o încuie. Se rezemă de această stavilă zăvorâtă, privând drept înainte, spre oglinda cât peretele. În ce se băgase?

Nu răspunde, se preveni ea singură. Nu era convinsă că dorea să ştie în ce se vârâse. Nu era sigură că era gata să ştie. Indiferent de motiv, nu-i rămânea decât să abordeze problema fragmentar, în porţiuni uşor de rezolvat. Începând chiar din acea după-amiază. Avea să se ducă la plajă, singură, şi să se reculeagă.

O dată planul stabilit, în câteva minute luă pe ea costumul bikini cu margarete, şi un halat subţire. Încălţă sandalele albe şi, cu părul împletit la spate, ieşi din baie.

— Mă duc la plajă, îi spuse ea veselă lui Matt care stătea întins pe pat, într-un slip bleumarin pe care şi-l luase în lipsa ei. Nu trăsese cuvertura, dar nu conta. Hayley ştia de-acum cu certitudine că n-ar fi putut dormi în pat. Imaginea lui Matt culcat acolo i se întipărise în creier. Probabil că aşternutul avea să rămână impregnat de mirosul lui. Simplul gând îi stârnea furnicături prin coapse şi-i făcea stomacul să se dea peste cap într-un şir de tumbe. Cu toată instalaţia de aer condiţionat a hotelului, se simţea încinsă toată.

— Excelent. Vin şi eu cu tine, sări Matt în picioare.

— Nu e nevoie.

Hayley îşi muşcă buzele. O rodea vinovăţiaa.

— N-am vrut să par nepoliticoasă, adaugă ea.

Înainte ca Matt să răspundă, se auzi o bătaie în uşa. Hayley

deschise. În prag apăru un angajat al hotelului, cu patul pliant. Capul lui Hank se ivi din spatele lui.

— Asta pentru ce e? arătă el spre patul pliant.

Hayley înghiţi în sec. Mintea i-o lua la galop.

— Nu ştiu, murmură ea.

— Cineva din camera asta a comandat un pat pliant, spuse omul de la hotel. Încerca să intre cu patul, dar Hayley nu se clinti din loc, blocând uşa.

— Cred că e o confuzie, spuse Matt, venind în spatele ei. Noi suntem în luna de miere, înţelegi…

Şi-şi aruncă un braţ, dezinvolt, peste umerii lui Hayley. Halatul îi aluneca uşor de pe umăr. Simţi braţul lui Matt, cald şi dur, pe piele. Îi era recunoscătoare pentru intervenţie şi nu-i putea da braţul la o parte în faţa lui Hank. Cel puţin, asta-şi spunea pentru moment.

— N-aţi cerut pat pliant? îşi consultă omul carnetul, sceptic.

— Nnă, făcu Matt, strângând-o şi mai tare pe Hayley cu braţul.

Angajatul se încruntă. Plecă, luând cu el şi patul pliant. Hayley abia îşi înfrâna imboldul de a fugi după el. Unde se ducea cu patul ei?

Hank se apropie. Matt o strânse uşor de umăr. Ridică privirea spre el. Ochii lui scânteiau. Întotdeauna arăta de parcă s-ar fi distrat nemaipomenit de bine. Acea falsă căsnicie nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

— Voiam doar să mă asigur că ştiţi despre luau, diseară pe plaja hotelului, spuse Hank. Aş putea trage nişte cadre excelente, acolo.

— Sigur, încuviinţă Matt.

Hank plecă. Cu agilitate, Hayley se strecură de sub braţul lui

Matt.

— Acum, mă duc la plajă. Voi încerca să obţin totuşi patul, mai târziu.

— Lasă-l încolo de pat, replică Matt. Găsim noi o formulă.

— Ca de pildă? vru să ştie Hayley, începând să-şi piardă calmul.

Nimic nu ieşea aşa cum intenţionase.

Matt ridică din umeri.

— Nu ştiu. Relaxează-te. Eşti prea încordată.

— Ba nu-s încordată deloc! strigă Hayley, proptindu-şi mâinile în şolduri.

O privi, cu o sprânceană arcuită.

— Ascultă, îmi place doar să fac planuri, atâta tot, se apără Hayley. Asta nu-nseamnă că sunt încordată. Înseamnă doar că sunt pregătită.

Matt se rezemă de tocul uşii.

— Nu poţi fi pregătită chiar pentru toate, comentă el. Uneori, trebuie doar să te laşi în voia instinctelor, să faci ce simţi că e bine.

— Cred că ceea ce simt că e bine pentru mine, în momentul de faţă, e să mă duc la plajă. Să fiu singură. Aşa că, ne vedem mai încolo.

Şi, ocolindu-l, se îndreptă spre lifturi.

Matt observă ceva pe podea şi se aplecă să ridice obiectul. Era un unguent contra soarelui. Ridică privirea, tocmai la timp pentru a o vedea pe Hayley dispărând în ascensor.

Capitolul 6

Eşti prea încordată. Hayley nu ştia de ce o sâcâia atâta comentariul lui Matt, dar n-avea încotro. Se afla într-una dintre cele mai frumoase staţiuni litorale ale lumii şi, în loc să se distreze, o obseda un lucru spus de Matt. Trecu grăbită prin holul hotelului, spre uşile deschise de la intrare. Când ieşi în lumina soarelui, aerul tropical îi izbi pielea cu căldură şi umiditate. Ridica faţa spre soare câteva secunde, cu ochii închişi, încercând să-şi fixeze gândurile asupra unui subiect liniştitor. Inhalând încet, încerca să-şi elimine toate gândurile negative. N-avea să se lase afectată de nimic din cele spuse de Matt. Oricum era un netot.

Nu era deloc încordată. Era organizată. Era meticuloasă. Era… cu fălcile încleştate, îşi dădu ea dintr-odată seama, deschizând brusc ochii. Făcu un efort de a-şi relaxa muşchii faciali şi porni spre plajă. Nisipul alb – de import, după cum citise în ghidul turistic – se întindea în ambele direcţii, din faţa hotelului. Atât plaja, cât şi marea, erau ticsite de oameni.

Ajungând pe plaja, Hayley îşi scoase sandalele şi le luă în mână, pornind în căutarea unui loc plăcut, care să nu fie prea aproape de nimeni. Îşi întinse prosopul, se dezbrăcă de halat şi se întinse, căutând prin geantă după loţiunea de soare. Scotoci câteva minute, înainte de a ajunge la concluzia că, cine ştie cum, o uitase în cameră. Pufni nervoasă.

Aşezându-se pe prosop, îşi studie pielea palidă. O păştea o arsură zdravănă – de-asta îşi adusese cea mai eficientă loţiune de protecţie contra soarelui care se găsea.

— Ai pierdut ceva?

Ridică privirea, punându-şi o mână streaşină la ochi. Silueta lui Matt se profila pe cerul luminos. Ţinea în mână o sticlă de

loţiune.

— Da! înhăţă ea sticla. Îţi mulţumesc, adăugă, mai îmblânzită. Poftim, îşi făcea numai gânduri negre cu el, voia să fie singură, iar el fusese nevoit să vină după ea pentru a-i face o favoare.

— Probabil ai scăpat-o la plecare, spuse Matt. Am găsit-o în hol.

Aruncă un prosop pe nisip, lângă ea, şi începu să şi-l întindă.

— Bănuiam că ai nevoie de ea, îi aruncă el o privire. Te deranjez dacă stau şi eu aici? Eşti la plajă. Şi eu sunt tot la plajă… Mi se pare o prostie să nu facem plajă împreună, nu?

Hayley ridică din umeri. Ce-ar fi putut spune? Adevărul, că avea nevoie de un mic respiro, fiindcă sărutul lui îi făcuse capul să se învârtească?

— Ai dreptate, ar fi o prostie, spuse ea în schimb.

Îl privi cum se aşeza, întinzându-şi picioarele lungi. Avea abdomenul plat şi întins, şi pieptul sculptat cu muşchi. Era incredibil de viril… şi bronzat. Lângă el, se simţea palidă – printre altele.

— Sunt albă ca brânza, poţi s-o şi spui, zise ea. Bănuia că voia s-o tachineze pe tema asta.

— Albul e la modă în zilele astea, nu? Găsesc că arăţi superb.

Hayley deşurubă capacul sticlei cu loţiune.

Superb. Găsea ca arată superb. Nu ştia de ce o deranja asta. Cuvântul „superb” suna atât de… anost. Atât de ca-ntre surori. Cum, desigur, era şi relaţia ei cu Matt, în pofida sărutării din camera de hotel. Sărutarea aceea făcuse parte din piesă. Turnându-şi loţiune în palmă, îşi întinse un strat subţire protector pe picioare şi braţe, apoi pe burtă şi piept. Îşi răsuci un braţ, încercând să ajungă la spate.

— Stai să te-ajut, se oferi Matt.

Îi luă loţiunea înainte de a apuca să obiecteze. Mâinile lui calde şi ferme îi creau o senzaţie minunată, senzuală, în timp ce se mişcau stăruitor în josul şirei spinării, apoi din nou în sus. Când ajunse la umeri, măruntaiele i se făcuseră ca de gelatină. Închise strâns ochii, încercând să nu savureze atât de cumplit de mult atingerea lui.

— O.K., sunt sigură că ajunge-atât, spuse ea pe neaşteptate, răsucindu-se din poziţia aşezată, pentru a înhăţa loţiunea înapoi de la Matt. O fi fost doar efectul insulelor Hawaii, îşi spuse. În arhipelag, totul devenea hiper-senzual. Amplificat faţă de proporţiile reale.

— Ai făcut vreodată bodysurfing? o întrebă Matt.

Hayley îşi rezemă coatele pe genunchi, privind spre mulţimile din apă.

— Nu.

— Vrei să înveţi?

Analiză ideea timp de treizeci de secunde în cap.

— Îmi place să mă uit la ocean, dar nu mă simt tocmai în largul meu în el. Şi mai ales numi surâde ideea de a mă arunca cu capul înainte într-un val mare, intenţionat. Mi se pare cam periculos.

— Nu e periculos deloc, clătină Matt din cap, ridicându-se. Haide.

Hayley îl privi cu ochi mari.

— Ba n-aş prea crede.

— Trăieşte şi tu puţin, o provocă Matt. Distrează-te. Dacă nu faci decât să stai jos aici, puteai la fel de bine să rămâi în Texas.

Hayley îşi aminti ce spusese el, că era prea încordată. Pe neaşteptate, vru să-i arate că se înşela.

— O.K.

Îi luă mâna pe care i-o întindea şi se ridică. Observa că Matt nu-şi retrase mână, ci rămase cu degetele înlănţuite printre ale ei, în timp ce mergeau spre marginea apei. Probabil se temea să n-o ia la sănătoasa, dacă n-o ţinea lângă el. Şi se prea putea să aibă dreptate.

— Vezi cum fac? se aplecă Matt la urechea ei, ca să o audă peste vuietul oceanului şi zarva oamenilor din jur, arătând spre înotătorii care făceau bodysurfing în apă. Trebuie să devii una cu valul. Vezi cum cresc valurile şi-i prind înainte de a se sparge, purtându-i înainte?

— Da, văd cum fac. Sunt nebuni.

— E foarte distractiv, ripostă Matt, cu ochii albaştri strălucindu-i viu în soare.

Hayley îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, hai să mergem.

Dădu să intre în apă. Îşi dădu seama că Matt continua s-o ţină de mână, aşa că şi-o desprinse. Matt se grăbi, luându-i-o înainte, şi îl urmă cu pas nesigur. Prima oară când îl văzu aruncându-se într-un val, respiraţia i se opri în gât, iar inima i-o lua la goană. Dar el se simţea minunat, râdea, chiar în timp ce valul îl propulsa înainte.

Îl mai privi de câteva ori, apoi se hotărî să facă o încercare. Prima oară, se sperie şi nu prinse valul. Încercă din nou, de asta dată aruncându-se pe micul dâmb de apă tocmai la timp. Inima îi bubuia în piept. Era înfricoşată şi înviorată, iar când resturile valului se sparseră dincolo de ea, spre mal, se ridică în picioare, clătinându-se, şiroind de apă.

— Ai reuşit! strigă Matt, grăbindu-se prin apă până la genunchi, ca să ajungă lângă ea.

— Mhm, aşa e, confirmă Hayley, mândră.

Şi porni din nou spre larg. Matt o urmărea cu privirea.

Observă un val mare care se apropia. Pentru început, Hayley încercase cu unul mic. Se întoarse şi-i făcu cu mâna. O întârziere de câteva secunde, dar era prea mult. Când se răsuci din nou, valul i se rostogolea peste cap. Lui Matt îi sări inima din piept.

— Hayley!

Creasta lichidă se răsturnă, mugind, iar Hayley dispăru dedesubt. Matt o lua la fugă prin apă, activat de adrenalină. Valul se rostogolea spre nisip în spatele lui, iar Hayley apăru din nou, chinuindu-se să se ridice pe picioare.

— Slavă Domnului! se apropie Matt în goană. N-ai păţit nimic? O trase spre mal. Dacă i se întâmpla ceva…

— Nu, nimic, răspunse ea, tuşind; se înapoiară la prosoape, iar Hayley se prăbuşi pe al ei. Am făcut o prostie. Nu trebuia să-mi iau privirea de la val.

Matt dădu din cap. Nu voia să-i ţină predici. Era prea uşurat că nu păţise nimic.

— Vrei să mai faci o încercare?

— Nu!

Hayley nici nu trebuia să stea pe gânduri.

— Cred c-am să mă las de sportul ăsta cât timp mai sunt în viaţă, mulţumesc, îl informă ea.

— Te-a răsturnat şi pe tine o dată. Nu lăsa un mic accident ca ăsta să te sperie. Fii doar atentă ce faci, data viitoare.

— Cred că e timpul să mă duc la hotel, serios, replică Hayley, evitându-i privirea; o considera o fricoasa, o laşă încordată; dar ce-i păsa ei de părerile lui? Chiar şi cu loţiunea, nu trebuie să abuzez de soare din prima zi. „Sau de Matt”, adăugă ea, în gând. O convinsese să facă fel de fel de nebunii – sărutări, bodysurfing… ce mai urma? Nici nu voia să ştie.

— Vin şi eu cu tine, se oferi Matt.

— Nu e nevoie. Nu suntem fraţi siamezi, să ştii.

Se temea că vorbele ei să nu pară prea brutale. Nu o dorise, dar nici nu şi le retracta.

Matt o privi lung.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

Şi se culcă la soare, închizând ochii.

Hayley nu-şi dădea seama dacă nu-i păsa, sau dacă era sonat. Revenind la hotel, se preumblă prin diversele magazine din holul imens, străduindu-se să nu se gândească deloc la Matt. Era fascinată de artizanatul local, de colierele din scoici şi sculpturile primitive în lemn, şi mai ales de îmbrăcăminte. Se îndrăgosti de saronguri, fâşiile de pânză multicoloră drapate cu multă artă, şi sfârşi prin a-şi cumpăra unul.

În camera de hotel domnea o linişte absolută. Făcu câţiva paşi. Matt lipsea.

Simţi în stomac un mic junghi de dezamăgire. Trase concluzia că era o prostie – ar fi trebuit să se bucure că-şi găsea o ocupaţie în altă parte. Scoase sarongul din sacoşa de cumpărături şi începu să se pregătească pentru seara care urma.

Când Matt intră în cameră, Hayley îl aştepta pe balcon. Se opri lângă uşă, închizând-o fără zgomot în urma lui, cu privirea spre Hayley. Dincolo de ea, oceanul scânteia albastru şi auriu în lumina asfinţitului, încadrând-o în văpaia lui.

Apoi, Hayley se întoarse şi intră, iar lui Matt i se opri respiraţia. Era mai frumoasă decât înainte, dacă se putea aşa ceva. Îşi lăsase părul arămiu despletit în jurul umerilor. Trăsăturile ei fine erau scoase subtil în evidenţă cu ajutorul machiajului. O fâşie subţire de pânză îi cuprindea trupul, în stil insular, învăluindu-i silueta zveltă într-un mod ispititor.

— Unde-ai fost? îl întrebă. Vom întârzia.

— Acum chiar că parc-ai fi o nevastă, replică Matt, trecând imediat la tachinările sale obişnuite; petrecuse ultimele câteva ore încercând să se convingă că plecarea ei de la plajă nu-l deranja cu nimic. M-am interesat de activităţile hotelului. Am aflat că au instructori de scufundări…

— N-am de gând să mă scufund, anunţă Hayley.

— Dar de cursurile de hula, ce zici? Ai putea face o încercare. Şi-o şi imagina pe Hayley rotindu-şi trupul în acordurile senzuale ale muzicii polineziene.

— Eu, să dansez hula? făcu ea o mutră neîncrezătoare. N-aş crede.

— De ce nu? nu se putu abţine Matt să insiste.

Întrebarea lui o făcu să pară nedumerită, apoi iritată, şi schimbă subiectul.

— Nu crezi c-ar fi timpul să te pregăteşti? îi propuse ea.

Matt făcu un duş şi se schimbă repede, luând pe el altă cămaşă tropicală şi un şort de doc albit la spălat. Se întâlniră în hol cu Hank, care îi urmă pe plajă. Briza uşoară purta o aromă de porc fript.

Din megafoane urla muzica polineziană. În mâini le fură îndesate mai tai-uri, iar Hayley se pomeni cu un boboc colorat după ureche. Domnea o atmosferă sărbătorească şi zgomotoasă – câtuşi de puţin romantică, spre incredibila uşurare a lui Hayley. Ambianţa era mult prea aglomerată, zgomotoasă şi plină de viaţă, pentru aşa ceva. Se făceau demonstraţii de jocuri şi meşteşuguri hawaiiene, după care Hayley asistă la un instructaj de confecţionare a lei-urilor, în timp ce Matt cobora lângă ocean pentru a învăţa cum să arunce plasele de pescuit conform tehnicii indigene. Revenind vesel, cu ochii săi albaştri strălucind. Hayley îi petrecu un lei pe după gât. Se simţea într-o dispoziţie generoasă.

Matt era fratele celei mai bune prietene a ei, iar toate celelalte nu erau decât o plăsmuire a propriei sale imaginaţii.

— Pentru tine, spuse ea cu un surâs, amintindu-şi să-i fie recunoscătoare lui Matt pentru că îi dăduse posibilitatea de a face acea călătorie. Îi acordase un mult prea mare credit de a-i controla emoţiile şi reacţiile fizice. Poate că avusese dreptate s-o acuze că era prea încordată. Avea să se destindă şi să se bucure de călătorie. Din partea lui Matt n-o pândea niciun pericol. Făcuse prea mult caz de sărutul acela. Matt nu-l luase în serios şi nici ea nu trebuia să-l ia.

— Îţi mulţumesc, spuse el, zâmbindu-i la rândul său.

Mirosea a peşte, ceea ce n-ar fi trebuit să fie deloc atrăgător, dar era. Masculinitatea îi emana prin toţi porii. Hayley se înfioră, în pofida aerului cald al serii. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de conştientă de prezenţa unei alte fiinţe omeneşti. Ce se întâmpla cu ea? Atâta despre lipsa oricărui pericol! Amintirile sărutului lui o cotropeau.

— Ţi-e foame? întrebă Matt, iar Hayley observă că oamenii se aşezau la coadă pentru a-şi lua mâncarea de la bufet. Matt o cuprinse cu un braţ de talie. Dintr-odată, se simţi plină de viaţă şi lihnită de foame, fiindu-i poftă nu numai de ospăţul hawaiian. Dar în avion nu prea mâncase, aşa că se concentră asupra foamei pe care şi-o putea astâmpăra cu mâncăruri exotice. Pe cealaltă trebuia să înveţe să şi-o renege.

Îşi îndreptă atenţia spre ciudata masă – porc copt într-un cuptor subteran, cartofi dulci, un sos gras vineţiu despre care i se spuse că se numea poi, surprinzător de gustos, şi altele, ale căror nume nici măcar nu le află. Masa se încheie cu prăjitură de cocos şi ananas proaspăt.

După aceea, începură să admire un spectacol polinezian,

inclusiv un dansator cu flăcări. Peste plajă se lasă noaptea, întunericul fiind risipit de lumina focurilor şi costumele multicolore ale artiştilor. Vârfurile de ac strălucitoare ale stelelor spuzeau bolta cerească.

Hank păstra distanţa, dar era prezent tot timpul în gândurile lui Hayley. Când Matt o cuprinse cu un braţ de mijloc pentru a o conduce la bufet, ştiu că o făcea pentru că Hank îi observa. Când îşi petrecu braţul pe după umerii ei, în timpul numărului de dans cu flăcări, ştiu că tot din cauza lui Hank o făcea.

Iar când reprezentaţia se sfârşi, hotel începând să se audă până pe plajă muzica romantică toridă, Matt o invită la dans, şi ştiu că şi acest lucru i se datora tot lui Hank.

Şi, din pricina lui Hank, acceptă. Sau, poate din cauza mai tai-urilor – nu era sigură. Ştia doar că ajunsese la limita rezistenţei.

Matt o cuprinse cu braţul pe după talie şi o trase la pieptul său lat. Fiori de emoţie îi dansau prin şira spinării. Îmbrăţişarea lui se strânse şi începură să se mişte încet, în ritmul lent, hipnotic, al muzicii. Creierul ei lansa un mesaj de avertisment. Stop! Se apropie un pericol! Matt.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama că nu-i rostise numele cu voce tare.

— Matt… îngăimă ea.

Matt rămase nemişcat şi o privi. Avea o expresie atât de tenebroasă, atât de intensă, încât lui Hayley i se înmuiară genunchii.

— Mi-e…

Cu gândirea complet incoerentă, se chinuia să caute o scăpare din încurcătura în care intrase. O ieşire din braţele lui. Dădu drumul primului gând care-i veni în minte.

— Mă simt rău. Trebuie să mă întorc în cameră.

Capitolul 7

Era o laşă. Şi putea să se împace cu gândul, conchise Hayley, în timp ce se îndrepta aţă spre hotel. Cele cu care nu se putea împăca erau consecinţele faptului de a rămâne în braţele lui Matt încă un minut. Îi plăcuse mult prea mult.

— Crezi că nu ţi-a căzut bine vreo mâncare? întreba Matt, cu ochii plini de îngrijorare.

Hayley se simţea îngrozitor. Poftim, acum îşi mai făcea şi griji pentru ea.

— Nu ştiu. N-aş crede.

Ceea ce îi făcea rău nu era din vina hotelului, cu siguranţă.

— Am avut doar o zi cam obositoare. Ar fi mai bine să mă bag în pat.

Intrară într-un ascensor. Cabina se puse în mişcare, purtându-i în sus. Patul. Patul! Încă nu rezolvase problema patului. Îşi dădu seama dintr-odată că la luau îi fusese mult mai bine. Acum, iarăşi trebuia să aibă de-a face cu patul.

— Nu trebuie să te retragi şi tu, numai fiindcă cu sunt obosită, îi spuse ea lui Matt. Ar fi nedrept. E încă devreme.

Matt arcui o sprânceană.

— Suntem în luna de miere, Hayley. Nu te prea pot expedia la culcare de una singură. Ce impresie ar da?

— Ciudată, cred, recunoscu ea.

Liftul ajunse la etajul lor. Merseră încet spre cameră. Matt descuie uşa, cu cartela.

Hayley intră. Se micşorase cumva camera, sau se mărise patul? Părea să domine tot spaţiul. Se aşeză într-unul din fotoliile de lângă masă. Fusese, într-adevăr, o zi grea, dar ea era mult prea agitată ca să adoarmă. Şi-i era cald. Oare se încinsese camera în

lipsa lor?

— Ce zăpuşeală e aici, comentă Matt. Nu te superi dacă deschid puţin uşa, nu?

El, unul, ştia de ce îi era cald, şi nu credea să aibă vreo legătură cu temperatura propriu-zisă din cameră. Puterea sugestiei era aceea care-l înfierbânta aşa. La urma urmei, erau în luna de miere.

— Nu, te rog, îl îndemnă Hayley.

Matt deschise una dintre uşile care dădeau pe balcon.

— Voi comanda ceva de la room service, anunţă ea pe neaşteptate. Se gândea că un ceai de plante o putea ajuta să-şi calmeze nervii întinşi la limita. Oricum, ar fi amânat scadenţa aranjamentelor pentru dormit.

— O.K. Eu iau o bere, spuse Matt.

Se duse la valiză şi cotrobăi prin ea, în timp ce Hayley telefona la room service. Apoi, intră în baie şi se schimbă. Când ieşi, avea pe el un tricou alb simplu şi un şort de boxer cu personaje din desenele animate.

— Tu cu astea te culci? îl întrebă Hayley.

Matt îi adresă un zâmbet, arătându-şi dinţii albi şi gropiţele.

— Mhm. Totuşi, de obicei dorm gol.

Hayley înghiţi în sec. Matt, gol. Era prea mult. Încercă să-şi alunge imaginea din minte.

— Tu ce porţi la culcare? se interesă Matt, aşezându-se în celălalt fotoliu.

Hayley se bucura că-şi amintise să renunţe la neglijeul negru pe care şi-l împachetase pentru luna de miere, înlocuindu-l cu o cămaşă de noapte pudică, din bumbac alb.

— Nu fi impertinent, replică ea.

Matt râse.

— De parcă n-o să aflu, îi aminti.

Noroc că în acelaşi moment se auzi o bătaie în uşă. Matt se ridică şi-i deschise ospătarului.

— Unde doriţi s-o pun? întrebă acesta.

Îl îndrumă spre masa de lângă Hayley. Tânărul puse tava pe masa, iar Matt semnă nota de plată, adăugând şi un bacşiş.

— Mulţumesc, domnule.

Închise uşa în urma lui.

Hayley îşi făcea de lucru cu ceaiul. Avea frişcă, zahăr şi lămâie. Şi-l pregăti, apoi luă o sorbitură din lichidul fierbinte. Matt destupă berea şi trase o duşcă răcoritoare, direct din sticlă. Dintr-odată, în cameră se lăsase o tăcere desăvârşită.

Matt începu să spună ceva, în acelaşi timp în care vorbi şi Hayley. Cuvintele li se încălecară şi tăcură amândoi.

— Haide, insista ea.

Oricum nu era sigură ce voia să spună. Atâta numai că tăcerea o stânjenea. Matt ridică din umeri.

— Voiam să te-ntreb ce planuri ai pentru mâine, îi adresă el un zâmbet ironic. Sunt sigur că ţi-ai făcut planuri.

Hayley ridică aproape imperceptibil din umerii ei supli.

— Să-mi iau ghidul.

Se ridică şi traversă odaia, scoţând din poşetă ghidul turistic gros.

— Am aici o hârtie cu lista lucrurilor pe care vor să le facem cei de la televiziune, spuse ea, aşezându-se la loc.

— Şi dacă ai lăsa în pace televiziunea aia? Ce-ai vrea să faci?

Hayley îl privi lung.

— Nu pot lăsa în pace postul de televiziune, Matt. Ei sunt cei care achita nota aici, cum ştii. Ei, hotelul şi nu ştiu ce agenţie de voiaj. Cred că ideea e să le arate tuturor ce bine ne-am distrat în

Hawaii – postului de televiziune îi creşte audienţa, hotelul şi agenţia se aleg cu noi clienţi. Prin urmare, cu cât vizităm mai repede obiectivele astea turistice, cu atât ne va lăsa în pace şi Hank mai curând. Nu trebuie decât să ne jucăm rolul, după care Hank va considera că şi-a făcut datoria şi, în continuare, poate vom reuşi să ne vedem fiecare de ale lui.

— Încerc să nu iau ca pe ceva personal faptul că abia aştepţi să scapi de mine, spuse în glumă Matt. Vreau să zic, mi-aş putea face adevărate complexe.

— Nu-mi fac eu griji pentru amorul tău propriu, ripostă Hayley.

Era destul de sigură că Matt avea mai multă încredere în sine decât i-ar fi fost necesară. Unul care putea umbla în chiloţi cu maimuţoi pe ei şi reuşea totuşi să pară cel mai sexy bărbat în viaţă n-avea de ce să se teamă.

— În plus, sunt sigură că nu-ţi face o plăcere deosebită să te ţii agăţat de mine, adăugă ea, sec.

— Ba da, insistă sincer Matt.

— De ce? fu singura replica de care era Hayley capabilă.

Matt descoperi că Hayley părea să nu-l creadă. O privi cum îi aştepta răspunsul, jucându-se cu o şuviţă lungă de păr.

— De ce nu? ripostă el.

Nu era sigur cum să-i explice. Ştia că trebuia să păstreze distanţa faţă de Hayley, atât pe plan emoţional, cât şi fizic. Îl afecta foarte intens, până-n adâncurile fiinţei. Probabil din cauza slăbiciunii pentru ea, din copilărie. Încercase să-şi alunge toate aceste gânduri, dar nu mergea. Poate că soluţia cea mai bună ar fi fost aceea de a-şi permite să exploreze atracţia toridă dintre ei.

Atunci, curiozitatea urma să-i fie satisfăcută. Se întreba ce părere ar fi avut Hayley dacă-i făcea o asemenea sugestie.

— Nu ştiu, răspunse ea, în sfârşit, la întrebare; ridică un umăr, apoi îl coborî la loc. Pur şi simplu nu vreau să te simţi obligat faţă de mine. Îmi pot purta şi singură de grijă.

— Ştiu, replică Matt. Dar nicio lege nu ne împiedică să umblăm împreună. Azi n-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa?

Hayley analiză întrebarea. Îşi aminti cum se trezise din somn în avion, cu capul rezemat pe umărul puternic al lui Matt. Cum fusese sărutată de Matt în camera de hotel, cum dansase cu el pe plajă. Era „atât de rău”. Foarte, foarte rău – fiindcă totul fusese foarte, foarte bine.

— Voi fi cum nu se poate mai cuminte, îi promise Matt, cu o lucire în ochii săi albaştri. Pe cuvânt de cercetaş.

Cum reuşea să fie atât de infantil şi totuşi sexy, în acelaşi timp? O făcea să se moleşească toată pe dinăuntru.

— N-ai fost niciodată cercetaş, îi aminti ea.

— Îmi cunoşti prea bine viaţa, i-o întoarse Matt, clătinând din cap. Trebuie să fiu mai atent. Cu tine, nu-mi pot folosi niciunul din textele obişnuite.

Texte? Ca textele pe care le folosea cu femeile? Flirta cu ea? Sau o sâcâia doar?

— Ce texte? Ia s-aud, mai luă Hayley o gură de ceai, încercând să pară blazată. Da, o tachina, nimic mai mult.

— Ţi-aş spune, dar pe urmă ar trebui să te omor, glumi Matt, trăgând şi el încă o duşcă de bere. Te mai simţi rău? schimbă el subiectul.

Dacă o ţinea pe aceeaşi direcţie, îl aşteptau necazuri serioase. Simplul fapt că el dorea să exploreze atracţia nu însemna că Hayley ar fi fost de acord.

— Acum mi-e bine, răspunse ea, ascunzându-şi un căscat.

— Ţi-e somn, constată Matt ceea ce se vedea şi cu ochiul

liber. De ce nu te culci?

Hayley nu se mai împotrivi. Oricum, nu credea că ar fi putut sta trează toată noaptea.

— Mai telefonez o dată după un pat.

Matt se încruntă, dar nu avu nicio obiecţie.

Hayley dădu telefonul şi-şi termină ceaiul, în timp ce aştepta. Matt luă telecomanda televizorului şi începu să se plimbe pe canale.

Când sosi, patul fu adus de acelaşi angajat dinainte, care o privi suspicios pe Hayley, când îi deschise.

— Aţi cerut un pat pliant? întrebă el.

Hayley tocmai deschisese gura să spună că da, când pe culoar apăru Hank.

Matt se înfiinţă în spatele ei.

— Ţi-am mai spus o dată că n-avem nevoie de niciun pat, se răsti el, luând o atitudine enervată, de ochii lui Hank.

Angajatul hotelului se uită urât la Matt, apoi la Hayley. Bombăni ceva printre dinţi, nu tocmai binevoitor, Hayley era sigură, şi porni înapoi, cu pat cu tot.

— Mă-ntrebam dacă nu cumva plănuiţi ca mâine să admiraţi unele peisaje, explică Hank. Iertaţi-mă că n-am discutat programul mai devreme.

Îşi dădu la o parte din faţă o şuviţă lăţoasă a pletelor sale peste măsură de lungi. Părea cam roşu în obraji, iar lui Matt îi trecu prin minte că, probabil, trăsese la măsea cam multicele tai-uri.

— Nicio problemă, spuse el. Cred că mâine mergem la o plimbare. Ce zici, îţi dăm un telefon dimineaţă? Avem numărul.

— Sigur, perfect, fu Hank de acord.

— Noapte bună.

Şi îi închise uşa în nas.

Hayley se proţăpi în mijlocul camerei, fierbând.

— Nemaipomenit!

— Ideea cu patul era oricum proastă, Hayley, o temperă Matt. Mi-aş fi rupt spatele încă din prima noapte şi…

Ridică mâna, văzând-o gata să-l contrazică.

— … şi oricum nu te lăsam pe tine să dormi în el, iar eu să mă lăfăiesc într-un pat de două persoane. Suntem oameni în toată firea, să ştii. Patul e enorm. Vom încăpea foarte bine în el.

Capitolul 8

— În acelaşi pat? Cu Matt?

— Nu putem dormi în acelaşi pat, se răsuci Hayley spre Matt, cuprinsă de cea mai pură panică.

Privirea i se abătu dinspre el către pat, apoi îndărăt. Îşi imagina cum ar fi stat culcată lângă el în patul acela imens, sub acelaşi acoperământ. Un val de fierbinţeală nedorită o străbătu prin tot trupul.

— În niciun caz! explodă ea.

— Mă rog, nici eu nu mă culc în niciun caz pe jos, sau în fotoliu, când avem la dispoziţie un pat de cea mai bună calitate, anunţă Matt cu un calm iritant. Şi nici tu n-ar fi cazul. Nu avem niciun motiv să nu stăm amândoi comod, uite-aici, în patul ăsta.

Hayley putea găsi o puzderie de motive ca să nu se simtă deloc comod uite-acolo în patul ăla, şi toate începeau cu Matt. Matt şi incredibilii săi umeri. Matt şi pieptul lui musculos. Matt, cu picioarele lui puternice…

Cum ar fi putut petrece o noapte întreagă lângă toată acea masculinitate uluitoare, şi să mai şi doarmă, pentru numele lui Dumnezeu? Sau, mai rău, dacă adormea totuşi şi, în toiul nopţii, i se trezeau instinctele cele mai josnice? Putea începe pe jumătatea ei de pat, dar cine putea spune unde avea s-ajungă când nu mai ştia de ea? Şi mai recunoştea, cu un şoc, că nu comportamentul lui Matt în aşternut era cel care o îngrijora. Nu al lui, deloc, ci al ei! Nu avea încredere în sine, cu Matt alături. Toate gândurile şi reacţiile ei normale păreau să zboare drept pe fereastră, când el era în apropiere. Nu voia să-i explice toate acestea. Nici măcar sieşi nu şi le putea explica pe deplin.

— Nu… se cade, încercă ea.

— Nu se cade?

Matt izbucni în râs. Dar îşi dădea seama că Hayley nu găsea nici pe departe situaţia la fel de amuzantă, aşa că făcu un efort să se abţină. Şi-aşa era destul de enervată, iar el se adâncise deja în propria-i bătălie personală de a nu lua prea în serios aranjamentele de dormit. Dacă le lua în serios, fie şi doar pentru o secundă, nu ştia cum avea să reziste până dimineaţă.

— Chiar aşa, nu se cade, repetă Hayley cu încăpăţânare. Nu suntem…

— Căsătoriţi? Păi toată lumea crede că suntem.

— Noi ştim că nu suntem.

— Exact, ştim că nu suntem, aşa că ne vom comporta ca atare. Dar toţi ceilalţi de pe-aici cred că suntem căsătoriţi, deci nimănui n-o să i se pară că nu se cade să dormim în acelaşi pat. Ăla pliant e cel pe care oamenii l-ar găsi ciudat, la un cuplu în luna de miere.

Îi captă privirea şi o susţinu, provocator.

— Ce-i cu tine? ţi-e teamă că n-ai să poţi rămâne în partea ta de pat, asta e?

Se sili să mişte din sprâncene, ca şi cum ar fi luat-o în râs.

— Aşa? Bine! se repezi Hayley, ridicându-şi bărbia, gata să accepte provocarea. Nu mi-e câtuşi de puţin greu să stau în partea mea de pat. Pur şi simplu nu sunt sigură că salteaua asta regală e destul e mare pentru toţi trei: eu, tu şi orgoliul tău.

Matt râse.

— Eu nu-mi fac griji.

— Perfect.

Hayley se încruntă în sinea sa. Cum, necum, tocmai acceptase să se culce în acelaşi pat cu el. Şi nu era deloc sigură cum se întâmplase! Dar n-avea de gând să-i spună că nu se credea în stare

să facă faţă. Dacă el era capabil de asta, atunci şi ea era. Şi se săturase să-l tot facă s-o considere o mironosiţă.

— Bine, atunci cred că mă pregătesc pentru culcare.

O invită spre baie, cu un gest curtenitor. Hayley se refugie dincolo de uşa închisă. Se întreba dacă nu cumva, până întârzia ea cu pregătirile, Matt ar fi putut să adoarmă. Asta i-ar fi prins bine – dacă, la ieşire, îl găsea trăgând la aghioase. Atunci nu mai era nevoie să-l vadă, să-i vorbească… să-l dorească.

Putea foarte bine să-şi închipuie că nu era decât o pernă în plus pe pat. O pernă uriaşă, musculoasă, pe care n-avea voie s-o atingă, în care nu-şi putea îndesa obrazul…

Ideea cu perna era cea mai tâmpită analogie, conchise ea. Trebuia să şi-l imagineze ca pe ceva mai puţin tentant. Poate că soluţia cea mai bună era să-l ignore complet, să-şi închipuie că era invizibil. Avea să-şi imagineze că era singură în pat. Un pat imens, cum subliniase el. Erau doi oameni în toată firea, care se cunoşteau din copilărie. Nicio problemă. Se duse la valiza pe care şi-o adusese în baie şi deschise capacul, începând să-şi caute cămaşa de noapte – cea albă şi cuviincioasă, cu care înlocuise neglijeul. Şi n-o găsi.

Întoarse pe toate feţele hainele din valiză, căutând cu înverşunare. Agăţase pe umeraşe rochiile pe care şi le luase cu ea, lăsând înăuntru numai pantalonii scurţi, maiourile, bikinii şi lenjeria intimă. Nici urmă de cămaşa albă de noapte. Vârî mâna în buzunarul interior şi scoase ceva mătăsos, închis la culoare… Era neglijeul negru!

Rămase cu gura căscată, holbându-se la materialul ca un voal de abanos. Cum să poarte aşa ceva, în pat cu Matt?! Dar altceva nu mai avea. Ce se întâmplase cu cămăşuţa ei albă?

Buzele i se strânseră, pradă unei suspiciuni de moment. Beth!

Sora lui Matt fusese lângă ea, în timp ce-şi făcea bagajele. Era oare modul lui Beth de a da un mic ghiont prieteniei dintre ea şi Matt?

— O, Doamne, şopti Hayley.

Ce-avea să se facă? Halal nicio problemă! Avea „o problemă”! O problemă cât toate zilele! În pofida faptului că-şi adusese două valize, nu luase la ea niciun tricou. Păstrase loc în bagaje pentru tricouri cumpărate ca suveniruri din insule.

Gândul îi zbura la halatul de plajă. Îl putea folosi ca pe un capot ad-hoc… dacă nu l-ar fi lăsat pe un scaun, în cameră.

Matt închise uşa spre balcon, apoi se întoarse şi privi prin cameră. Era un interior superb, romantic. Înainte, la lumina zilei, nu păruse atât de… trădător. Mirosul florilor, al lui Hayley, îi inundă nările, şi văzu că-şi scosese bobocul de plumeria din păr, lăsându-l lângă pat. Alte flori proaspăt culese se aflau într-o vază de pe masă, iar pe fiecare pernă din patul pregătit ca o invitaţie de către cameristă erau depuse frunze ale arborilor de cacao.

În baie curgea apa, dar cu excepţia acestui sunet, domnea tăcerea. Avea să fie şi mai linişte, când Hayley închidea apa şi se vâra în pat.

Luând telecomanda televizorului, Matt se aşează şi iar începu să schimbe canalele. Nu găsea nimic care să-l intereseze. Mai apăsă o dată pe buton şi îi atrase atenţia un geamăt. Două trupuri goale şi înfierbântate umplură tot ecranul. Mută repede pe alt program. Deja era în suprasarcină senzorială.

În baie, apa se opri. Câteva minute, se lăsă iar liniştea. Matt şi-o imagina pe Hayley pieptănându-şi încet părul arămiu bogat, ale cărui bucle i se unduiau grele în jurul umerilor. Se încruntă, nemulţumit de sine însuşi, încercând să-şi îndrepte atenţia spre canalul de ştiri.

Încuietoarea uşii de la baie ţăcăni uşor, iar uşa se deschise.

Hayley ieşi, încă îmbrăcată complet. Îşi înhăţă halatul de plaja de pe scaun şi se înapoie direct în baie, cu materialul subţire drapat pe braţ.

Într-o clipă, Matt simţi un val de fierbinţeală prin vene. Având în vedere că halatul era atât de subţire, dacă Hayley îşi închipuia că fâşiuţa aceea de material era mai decentă decât ceea ce intenţiona să poarte la culcare, îl aşteptau nişte torturi fizice serioase.

Hayley închise uşa, iar peste câteva momente o deschise din nou. Cu multă pompă, Matt se duse la televizor să regleze imaginea. Toate terminaţiile nervoase din trupul lui urlau să se întoarcă şi s-o vadă cum făcea cei câţiva paşi dintre baie şi pat, dar n-o făcu. Avea să se poarte ca un gentleman. Şi-n plus, cine avea nevoie să i se întipărească în creier cu fierul roşu imaginea lui Hayley într-o cămaşă de noapte sumară şi un halat subţire?

El, în niciun caz. Îi era destul de greu să facă faţă propriilor sale fantezii. Realitatea nu putea fi decât şi mai dificilă. Când în sfârşit se întoarse, Hayley era culcată în aşternut, cu cearşaful şi pătura trase până la bărbie. I se vedeau numai ochii luminoşi, obrajii palizi şi părul revărsat pe pernă. Alcătuia o imagine ispititoare. Prea ispititoare. Dacă o mai privea mult, se temea că avea să uite de toate promisiunile pe care tocmai şi le făcuse. Se răsuci pe călcâie, intră în baie, închise uşa şi începu să se spele pe dinţi. Când reveni, Hayley stinsese veioza şi închisese ochii. Se ghemuise cât mai departe de jumătatea lui de pat, ajungând atât de aproape de margine încât Matt se întreba dacă până dimineaţă n-avea să cadă. Stinse televizorul, apoi şi veioza de pe noptiera lui, şi se strecură în aşternut. Stătu astfel un timp, până când îl răpuse curiozitatea.

— Noapte bună.

Voia să ştie dacă adormise sau nu.

— Noapte bună, răspunse Hayley în şoaptă.

Matt îşi împreună mâinile sub cap, rămânând cu privirea în întuneric. Se întreba dacă şi lui Hayley îi era la fel de greu să-şi potolească trupul ca lui. Era atât de conştient de prezenţa ei în pat. Atât de aproape – şi, în acelaşi timp, atât de departe…

Închise ochii şi se lăsă în voia gândurilor. Se afla într-o casă. Era o casă pe care el însuşi o construise, dar unele părţi din ea nu erau terminate. Peste tot se vedeau copii, copilaşi cu părul roşcat şi ochii verzi, în haine zdrenţuite. El mergea prin casă, căutând-o pe mama lor. Vag, conştientiza faptul că aceia ar fi trebuit să fie copiii lui, iar mama lor îi era soţie. Numai că n-o găsea nicăieri. Casa era un labirint de camere. În sfârşit, găsi bucătăria. Acolo stătea o femeie, cu o oală mare, goală, în braţe. Avea părul roşu dar, oricât de atent o privea, nu-i putea distinge trăsăturile.

„Iubitule, n-am ce le da de mâncare copiilor, „spunea ea. „Nu ne-a mai rămas niciun ban. Avem de achitat atâtea facturi”.

Facturi, facturi, facturi. Matt îşi scoase din buzunarul de la spate portofelul, dar acesta era gol.

„Nu vom avea bani ca să achităm notele până nu se pune pe picioare firma mea”, îi răspunse el.

„Înţeleg”, zise femeia, calmă. „Nu avem ce mânca”.

Nu avem ce mânca. Nu avem ce mânca.

Matt se trezi cu o tresărire, deschizând ochii în bezna din cameră. Încerca să se dezmeticească. Niciodată nu avusese visuri atât de vii, visuri pe care putea să şi le amintească. Desigur, acela nici nu fusese un simplu vis. Fusese un coşmar.

Se răsuci, pentru a-şi schimba poziţia, străduindu-se să-şi limpezească minţile. Auzea respiraţia uşoară şi regulată a lui Hayley, dinspre cealaltă margine a patului. Nu părea să aibă

probleme cu somnul. Într-un târziu, aţipi din nou.

Hayley era înconjurată de flori, munţi de flori frumos mirositoare. Şi muzica. Era marşul nupţial, îl recunoscu ea dintr-odată. Se afla într-o biserică înţesată de lume. Cineva o lua de braţ. Ridică privirea şi văzu că era Joel.

„Eşti gata?” o întrebă el. „E timpul să te dau în primire”.

Îi stătea pe limbă să răspundă sarcastic că o dăduse deja în primire când fugise la Vegas, dar nu putea vorbi, oricât de tare ar fi încercat. Joel o conducea prin naos. Era un culoar incredibil de lung, iar Hayley îşi spunea că în veci n-avea să ajungă la capăt.

În faţa altarului o aştepta un bărbat. Purta o haină de smoching şi pantaloni scurţi. Nu se întoarse, aşa că nu putu să-i vadă chipul. Mama ei stătea aşezată în prima strană. Alături erau toţi cei cinci soţi ai ei.

Hayley ajunse la altar, dar mirele dispăruse, mistuindu-se că şi cum nici n-ar fi fost. „Unde s-a dus?” întrebă.

Mama ei apăru lângă ea.

„Nu prea avem noroc la bărbaţi, aşa-i, draga mea?” comentă, bătând-o pe spate. „O fi un blestem la mijloc…”

Blestem, blestem, blestem.

Se trezi, tresărind, cu un mic ţipăt. Clipind din ochi, îşi dădu seama imediat că zăcea pe jos. Cu siguranţă, căzuse din pat! Mă rog, bine că se rostogolise pe jos, nu în direcţia opusă, îşi spuse ea, buimacă. Matt respira adânc şi regulat; dormea, deci nu-i observase jenanta căzătură. Se încrunta în întuneric. Visase ceva, dar acum nu-şi mai amintea ce anume. Oboseala o învinse şi adormi din nou.

Hayley se cuibări mai bine, apoi se întinse, trezindu-se încet, în prima ei dimineaţă pe insula Oahu. O aştepta paradisul. Şi totuşi, îi plăcea prea mult în pat pentru a se grăbi să se scoale.

Pernele din hotelul acela erau fabuloase, îşi spuse ea, cu mintea înceţoşată. Atât de tari, de calde, cu parfum de mosc… Mosc?

Deschise ochii.

— Matt! chiţăi ea, când îi întâlni privirea, la doar câteva degete de faţa ei. Ce faci?

Şi-şi trase capul de pe umărul lui mult prea confortabil.

— Ce fac? Ce faci tu? se aprinse în ochii lui o luminiţă drăcească. Ştiam eu că nu ţi-e uşor să rămâi în partea ta de pat.

Hayley nu avea ce explicaţii să-i dea. Temerile ei se adeveriseră – în somn, alunecase inconştient în braţele lui Matt. Ce situaţie umilitoare! Se rostogoli şi coborî din pat, hotărâtă să ajungă cât mai departe posibil de Matt şi umărul lui ispititor. Ochii lui, mai întâi dilataţi, apoi întunecându-se, o înştiinţară că făcuse încă o greşeală. Uitase complet de neglijeu, iar acum stătea în faţa lui Matt, practic goală, numai cu cămăşuţa transparentă pe ea – în lumina zilei, nici mai mult, nici mai puţin. Obrajii i se împurpurară.

— Nu te superi dacă fac eu un duş mai întâi, nu-i aşa? îl întrebă ea politicoasă, silindu-se să arboreze cea mai falsă expresie cu putinţă.

— Dă-i bătaie, răspunse Matt, privind-o în continuare cu un interes vădit. Eu comand micul dejun.

Hayley fugi în baie. Se întreba cât timp petrecuse ghemuită lângă Matt. Şi cât timp fusese el conştient de acest lucru.

Capitolul 9

Matt îşi mai verifică o dată cravata în oglinda de deasupra biroului din camera de hotel. Hayley era în baie, îmbrăcându-se. Petrecuseră toată ziua împreună, sub ochiul atent al lui Hank şi al camerei lui video, admirând peisajele din jurul oraşului istoric Honolulu şi, apoi, făcând o drumeţie până pe Diamond Head.

Hayley propusese să comande cina de la room service, dar Matt recursese la propriul său ghid turistic, pentru a o îmbia la o cină într-unul din celebrele restaurante de pe plaja din Oahu.

Ziua fusese absolut ireală, de la deşteptarea cu Hayley cuibărită pe umărul lui şi până la orele de plimbare prin palatul regal hawaian şi muzeul maritim, ţinându-se de mână, urmate de excursia până în vârful străvechiului crater. Mica lor versiune a piesei cu tinerii căsătoriţi avea asupra lui Matt un efect îmbătător. Îi era nespus de greu să ţină minte că nu era cu adevărat soţul ei. În minte îi reveni visul din noaptea trecută. Oare era îngrijorat, în subconştient, că dacă dădea curs atracţiei faţă de Hayley putea ajunge într-o situaţie pentru care încă nu era pregătit? Se mai simţise atras de nenumărate femei, în trecut – şi îşi urmaşe imboldul fără a-şi face nici cea mai mică grijă în acest sens. De ce, când era vorba de Hayley, se ridica o asemenea problemă?

Hayley ieşi din baie. Arăta răpitor, într-o rochie bleumarin ce cădea în unduiri lascive de-a lungul siluetei sale zvelte. Îşi lăsase părul despletit, revărsat în jurul umerilor. În timp ce se apropia, îl învălui senzualul ei miros feminin. Sângele i se aprinse în vene.

— Arăţi superb, spuse el încet.

Privirea îi stărui asupra materialului mătăsos al rochiei, contemplând felul cum i se mula pe sâni, pentru ca apoi să-i cuprindă în coborâre talia şi şoldurile. Gura i se uscase ca iasca. Se

mira ce nervozitate îl apucase dintr-odată. Pe el, femeile nu-l nelinişteau nici în ruptul capului.

Hayley îşi trecu mâinile peste rochie, părând puţin cam jenată.

— Mulţumesc. Şi ţie îşi stă bine.

Începea să regrete că acceptase să ia cina cu Matt. Să se prefacă soţia lui în timpul zilei, de faţă cu Hank, era una. Dar să meargă la restaurant, numai ei doi, era cu totul altceva. Începea să pară ca… o întâlnire amoroasă.

Însă de-aşa ceva nici nu putea fi vorba. Matt îi era ca un frate, pentru numele lui Dumnezeu. Numai că felul cum o privea în acest moment nu arata deloc fratern. Poate din cauză că tot teatrul lor cu luna de miere îi deforma percepţia realităţii. Sau poate din cauza felului letal de sexy în care îi stătea lui Matt în costum. Hayley se strădui să-şi abată gândurile de la neliniştitoarea atracţie a sexualităţii lui Matt, în timp ce ieşeau în hol şi luau liftul să coboare. De dimineaţă, închiriaseră o maşină pentru a circula mai uşor pe insulă în timpul sejurului. Matt o aduse de la parcare, în timp ce Hayley îl aştepta în hol, apoi coborî ca să-i deschidă portiera. Restaurantul se afla la doar câteva minute distanţă, pe plajă.

Imensele ferestre de plexiglas ale localului păreau să aducă Pacificul verde-albăstrui înăuntru, printre ei. Plafoanele susţinute pe bârne neacoperite, candelabrele de cupru, fântânile arteziene şi muzica de pian întregeau atmosfera romantică.

Ospătarul le aduse o tavă cu delicatese şi două pahare de apă. Comandară vin. Hayley luă o îmbucătură din ştiuletele miniatural de porumb şi privi spre ocean.

— E fabulos, şopti ea.

Matt surâse cu căldură.

— Mă bucur că-ţi place.

— Ce plăcut e, să stau jos şi nimic mai mult. Azi am umblat enorm.

Hayley avea o senzaţie ciudată, ca o palpitaţie în stomac. Sau îi era cu adevărat foame, sau era neliniştită. Şi, fiind destul de sigură care era cauza, ştia că mâncarea nu avea să-i rezolve problema.

Chelnerul sosi aducându-le vinul, iar după ce plecă din nou, Hayley îşi aminti că nici măcar nu se uitase în menu. Îşi îngropă nasul în el, bucuroasă că avea şi alt subiect de analiză decât ochii vrăjitori ai lui Matt.

— Te-ai decis ce vrei? o întrebă el, după câteva minute.

Pe tine, fu răspunsul care-i trecu prin minte lui Hayley, neînfrânat.

Clipi din ochi. De unde-i mai venise şi ideea asta?

— Aa, peştele, peşte proaspăt din insule, răspunse ea, fierbând de furie. Nu-şi amintea niciun cuvânt din menu.

Ospătarul reveni. Hayley lua o sorbitură de vin, în timp ce Matt se interesa de peştii pescuiţi în ziua aceea. Chelnerul îi informă că specialitatea zilei era *ahi*, un soi de ton. Matt o privi întrebător. Hayley dădu din cap, iar el comandă *ahi* de două ori. După plecarea chelnerului, Matt întâlni privirea lui Hayley, peste masă. Câteva secunde, o luă efectiv cu ameţeli, un val de fierbinţeală înălţându-se pentru a-i înceţoşa mintea, în acelaşi timp în care prin tot trupul o străbăteau fiori mărunţi de emoţie. N-avea cum să se fi îmbătat. Nu băuse decât două înghiţituri de vin.

Căuta în minte un răspuns, un subiect de conversaţie asupra căruia să-şi focalizeze gândurile.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, îl alese ea pe primul, la întâmplare.

Matt o privi sceptic.

— Vrei să auzi despre firma mea de construcţii?

Hayley mai luă o înghiţitură de vin, începând apoi să se joace cu piciorul paharului.

— Sigur.

Îşi dădu seama că o interesa sincer să audă cum devenise om de afaceri puştanul poznaş cu care copilărise.

— M-am apucat să lucrez în construcţii vara, pe vremea liceului, începu el. Nu prea aveam bani, aşa că n-am ales chiar de bună-voie munca. Imediat ce am crescut îndeajuns, am ştiut că trebuia să încep să contribui la întreţinerea familiei.

Hayley dădu din cap. Ştia că Beth şi Matt copilăriseră în condiţii destul de strâmtorate. Şi ea trăise la fel. Mama ei dusese o viaţă haotică, oscilând în funcţie de soţii ei de moment.

— Bunica mea merită o medalie pentru felul cum ne-a crescut, la vârsta ei, continuă Matt. Ştiu că eram o mare belea pe capul ei – mai ales eu. Şi n-avea bani nici cât să-şi acopere singură necesităţile, necum şi pentru doi copii pe care nu se aşteptase să-i crească.

— Lilah e extraordinară, fu Hayley de acord; bunica lui Matt şi a lui Beth îi fusese şi ei aproape ca o bunică adevărată. Îi mai ţii minte pe părinţii tăi?

Nu-l auzise niciodată vorbind despre ei.

— Nu atât de bine pe cât aş dori. Îmi amintesc clar accidentul. Beth şi cu mine eram în aceeaşi maşină. Părinţii noştri au fost aruncaţi afară şi au murit. Noi doi stăteam pe bancheta din spate. Aveam centurile de siguranţă. Ei nu şi le puseseră.

Vorbea pe cel mai firesc ton, dar în ochi i se citea o anumită tristeţe.

— Îmi pare atât de rău, murmură Hayley, pradă unui val de

compasiune.

Matt dădu din cap.

— Şi cum ai ajuns de la muncile estivale în construcţii la întemeierea propriei tale firme? continua ea.

Matt mâncă un ardei roşu dulce de pe platoul cu aperitive, înainte de a răspunde:

— La colegiu nu prea mă puteam înscrie, aşa că, după absolvirea liceului, am continuat pur şi simplu să lucrez în construcţii. Era singura meserie la care mă pricepeam şi-mi şi plăcea. Nu mă vedeam stând aşezat toată viaţa la un birou. Prefer activitatea în aer liber. Mi-am scos licenţa de antreprenor acum câţiva ani şi mi-am fondat propria firmă.

Hayley bău din vin, ascultându-l. Îi admira conturul ferm al bărbiei, încreţiturile mărunte din jurul ochilor. Şi-l imagina pe un şantier de construcţii, fără cămaşă, cu muşchii lui magnifici lucind de sudoare…

— Dar tu? întrebă Matt dintr-odată, schimbând vorba. Nu te-am văzut prea des, de când ai terminat liceul.

Hayley clipi din ochi, smulgându-şi gândurile de pe calea trădătoare pe care o apucaseră.

— Cam prin acea perioadă, mama s-a recăsătorit, îi spuse ea. S-a mutat la San Antonio, iar eu am locuit într-un apartament comun cu câteva prietene, în timp ce urmam cursurile de decoraţiuni interioare la seral.

— Nu mi-e greu să te văd ca decoratoare, comentă Matt. Pun pariu că eşti foarte talentată.

Hayley deveni mai cordială.

— Mulţumesc. Îmi place într-adevăr foarte mult. E aşa de minunat să intru în casa cuiva şi să fac ordine din haos, scoţând la iveală frumuseţea. Toate îmi plac – materialele, vopselele,

furniturile… E foarte distractiv.

— Îţi place să te joci cu lucruri drăguţe, spuse Matt.

— Iar ţie îţi place să te joci în noroi, replică Hayley.

Avea impresia că flirta cu el, dar se distra prea bine ca să înceteze.

Chiar atunci sosi mâncarea. Un timp, mâncară în tăcere, savurând peştele delicios şi muzica de pian. Soarele apunea, poleind apa cu aur strălucitor.

Lui Hayley îi trecu prin minte că, de fapt, Matt nu mai era acelaşi cu băiatul nesuferit din copilăria ei. Imaginea ei despre el rămăsese neschimbată, abia acum îşi dădea seama. N-ar fi putut să-şi întemeieze propria firmă, dacă nu se maturiza. De ce nu observase mai-nainte?

Pentru că fusese prea ocupată să constate celelalte moduri în care se maturizase, îşi răspunse tot ea, cu o iuţeală nesuferită. Celelalte privinţe în care nu mai era un copil – cum ar fi fost pieptul lat, braţele puternice, sărutările blând-sălbatice…

Simplul fapt că îi veneau aceste idei nebuneşti despre Matt dovedea cât de mult se schimbase.

Arăta incredibil de sexy şi era o companie plăcută.

— Cum de nu mai ai relaţii sentimentale cu nimeni?

Lui Hayley nu-i venea să creadă că-i pusese o asemenea întrebare. Totuşi, dorea să audă răspunsul, aşa că n-o retracta.

— Am relaţii, ridică Matt din umeri. Sigur, după ce se va difuza filmul lui Hank, toate femeile din Dallas/Fort Worth Metroplex vor crede că m-am căsătorit. Ceea ce o să-mi cam bage beţe-n roatele vieţii amoroase.

Hayley nu se gândise la asta.

— Îmi pare rău.

De fapt, nu-i părea deloc rău, dar nu zăbovi să-şi examineze

adevărata stare.

— Nicio problemă. Oricum, nu ard de nerăbdare să mă însor.

Chelnerul veni să strângă farfuriile goale. Îi întrebă dacă doreau desert şi amândoi căzură de acord că se săturaseră.

— Nu ştiam că te gândeşti, măcar, să te însori, urmă Hayley. Beth vorbeşte întotdeauna despre tine ca şi cum ai fi jurat să rămâi toată viaţa burlac.

— Prefer s-o las cu impresia asta, îi aruncă Matt o privire conspirativă. Altfel, ar încerca să mă cupleze cu toate prietenele ei.

Hayley se gândi la micul neglijeu negru care, cum-necum, îşi găsise din nou drumul spre valiza ei. Nu se îndoia niciun moment de ceea ce spunea Matt. În timp ce se plimbau admirând peisajele, reuşise să cumpere nişte tricouri cu câteva numere mai mari, pe care intenţiona să le poarte la culcare până la sfârşitul săptămânii.

— Adevărul este, continuă Matt, că nu vreau să mă aşez la casa mea până nu-mi voi pune firma pe baze mai solide, până nu sunt sigur că dispun de securitatea financiară pentru întemeierea unei familii. Copiii mei nu vor duce lipsă de nimic…

— Îţi doreşti copii? îl întrerupse Hayley.

În minte i se şi forma imaginea unei case pline de copilaşi blonzi, cu ochi albaştri şi şmecheri.

— Cândva, precizã Matt. De ce, nu crezi că am stofă de tătic?

— A, te pot vedea ca pe un tătic extraordinar, replică ea, dându-şi seama, chiar în timp ce rostea acele cuvinte, cât erau de adevărate.

Matt, cu temperamentul lui iubitor de distracţii, ar fi fost un tată fabulos.

Matt se simţea cam stânjenit, vorbându-i lui Hayley despre visele lui de viitor. Avusese relaţii cu o mulţime de femei, dar cu niciuna dintre ele nu discutate dorinţa sa de a avea cândva o

familie. Întotdeauna avea grijă să nu se ataşeze de nicio parteneră, să nu-i dea impresia că aştepta de la ea şi altceva în afară de plăcerea temporară a legăturii. Şi-atunci, de ce-şi dezgolea sufletul în faţa lui Hayley? La aceasta întrebare nu putea răspunde, aşa că schimbă subiectul.

— Dar tu?

Hayley rămase tăcută.

— Uită că te-am întrebat, bătu el repede în retragere. Ai avut dreptate – am nevoie de un antrenament în materie de bun-simţ. Se presupune că asta e luna noastră de miere. E clar că îţi doreai să te măriţi, să ai copii.

Spre surprinderea lui, Hayley răspunse încet:

— Te înşeli. Probabil că nici măcar să mă logodesc n-ar fi trebuit. A fost o greşeală îngrozitoare.

— Ce vrei să spui? Numai fiindcă a reieşit că Joel era un nesimţit?

Nu era dispus să-i acorde nicio circumstanţă atenuantă.

— Nu, n-a fost vina lui. De fapt, eu am fost de vină. Poate că sunt blestemată.

Cât de sincer o spusese! Matt era nevoit s-o ia în serios, deşi cuvintele rostite de ea nu aveau niciun sens.

— N-ai vrea să-mi explici? o întrebă, cu răbdare.

— Mama mea a fost măritată de cinci ori, începu Hayley. Până acum. Şi a divorţat de patru ori. Tot până acum. Pur şi simplu, căsătoria nu e de nasul oricui, iar pentru copii, divorţurile sunt un infern. Zburam de la un „tătic” la altul. Adevăratul meu tată a dispărut când eram mică, ştii. Nici măcar nu mi-l mai amintesc.

Matt ştia că mama lui Hayley fusese măritată de mai multe ori. Locuind în vecini, îi cunoscuse pe câţiva dintre taţii ei vitregi. În copilărie, însă, nu se gândise niciodată cum puteau s-o afecteze

acele frământări repetate.

— Şi pe urmă, ai fost şi tu părăsită, de Joel, adaugă el.

— Cu atât mai bine, spuse Hayley cu înverşunare. Probabil că aşa n-am făcut decât să scap de mizeriile unui divorţ.

— Simplul fapt că mariajele mamei tale au eşuat până acum nu înseamnă că şi al tău va avea aceeaşi soartă, sublinie Matt. Joel n-a fost omul potrivit, şi nimic mai mult.

— Poate că nici nu există un om potrivit pentru mine, murmură Hayley, cu vocea dintr-odată mai înceată, mai răguşită. Dragostea, căsătoria – sunt excelente ca materiale pentru romane. În realitate, însă, nu reuşesc întotdeauna.

Îi luceau cumva lacrimi în ochi? Matt o privi, peste masă, cu inima frântă de compasiune.

— Am încercat să procedez altfel decât mama mea, să ştii, continuă ea; vocea ei redeveni puternică. Mama se lăsa întotdeauna guvernată de sentimente – se mărita din pasiune. Prin urmare, eu mi-am folosit capul – am ales un cetăţean serios, cu baze solide. Joel avea un serviciu bun, o reputaţie aleasă în comunitate…

— N-ai fost îndrăgostită de el? interveni Matt.

Voia s-o audă spunând că nu fusese, că nu ofta după Joel, că nu se gândise la acesta când o sărutase el…

— Nu, nu l-am iubit, recunoscu. Îmi plăcea şi îl respectam. Credeam că aveam bazele unei prietenii solide – care să dureze, spre deosebire de pasiune. Nu ca mariajele mamei mele. Dar nici asta n-a ieşit, nu-i aşa? Nu sunt sigură că am să mă mărit vreodată.

— Şi-atunci, ce planuri ai? insistă Matt. Să trăieşti toată viaţa ca o călugăriţă?

Nu găsea că ar fi fost o călugăriţă deosebit de reuşită. Era mult prea sexy.

Hayley nu mersese cu gândul atât de departe.

— Nu ştiu. Poate voi avea unele aventuri.

Ideea era atât de insolită, încât fu ea însăşi şocată.

Matt părea şi el năucit.

— Aventuri? Cu cine?

— Nu ştiu.

O credea incapabilă să-şi găsească un bărbat cu care să aibă o relaţie intimă, dacă aşa voia ea? Dintr-odată, nu mai dori să afle părerea lui Matt în acea problemă. Putea s-o deprime.

— Oricum, aşa cum spuneai, deocamdată toţi cei de-acasă vor crede că ne-am căsătorit, încercă ea cu disperare să schimbe vorba; clătină din cap. Deşi nu cred că o va înghiţi nimeni care ne cunoaşte cu adevărat. Suntem complet opuşi.

Matt păru să-şi regăsească echilibrul.

— N-ai auzit niciodată? o provocă el. Contrariile se atrag.

Tonul său era ironic, dar cuvintele o afectară totuşi pe Hayley. O cuprinse o energie stranie, un amestec ciudat de fierbinţeală şi fiori reci.

— Cred că e timpul să mergem, spuse ea. E târziu.

Afară se întunecase, iar Hayley nu se îndoia că avusese parte de Matt cu vârf şi îndesat pentru o singură seară.

Matt dădu din cap. Ieşiră din restaurant şi se întoarseră cu maşina la hotel. În timp ce străbăteau coridorul tăcut, spre camera lor, Hayley simţi degetele lui Matt strecurându-se printre ale ei.

Prima sa reacţie fu instinctivă, de apărare – să-şi smulgă mâna dintr-a lui. O deruta, o zăpăcea. O afecta în feluri care nu-i plăceau, pe care nu le înţelegea. Sentimente pe care credea că le ţinea sub control îi scăpau, dintr-odată, de sub control, atunci când o atingea Matt. Când o atingea el, abia dacă mai putea să gândească.

— Nu e cazul, spuse ea încet.

— Ce nu e cazul?

— Să mă ţii de mână. Hank nu-i aici, să ştii. Nu e nevoie să faci lucruri din astea când el nu ne vede.

Avuseseră o seară reuşită, dar nimic mai mult. O singură seară. Ştia că n-avea să mai urmeze nimic şi era în interesul ei să nu piardă din vedere acest fapt.

— Ştiu, îi susţinu Matt privirea, preţ de câteva lungi bătăi de inimă. Simplul fapt că nu e nevoie s-o facem nu înseamnă că nu putem. Îmi place să te ţin de mână.

Hayley nu ştiu ce să spună. O privea cu incredibilii lui ochi albaştri, producând fisuri subţiri cât firul de păr în pavăza din jurul inimii ei.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse ea, retrăgându-şi mâna când ajunseră la uşa camerei lor.

Îşi scoase cartela din poşetă şi deschise, cu nervii dansându-i în stomac. Trebuia să înceteze a mai lua atâta în serios atingerile şi sărutările lui Matt. Toate făceau parte din jocul tachinărilor pe care îl practica întotdeauna cu ea. Iar motivul din care acest lucru o durea atât de mult rămânea un mister pentru Hayley.

— Ţi-a spus cineva vreodată că gândeşti prea mult? întrebă Matt, urmând-o înăuntru.

— Nu susţin decât că ar trebui să păstrăm scenariul pentru momentele când e şi Hank de faţă, atâta tot, replică Hayley, crispată; îşi aruncă poşeta pe masă. Intru eu mai întâi la baie.

Şi dispăru, închizând uşa.

Frustrat, Matt îşi trecu degetele prin păr. Scenariu? Credea că dorinţa lui de a o ţine de mână făcea parte dintr-un scenariu? Cuvintele ei îl iritau îngrozitor.

Enervat – pe ea, pe sine, pe toată situaţia – deschise uşa şi

ieşi pe balcon. Rezemându-se cu palmele de balustradă, privi spre Pacificul luminat de lună. Se prefăceau că erau doi soţi în luna de miere, măcar cu atâta lucru Hayley avea dreptate. Dar mai era şi altceva, ceva real, care ardea mocnit imediat sub aparenţele jocului. Ceva care ieşise deja la suprafaţă, de câteva ori. El o ştia. Întrebarea era: cum ar fi putut-o convinge şi pe ea?

Capitolul 10

Petrecură dimineaţa următoare la Hanauma Bay. Era un loc popular pentru scufundări, datorită apelor sale limpezi şi azurii, pline cu bancuri de peşti multicolori şi recife de corali. Hayley nu se mai scufundase niciodată, dar făcu o încercare, pentru că aşa îi era mai uşor să evite strania senzaţie de dor pe care i-o provoca Matt. Apele liniştite ale golfului ferit şi peştii blânzi, care mâncau direct din mâna ei bucăţele de pâine, prezentau un pericol incomparabil mai mic decât Matt.

După-amiază, când golful se aglomeră prea mult ca să se mai simtă bine, porniră într-un tur al satelor polineziene autentice de la centrul cultural al insulei. Demonstraţiile pitoreşti de meşteşuguri, cântece şi dansuri ofereau o diversiune binevenită. Hayley se bucura că avea o ocupaţie. Încerca să păstreze o distanţă cât mai mare posibil faţă de Matt, dar îi era greu să ignore complet un om care trecea drept soţul ei.

Când se opriră să bea ceva la o gradină de pe faleza, în drum spre hotel, Hank încă nu se despărţise de ei.

Se aşezară la o masă şi comandară un rând de băuturi. O formaţie locală tocmai ataca primele acorduri, într-un capăt al barului în aer liber. Se apropia asfinţitul, iar localul atât de popular din Waikiki se umplea cu repeziciune.

Hayley se scuză şi merse până la toaletă. În oglindă, observă că nasul i se înroşise vizibil.

Înainte de a fi plecat din golf, se schimbase într-o rochie de vară, la cabine, şi îşi împletise larg părul într-o coadă, dar după câteva ore de mers prin centrul cultural, acesta arăta ca o claie ciufulită. Scoase din poşetă un ruj de culoare deschisă, ca piersica, şi o perie. Se pieptănă şi-şi retuşă machiajul, după care se întrebă

pentru cine se dichisea de fapt.

Pentru Matt? În ciuda făgăduielilor pragmatice pe care şi le făcuse şieşi în noaptea trecută, era îngrozitor de dificil să-şi petreacă ziua cu Matt, fără a plăsmui tot felul de viziuni nerealiste despre cum ar fi fost dacă se simţea cu adevărat atras de ea…

Revoltată pe sine, îşi îndesă peria şi rujul la loc în poşeta şi ieşi la bar.

Cocteilul slab de rom cu fragi pe care-l comandase era pe masă, şi de cum se aşeză luă o înghiţitură. Matt îşi petrecu un braţ peste spătarul scaunului ei, aproape fără a părea să-şi dea seama ce făcea. Pentru el, nu era decât un gest maşinal. Aplombul nepăsător cu care îşi juca rolul de proaspăt căsătorit o nemulţumea şi mai mult.

— Tocmai îl întrebam pe Matt cum v-aţi cunoscut voi doi, o informă Hank.

El şi Matt comandaseră bere, iar operatorul trase o duşcă, privind-o pe Hayley, în aşteptarea răspunsului.

Hayley clipi din ochi. Subiectul n-o încânta deloc.

— A…

Aruncă o privire spre Matt, amintindu-şi înţelegerea lor de a menţine cât mai simple posibil răspunsurile cu privire la „căsătorie”.

— Ne cunoaştem de când eram mici, spuse, sperând ca acest răspuns vag să fie de ajuns.

Sprâncenele lui Hank se îmbinară a nedumerire.

— Parcă spuneai că v-aţi făcut o curte nebunească, îl privi el pe Matt.

Inima lui Hayley se opri un moment în loc. Nu stătuse să se întrebe dacă nu cumva Matt răspunsese deja la întrebarea lui Hank. În orice caz, contribuţia lui înflorită nu-i plăcea.

Matt ridică uşor din umeri.

— Aşa e, răspunse el. Am crescut în vecini, ne-am pierdut urmele, ne-am revăzut recent şi…

Ridică o sprânceană, în direcţia lui Hayley.

— Pur şi simplu nu ştiam ce ne-a pocnit, nu-i aşa, iubito?

Neprimind un răspuns prompt, insistă:

— Iubito?

Hayley îl privi lung.

— Exact, spuse ea într-un târziu. Nu ştim ce ne-a pocnit.

În sinea ei, adăuga că el n-avea să ştie ce-l pocnea, dacă o mai ţinea mult cu aiureala aia. Jocul începuse să-i displacă. Era prea uşor pentru el, prea greu pentru ea. Şi nu ajunseseră nici măcar la jumătatea săptămânii.

— Aha, făcu Hank, cu o expresie interesată. Aţi fost amorezi încă din copilărie?

— A, nu, răspunse Matt cu umor. Când eram mici, nu mă putea suferi.

— Ei, nu zău?

— Era fratele celei mai bune prietene ale mele, îi explică Hayley, vorbind repede. Prima dată când l-am cunoscut, m-a tras de păr. Mereu făcea figuri de-astea, sau mă tachina în toate felurile. Dar am crescut, ne-am căsătorit, iar acum, iată-ne aici, făcu ea un efort să ajungă mai repede la concluzie. Excelent, cocteilul ăsta, continuă, aruncând la bătaie un posibil subiect de conversaţie. Da’ formaţia, cum vi se pare?

Din păcate, pe Hank continua să-l frământe problema flirtului lor.

— Şi când a început să se schimbe situaţia? i se adresă el lui Matt.

Acesta aruncă o privire spre Hayley. Observă că părea

nemulţumită – ceea ce reprezenta un pas înainte, după părerea lui, faţă de felul cum îl ignorase aproape toată ziua. Cel puţin, se comporta ca şi cum ar fi ştiut că era viu.

Lui Matt îi trecu prin minte că răspunsul cel mai cinstit la întrebarea lui Hank era acela că situaţia dintre el şi Hayley nu se schimbase în niciun fel. Trebuia s-o provoace ca să-i atragă atenţia, întocmai ca în copilărie. Chiar şi când căuta să-i demonstreze că ţinea la ea, ca în seara trecută, cu încercarea de a o lua de mână, ea îl respingea.

Nu-l lua în serios. Şi habar n-avea cum să schimbe lucrurile, cum s-o facă să înţeleagă că atracţia lui către ea nu avea nimic de-a face cu niciun joc. Era reală, la fel de reală ca întotdeauna, de când erau mici. Dar soluţia i se dezvălui într-o clipă, cât se poate de evidentă.

— Relaţia noastră n-a progresat decât foarte recent, spuse el. Dar, în copilărie, avusesem o mare slăbiciune pentru ea.

Faţă de nicio fiinţă omenească nu mai recunoscuse vreodată acest lucru şi avea o vagă senzaţie că era gol. Nicicând, în relaţiile cu femeile, nu avusese probleme de amor propriu, însă Hayley era cu totul altceva. Motiv pentru care, presupunea el, avusese nevoie de atâţia ani ca să-i mărturisească slăbiciunea pe care o avusese faţă de ea. Îi urmări reacţia.

Hayley, care tocmai sorbea din pahar în timp ce el vorbea, fu gata-gata să se înece.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Matt.

— Nimic.

Nimic pe naiba! Ceea ce spunea Matt părea cât se poate de serios. Ştia că nu era aşa, dar îşi dorea să fi fost, iar acest fapt o înfuria – şi pe el, şi pe ea însăşi.

Matt o privea intens.

— De-asta o tachinam atât de mult, de-asta n-o lăsam în pace, continuă el, mai încet; îi vorbea lui Hank, dar ochii îi stăteau îndreptaţi spre ea. Era singurul mod în care îi puteam atrage atenţia. O consideram cea mai frumoasă fată din lume.

Hayley privi drept în ochii lui, complet topită de acele cuvinte. Apoi, clipi. Ce făcea? Totul era o scorneală. Iar se lăsa furată de joc.

— N-am putea merge acum la hotel? întrebă ea, cu bruscheţe.

Matt se încruntă. Dorise o reacţie, dar nu tocmai asta. Părea nebună de furie.

— N-ai terminat de băut.

Hayley împinse paharul la o parte şi se ridică.

— Tocmai mi-am dat seama că sunt frântă de oboseală, spuse ea înţepată. Te deranjează cu ceva?

Matt se ridică, privind spre Hank.

— Eu iau un taxi, spuse operatorul. Mergeţi voi înainte.

Şi se rezemă de spătar, scrutând terasa. Matt presupuse că îşi caută o distracţie pentru seara aceea.

O urmă pe Hayley la maşina. Nu erau departe de hotel şi parcurseră distanţa în tăcere.

Ajunseră la uşa camerei, iar Matt o descuie cu cartela lui. Hayley intră cu paşi mari, continuând să-l trateze cu aceeaşi răceală.

— Vrei să-mi spui şi mie ce anume te-a înfuriat în halul ăsta? o întrebă el, după ce închise uşa.

Începea să se enerveze la rândul său.

— Nu m-am înfuriat deloc, replică Hayley, învrednicindu-l cu imaginea spatelui ei. Îşi puse poşeta pe masă şi-şi aruncă pantofii din picioare.

— Te-ai supărat pentru ceea ce i-am spus lui Hank, stărui

Matt. Nu se lăsa. Trebuia să se lămurească imediat.

Hayley se răsuci spre el, cu furia izbucnind la vedere.

— Perfect, sunt furioasă. N-aş spune că-ţi apreciez favorabil poveştile inventate despre relaţia noastră. Am stabilit ca totul să rămână cât mai simplu – aproape se înecă ea cu cuvântul „simplu”; de când fusese ceva simplu în toată situaţia lor? Era vorba să respectăm adevărul cât mai mult posibil, ca să n-ajungem să ne contrazicem.

— A fost adevărul.

— O curte nebunească?

— Da, se apropie Matt de ea. Aş zice că sosirea ta la locul meu de muncă şi stabilirea acestei aventuri în interval de o oră au fost destul de nebuneşti, nu ţi se pare?

Sistemul lui logic o irita şi mai mult.

— Nu mai încetezi odată cu tachinările! se aprinse ea. Sunt detestabile.

Începea să simtă o impulsivitate prostească şi la fel de detestabilă.

— Nu te tachinez! strigă Matt, exasperat. N-ai auzit nimic din tot ce i-am spus lui Hank la bar?

— Am auzit tot ce i-ai spus lui Hank la bar, mulţumesc foarte mult, replică tăios Hayley, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Şi am respectat regula cu simplitatea. I-am spus lui Hank adevărul. Tot ce i-am spus lui Hank era adevărat.

Semnificaţia afirmaţiilor lui o lovi pe Hayley în plin. Înghiţi un nod dureros. Voia să-l creadă. Dar, dacă îl credea, iar el nu vorbea serios, se îndoia că avea să-şi mai poată reveni. Era îngrozită – de a-l crede pe Matt, de a izbucni în plâns…

Fugi în baie.

Matt o urmă. O găsi stând în faţa poliţei de marmură a

lavaboului, cu un şerveţel pe ochi.

— Hayley…

Simţindu-se neputincios, întinse mâinile şi o întoarse cu faţa spre el. Nu ştia ce să spună.

— Mi-e ruşine, scânci ea. Mă simt ca o idioată, să plâng aşa… adăugă, trăgându-şi nasul.

— N-am vrut să te fac să plângi, o asigură Matt cu blândeţe.

— Chiar vorbeai serios – că ai avut o slăbiciune pentru mine când eram copii?

Îi aştepta răspunsul, cu inima oprită din bătaie.

— Da.

În ochii lui Matt strălucea o solemnitate tandră.

Hayley eliberă aerul pe care nu-şi dăduse seama că îl ţinea în piept.

— Categoric, ai avut un mod ciudat de a te manifesta.

Matt zâmbi.

— S-ar putea ca talentul la comunicare să nu fi fost cea mai mare calitate a mea. Dar ceea ce i-am spus lui Hank e adevărat. De-asta te tachinam atâta, ca să-ţi atrag atenţia.

Ridicând o mână spre faţa ei, îi urmări cu degetul conturul obrazului. Hayley îşi simţi tot trupul scăldat de un tremur cald, când celălalt braţ al lui îi cuprinse talia.

— Prima oară când te-am văzut, mi-am spus cât erai de frumoasă, continuă el, cu glasul răguşit.Mă fascinai. Aveai un nimb de păr roşu, iar mie mi se părea că arătai ca un înger. Tu, însă, nu-mi dădeai nicio atenţie, aşa că te-am tras de păr.

— Ceea ce m-a înfuriat, completă Hayley.

Colţurile gurii lui Matt se arcuiră în sus.

— Ştiu. Şi după aceea, m-ai ignorat, aşa că a trebuit să găsesc încontinuu mijloace de a-ţi cuceri atenţia. Eram complet captivat

de tine – şi atunci, şi acum.

Îi mângâie spatele, apoi se aplecă s-o sărute pe buze. După care se retrase, privind-o în ochi.

— Nu e teatru, Hayley, spuse el. Am nevoie de tine. Îmi ies din minţi de atâta dorinţă.

Trăgând-o mai aproape, îi simţi inima bătând, repede şi cu putere. Gingăşia delicioasă a sânilor ei îi apăsa pieptul. O sărută din nou.

Hayley scoase un sunet slab, din adâncul gâtlejului, un geamăt, în timp ce sărutul lui Matt devenea mai profund, cu limba mişcându-se prin gura ei. Avea un gust dulce, îmbătător, ca romul slab cu fragi pe care-l băuse la bar. Îşi înălţă braţele să-l cuprindă pe după gât, năucindu-l cu pasiunea sărutării ei de răspuns.

Matt simţi un asalt al dorinţei atât de puternic, încât abia reuşi să n-o ridice în braţe, scoţând-o din baie. Voia să facă dragoste cu ea şi ştia fără umbră de îndoială că dovada dorinţei sale o apăsa ferm pe Hayley. Iar ea n-o luă la fugă. Înălţă capul, privindu-i ochii verzi, languroşi.

— Hayley, în noaptea asta nu vreau să mai rămân în partea mea de pat.

Capitolul 11

Hayley ştia că putea fi o nebunie. Se îneca în pasiunea lui Matt şi nici măcar nu încerca să se salveze. Dintr-odată, totul părea absolut firesc. În mintea ei nu mai era loc pentru temeri. Nici reţineri, nici autocontrol. Nu mai era decât Matt. Numai Matt.

— Nici eu nu vreau să rămâi în jumătatea ta de pat, şopti.

Matt reacţionă sărutând-o din nou, insistent, flămând. Semnalul inconfundabil al dorinţei lui o apăsa. Matt o dorea.

Şi îl dorea şi ea. Uşurarea de a mărturisi acest lucru era imensă. Şi toată acea uşurare se revărsa în pasiunea de a răspunde sărutărilor lui Matt. O strângea la piept, limba lui invadând-o cu un delirant abandon de sine. Când se retrase din nou, privind-o în ochi, era moleşită complet.

El îi zâmbi, cu acel surâs fermecător şi vesel care era semnul lui distinctiv.

— În fanteziile mele nu te seduceam într-o baie, spuse.

— Ţi-ai făcut fantezii cu mine? murmură fericită Hayley.

Matt o ridică în braţe.

— De-un milion de ori. Dar asta va fi o minune mai mare decât orice fantezie, îţi făgăduiesc.

O nerăbdare delicioasă îşi croi drum pe şira spinării lui Hayley. Până la pat avură de făcut doar câţiva paşi iuţi. Matt o depuse uşurel în mijlocul saltelei, apoi se aşeză lângă ea. Secunde îndelungate, o privi în adâncul ochilor. Adineauri, la intrarea în cameră, nu aprinseseră lampa, iar umbrele se amestecau cu ultimele raze de lumină ale zilei ce intrau pieziş de afară.

— Încă mai poţi să te răzgândeşti, spuse el. Dar, dacă ai de gând s-o faci, vrei, te rog, să nu mai întârzii? Fiindcă, încă un minut şi cred c-am să mor.

Hayley clătină din cap. Toate terminaţiile nervoase din trup îi strigau după atingerea lui. N-avea să se răzgândească. Nu putea să se răzgândească. Avea nevoie de el. Acum, pe loc. Cu disperare. Cu frenezie.

— Nu, răspunse ea fără ezitare. N-am să mă răzgândesc.

Atunci, Matt îşi pogorî gura peste buzele ei.

Sărutul fu altfel decât cel dinainte. Era intens, plin de nevoie dezlănţuită, de patimă năvalnică.

Mâna îi coborî pe umerii ei, alunecând pe bumbacul rochiei, apoi mai jos, până la pielea dezgolită a braţelor. Degetele sale bătătorite de muncă erau aspre la atingere, stârnind senzaţii erotice. Mişcându-şi mâna spre sânii ei, îi atinse abia simţit prin bumbac, apoi zăbovi, strângând uşor. Deodată, ajuns la capătul răbdării, îşi întrerupse sărutul şi o ajută să se ridice, în timp ce-şi ducea mâinile la spatele ei să-i deschidă fermoarul rochiei.

Hayley se ridică în picioare, lăsând rochia să-i cadă în jurul gleznelor. Matt o trase înapoi pe pat, întinzându-şi palmele sub abdomenul ei plat, înainte de a aluneca în sus. Degetele lui iscoditoare întâlniră stavila sutienului de dantelă. Încercă să desfacă încheietoarea, cu mişcări dornice şi nesigure. Hayley îl ajută.

— Nu-mi vine să cred ce neîndemânatic sunt, spuse el cu glas tremurător.

Lui Hayley îi plăcea că era la fel de nervos ca ea.

— Nu mă deranjează, răspunse, eliberându-se din strânsoarea sutienului.

Apoi întinse mâna spre el, atingându-i erecţia prin sort. Matt gemu, strecurându-şi degetele sub elasticul chiloţilor ei.

Hayley oftă cu voluptate.

— O, Matt…

— O clipă… spuse el cu glas scrâşnit, ridicându-se.

Îl privi, tremurând şi cuprinzându-şi trupul cu braţele. Ştia că pusese stăpânire pe ea o stare sălbatică, aproape animalică. Nu se mai putea gândi decât la Matt, îl dorea, avea nevoie de el.

Matt îşi scoase cămaşa, şortul şi pantofii, înainte de a reveni la ea. Era un specimen masculin magnific. Inima lui Hayley îşi acceleră bătăile, în timp ce el se instala din nou alături.

Rezemându-se într-un cot, se aplecă, în timp ce ea se lasă pe spate. O atinse, slab la început, cuprinzându-i un sân în căuşul mâinii lui mari şi calde. Apoi se înclină mai mult, depunându-şi buzele mai întâi pe un vârf trandafiriu, apoi şi pe celălalt, săgetând cu limba pentru a descrie cercuri şi rotocoale în jurul mugurilor sensibili.

Hayley trase aer printre dinţi, pe măsura ce intensitatea mângâierilor lui creştea. Era o tortură dulce, aproape insuportabilă.

Se întinse spre Matt, dornica de împărtăşire, de a-i înapoia ceea ce-i dăruia el. Presiunea fierbinte a nevoii lui îi întâmpina atingerea. Îl cuprinse prin chiloţi, după care, strecurându-şi degetele pe sub betelie, îi trase în jos. Matt îi satisfăcu dorinţa, intervenind pentru a şi-i scoate şi arunca pe jos. Apoi scoase şi chiloţii ei, amândoi rămânând complet goi.

Luând iniţiativa, Hayley îl încolăci cu un picior, împingându-l înapoi, pe când se ridica deasupra lui. În ochii lui licăreau flăcări albastre. Îl simţea, fierbinte şi dur, sub ea, pulsându-i în centrul feminităţii. Spirale de dor intens se descolaceau din adâncurile ei.

Se aplecă să-i găsească gura, încinsă, toridă, nerăbdătoare. Braţele lui o învăluiră, strângând-o cu putere la piept, pentru a potrivi cele două trupuri unul peste altul. Se sărutară, cu limbile dansând tangoul nebunesc al pasiunii, în timp ce Matt îşi cobora o

mână de-a lungul ei, spre a-i strecura degetele între coapse.

Luneca în locul ei tainic, aprinzând un fulger de pulsaţii pătimaşe. Prin mintea lui Hayley scăpără revelaţia că nu era doar cea mai intensă experienţa sexuală din viaţa ei. Era mai mult de-atât… Gândul o distrase doar o secundă, până când degetele lui se mişcară iarăşi într-însa şi nu mai putu decât să simtă.

Matt o explora şi o excita, până o aduse în pragul unei nebunii a extazului. Degetele lui sondau, găsindu-i micul centru al pulsaţiilor, pe care începură să-l mângâie cu o lentoare dureros de sublimă. În toată făptura ei se acumula o dulce tensiune.

Până când nu mai putu suporta. Eliberându-i gura, îşi apropie mâinile de trunchiul tare al dorinţei lui, cuprinzându-l în amândouă şi călăuzindu-se pe sine însăşi deasupra. Coborî dintr-o singură mişcare puternică. Surpriza se dezvălui în dilatarea ochilor lui. Nu se aşteptase la o asemenea cutezanţă, iar Hayley îi zâmbi delicat, după care începu să se mişte, stabilind ritmul.

Matt o încercui cu braţele, strângând-o puternic la piept, pe când începea să alunece înăuntrul ei, potrivindu-şi răspunsul în acelaşi tempo. Senzaţia învăluirii în trupul lui Hayley era atât de electrizantă, de o stranie familiaritate. Fiecare impuls părea să-l potrivească la locul lui. Nu era un act sexual necugetat şi fără sens. Niciodată nu-şi închipuise că dragostea putea fi atât de minunată, atât de perfectă. Ajungea dincolo de tărâmul fizic. Cu Hayley, devenea o experienţă aproape spirituală.

Iar apoi înceta să mai gândească, se cutremură, îşi pierdea controlul şi totuşi încă mai încerca disperat să continue. O trase pe Hayley mai aproape, în timp ce sfâşietoarea plăcere îl înălţa pe culmi de neîndurat. Opintindu-se mai repede, mai adânc, se repezi vertiginos împreună cu ea spre pisc. Hayley ţipă, cu o clipă înainte ca Matt să se reverse într-însa, şi îşi încleştă trupul în jurul lui.

Apoi totul se sfârşi, iar ea tremură, prăbuşită peste el. Rămaseră uniţi un lung răstimp, cu inimile bubuind în piepturi, incapabili să se clintească. În cele din urmă, Hayley se lăsă să alunece într-o parte, cuibărindu-se lângă umărul lui. Scoase un sunet de mulţumire pură.

— A fost… începu ea.

— Ai grijă, o preveni încet Matt.

Îşi spunea că fusese cea mai splendidă partidă de sex din toată viaţa lui, iar dacă Hayley nu era de aceeaşi părere, se îndoia că ar fi putut să suporte.

— O fi orgoliul meu mare, dar nu e chiar atât de mare, adăugă el.

Hayley râse.

— Voiam să spun că a fost uluitor. N-am ştiut că poate fi… aşa.

O cuprinse şi mai strâns.

— Nici eu, recunoscu el.

Ar fi vrut să spună mai mult, dar ezita, nesigur, încă uluit de ceea ce se întâmplase, de ceea ce împărtăşiseră între ei. Era atât de firesc, atât de real, atât de… copleşitor.

Şi deodată, nu mai vru să comenteze, nu mai vru să scoată o vorbă. Nu era gata să examineze pe deplin ceea ce tocmai se întâmplase între ei şi bănuia că nici Hayley nu era pregătită.

Îi depuse un sărut uşor pe creştetul capului. Ea oftă, ghemuindu-se alături.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? îl întrebă, după câteva minute.

— Da, dacă te gândeşti că vrei s-o mai facem o dată.

Hayley îi dădu o palmă jucăuşă pe braţ.

— Eu mă gândeam că mor de foame. Ai uitat? N-am mâncat

nimic de cină.

Matt întinse mâna spre telefonul de pe noptieră.

— Bine, mâncăm şi pe urma repetăm figura.

Îi aruncă o privire provocatoare. Hayley simţi roşeaţă inundându-i tot trupul.

— Ce comandăm? o întrebă.

— Aaa… nachos, răspunse la nimereală Hayley. Şi vin.

Puţin îi păsa ce mâncau. Nu se gândea decât că avea să-şi petreacă tot restul nopţii în braţele lui Matt.

— Nachos şi vin, zâmbi el. O.K.

Formă numărul de la room service şi făcu comanda, apoi se sculă din pat. Hayley îl privi cum intra în baie. Trase cearşaful peste ea, încrucişându-şi braţele deasupra.

Începuseră ceva, dar nu era sigură ce anume. Nu era sigură nici măcar dacă voia să ştie. Nu încă, cel puţin.

Ştia că în acel moment nu avea putere să înfrunte realitatea. Nu când îl avea pe Matt alături, în aceeaşi cameră, în acelaşi pat.

Auzi duşul începând să curgă şi coborî din pat.

Matt zâmbi când o văzu intrând în baie. Făcură duş împreună, uitând complet de room service, dar mai târziu găsiră comanda pe tavă, lângă uşă.

Mâncară nachos, băură vin şi se uitară la canalul de filme sexy pe care îl descoperise Matt, după care făcură din nou dragoste.

Târziu, mult mai târziu, când Hayley adormi cu capul pe umărul lui, Matt se gândi, ascultându-i ritmul regulat al respiraţiei, cât de perfectă avea să fie deşteptarea cu ea în braţe.

Capitolul 12

Hayley strânse mâna lui Matt, în timp ce priveau maiestuoasa cascadă cu apă limpede care se revărsa de pe o faleza înaltă, prăvălindu-se în lacul adânc, presărat cu bolovani. Orientându-se cu ajutorul unei hărţi, merseseră pe jos o oră prin aerul răcoros al dimineţii, pentru a ajunge la cascada izolată.

Era ultima lor zi întreagă în Hawaii, iar Matt se hotărâse s-o petreacă singur cu Hayley. Presupusese că Hank n-ar fi vrut să-i însoţească într-o excursie de acel gen, şi avusese dreptate.

Prin jurul hotelului, chiar şi pe plajă, niciodată nu aveau de unde şti când putea să-şi facă apariţia zelosul cameraman.

Aşa că Matt anunţase o activitate despre care spera că avea să necesite suficient efort fizic ca să-l descurajeze. Iar operatorul nu-i înşelase aşteptările. Cărarea până la cascadă urmaşe matca unui râu, purtându-i în sus prin pădurea tropicală deasă.

Întâlniseră câţiva alţi drumeţi, dar în cea mai mare parte acel colţ de paradis le oferise o binecuvântată discreţie.

— E mirifică, şopti Hayley, cu ochii spre lumina strălucitoare a soarelui care se depăna prin spărtura pădurii luxuriante, creată de cascadă şi lac.

Matt dădu din cap.

— Fascinantă, confirmă el, deşi nu la cascadă se gândea.

Se gândea cât ar mai fi dorit s-o culce pe Hayley chiar acolo, în vegetaţia bogată, înconjuraţi de însufleţitoarea splendoare a naturii. Era cel mai potrivit fundal pentru măreaţa putere a dragostei lor.

— La cascadă mă referream, replică Hayley, dar luminiţele din ochii ei îl înştiinţară pe Matt că n-o deranja să ştie că la ea se gândea.

— Haide, o cuprinse el cu un braţ de mijloc, trăgând-o mai aproape, în timp ce porneau spre iazul scânteietor; de deasupra, cascada vuia în jos. Aş putea rămâne aici toată viaţa, adaugă, savurând felul senzual cum i se potrivea sânul ei în îndoitura braţului.

— Eu nu. E prea multă umezeală. Mi se încreţeşte părul.

Matt îi dădu un sărut apăsat, fierbinte.

— Iar gândeşti prea mult, Hayley.

— N-am ce face, zâmbi ea.

— Ei bine, încetează. Vino-aici, o chemă el pe un ton jucăuş, vreau să-ţi arăt ceva.

O trase de pe potecă, după un banyan uriaş, unde era o poieniţă izolată. Frunzişul tropical dens îi ascunse imediat de vederea eventualilor trecători pe cărare.

— Îţi arde de glumă, spuse Hayley, când Matt o culca pe solul afânat al pădurii luxuriante.

Ochii lui îi sfredeleau arzători pe ai ei. Hayley îşi simţi orice rezistenţă topindu-se sub asaltul lui senzual. Iar apoi, îi ridică bluza, deschise sutienul şi, luând un sân în gură…

— Fac pariu că aici sunt insecte, gângănii cât toate zilele…

Îşi aplică buzele pe sfârc şi începu să sugă.

Plăcerea se răspândea în valuri concentrice din nucleul feminităţii ei.

— … şi păianjeni…

Continuând să-i adore sânii, îşi strecură degetele în jos spre talia ei, apoi şi mai departe, în pantalonii scurţi, pentru a-şi potrivi palma peste cuibul moale dintre coapse. Degetele i se furişară înăuntru.

— Vai de mine…!

Apoi, uită cu totul de insecte. Era prea ocupată să-şi smulgă

de pe trup hainele, şi pe ale lui Matt.

Conştiinţa faptului că se aflau la nici doi metri distanţă de un traseu turistic public părea dintr-odată excitantă, periculoasă. Reprezenta un risc. Îl reprezenta pe Matt.

Hayley îl dorea nespus. Nerăbdarea o birui şi îl trase peste ea, cuprinzându-i talia cu picioarele, strâns, posesiv. Îi apucă bărbăţia, călăuzind-o într-însa.

— Aşteaptă, murmură el şi se rostogoli, întorcând-o deasupra, cu el culcat la pământ astfel încât s-o protejeze înainte de a-şi începe dansul pasiunii.

Când termină, Hayley alunecă peste el şi-i zâmbi, privindu-l în ochi, după care începu să se balanseze.

— Matt… Matt!

El preluă ritmul, călărind pe creasta furtunii ce-l zguduia până-n adâncurile sufletelor, apoi explodă, luând-o cu el, cutremurându-se încleştaţi laolaltă.

Se prăbuşi pe pieptul lui, aşa cum stătea întins pe pământul moale, izbucnind într-un acces de chicoteli.

— A fost… feroce, spuse ea.

Tremura toată, scăpată de sub control, mai descătuşată decât oricând în faţa lui.

— A fost perfect, replică Matt, continuând să gâfâie de efort.

Apoi, Hayley începu să observe într-adevăr insectele, aşa că se îmbrăcară şi reveniră pe cărare. Îşi aduseseră în rucsacuri mâncare pentru un picnic şi, lângă cascadă, găsiră o stâncă mare şi plată. Îşi întinseră masa şi prânziră în linişte, delectându-se cu frumuseţea peisajului şi bucuria de a fi împreună.

Avionul ateriză la Dallas/Fort Worth International Airport în seara următoare, la ora şase. Peisajul secetos era frapant de

diferit, în comparaţie cu ambianţa luxuriantă din Hawaii. Pe tot parcursul zborului, Hayley repetase în minte ce avea să-i spună lui Matt.

Când taxiul îi lăsă în faţa locuinţei ei, emoţia îi contractase gâtul aşa de tare, încât n-avea idee cum ar fi putut scoate o vorbă.

Matt îi duse valizele până la uşă. Hayley descuie, aprinse lumina şi intră în apartament. Îşi puse geanta cu cosmetice pe măsuţa de cafea. Matt lăsă valizele în micul antreu al casei.

— Nu ard de nerăbdare să merg acasă, singur, comentă el.

Se obişnuise să doarmă cu Hayley, cu trupul ei gingaş cuibărit lângă al lui. Se mira cât de însetat după ea era, deşi tocmai petrecuseră împreună o săptămână încheiată. Niciodată nu mai simţise aşa ceva pentru o femeie.

— Poate-ar fi mai bine nici să nu mă duc, continuă, cu speranţă.

— Ba eu cred că ar fi mai bine să te duci, replică Hayley, privind prin apartament. Eu trebuie să-mi desfac bagajele şi să mă pregătesc pentru luni, când reiau serviciul…

Matt îşi îngustă ochii. Ceva nu era în regulă. Categoric, fusese nervoasă încă din ajun, conchise el, iar în avion păstrase o tăcere neobişnuită.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

Hayley îşi muşcă buzele.

— Mă gândeam doar că, poate, ar trebui…

— Ce? Poate ar trebui ce?

Nu-i plăcea deloc cum sună.

— Poate ar trebui doar să facem o pauză, izbucni Hayley.

— O pauză? repetă el, descumpănit.

— Da, o pauză.

— Asta ce mai înseamnă?

Hayley se întoarse uşor, ferindu-şi privirea.

— Cred că amândoi avem nevoie de câtva timp ca să chibzuim bine. Ceea ce s-a întâmplat între noi în Hawaii nu făcea parte din plan. N-a fost o realitate. A fost…

— Ce? Ce-a fost?

— Nu ştiu! Or fi fost doar… hormonii.

Matt se strâmbă. Hormonii!

— Parcă ne înţeleseserăm că între noi nu era doar o relaţie sexuală, îi aminti el, încordat.

— Tu ai spus asta, sublinie Hayley, şi imediat se simţi îngrozitor, fiindcă nu dorea să-l rănească pe Matt – dar nu voia nici ca el să vadă cât de mult suferea ea. Avea nevoie de gândire şi era aproape sigură că n-o putea face bine deloc când îl avea pe Matt în apropiere.

Matt o mai privi câteva momente. Îşi amintea ce spusese în legătură cu aventurile. Se simţea ca un nătărău. Tot timpul crezuse că începeau să construiască împreună ceva.

— Înţeleg, spuse el încet.

— Matt… întinse Hayley o mână, atingându-l pe braţ. În momentul de faţă, nu prea ştiu ce vorbesc. Nu vreau să te fac să suferi. Am doar nevoie de timp ca să… ca să-mi limpezesc minţile.

— Mhm…

Era complet uimit. Dădu s-o sărute la despărţire, apoi conchise că poate nu era cel mai potrivit gest.

— Noapte bună.

Şi, fără să mai adauge nimic, se răsuci pe călcâie şi ieşi din apartament.

Capitolul 13

— Beth, va trebui să te sun eu mai târziu, spuse Hayley luni dimineaţă, cu receptorul proptit între ureche şi umăr.

În timp ce vorbea, continua să frunzărească un biblioraft ticsit cu hârtii din biroul ei, căutând originalul comenzii unei cliente căreia i se livraseră alte draperii decât cele cerute, în timpul săptămânii petrecute de ea în Hawaii.

Femeia, una dintre clientele de lungă durată ale lui Hayley, era extrem de nefericită, fiindcă îşi planificase o mare petrecere pentru weekend-ul următor şi dorea să-şi aranjeze casa impecabil.

— Dar, Hayley, trebuie să-ţi vorbesc, insistă Beth, mai stăruitoare decât era în mod normal. Lilah…

— Revin eu mai încolo, Beth, repetă Hayley, văzând că se aprinsese şi beculetul celeilalte linii telefonice. Acum trebuie să te las.

Apăsa pe buton, rugându-se să nu fi început o nouă criză.

Nu apucă s-o mai caute pe Beth. Prima zi după întoarcerea la slujbă era un haos de recuperări şi, în mare parte, Hayley se bucură. Voia să fie ocupată.

Nu-l mai văzuse pe Matt, nici nu primise vreo veste de la el, de sâmbătă seara, când ieşise din apartamentul ei, iar faptul că ea era cea care-i spusese să plece n-o împiedica să-i fie dor de el.

Duminică, la actualităţile de la ora zece, postul de televiziune difuzase un montaj sumar al materialelor filmate de Hank în Hawaii, în cadrul serialului special din luna iunie, despre nunţi.

Hayley urmărise primele câteva minute.

Începuseră cu un interviu despre posibilităţile de a petrece luna de miere, la o agenţie de voiaj, apoi trecuseră la cadrele cu tinerii căsătoriţi, câştigători ai concursului, Matt şi Hayley, pe

insula Oahu, angajaţi în diverse activităţi. Hayley nu putea să se uite. Era prea deprimant.

Dar auzi destule despre emisiune, de la colege.

Niciun moment nu fusese conştientă cât de dificil avea să-i fie să facă faţă tuturor întrebărilor – despre nunta cu Joel, contramandată atât de brusc, despre neaşteptata „căsătorie” cu Matt. Se străduia să răspundă cât mai scurt posibil, uşurată din nou că era prea ocupată ca să aibă timp de conversaţii prelungite.

În timpul după-amiezii, Beth telefonă din nou, dar Hayley plecase să le dea telefoane clienţilor şi, când reveni în magazinul universal, la sfârşitul zilei de lucru, nu găsi decât un mesaj înregistrat, de o stranie urgenţă.

Trecuse pe la birou doar pentru a ponta înainte de plecare, aşa că se hotărî s-o sune pe Beth de acasă. O dată ajunsă, nici nu avu timp să ridice receptorul şi să formeze numărul, când auzi o bătaie în uşă.

Privind prin vizor, văzu ochii albaştri ca două lacuri vara, ai lui Matt. Stomacul i se crispă într-o clipă şi simţi prin tot organismul un impuls de adrenalină.

Nu voia să-l vadă pe Matt. Nu voia să-l iubească pe Matt. Şi singura idee pe care o putea găsi pentru a se lecui de această problemă era aceea de a rămâne departe de el. Foarte departe de el. Atunci, de ce i-l adusese Soarta în prag?

— Bună, Hayley, o salută Matt, când îi deschise. Pot să intru?

Avea pe chip o expresie serioasă.

Hayley deschise mai larg uşa, iar Matt intră. Închise în urma lui, fără a-l invita să se aşeze. Purta blugi şi un tricou alb simplu, şi arăta incredibil. Un fior de dorinţă o biciui prin tot trupul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, făcând eforturi să vorbească firesc. Dorea să termine cât mai repede posibil. După ultima

conversaţie, de sâmbătă seară, atmosfera dintre ei părea cam încordată. Nu luaseră nicio hotărâre în legătură cu relaţia lor şi o ştiau amândoi.

— S-a ivit o anume situaţie, începu el.

— O situaţie?

— Pot să iau loc?

Nu-i aşteptă răspunsul. Intră în living şi se aşeză pe braţul unui fotoliu. Revederea cu Hayley îl chinuia mai rău decât se aşteptase. O dorea atât de mult, încât îl durea tot pieptul. Revăzuse iar şi iar în minte săptămâna trecută şi nu înţelegea cum de el era singurul care credea că între ei se întâmplase ceva cu totul deosebit.

Când Hayley îi deschisese uşa, dorise atât de tare s-o sărute, încât părea o tortură fizică. Dar nu era sigur că ea ar fi primit cu bucurie un sărut, tocmai atunci.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Hayley, instalându-se pe canapea.

Matt văzu că era încă îmbrăcată de lucru. Avea o rochie crem fără mâneci, cu croiala simplă, care-l scotea perfect în evidenţă silueta suplă.

Nu părea deosebit de încântată. Ceea ce însemna că amândoi se simţeau la fel.

— Cu bunica, răspunse el.

Hayley scoase un mic ţipăt.

— O, nu! Ce-i cu Lilah, e bine? A făcut încă un atac?

Ochii ei verzi se dilatară.

— Beth a încercat să mă sune azi, dar eu…

— Nu, nu, o opri Matt şi trase adânc aer în piept.

Presimţea că Hayley n-avea să se bucure deloc. Nici el nu era sigur ce părere avea. Şi era cu atât mai nesigur de propriile lui

motivaţii.

— Bunica n-are nimic. Numai că… e aici.

— Aici? îl privi Hayley nedumerită.

— Acasă la Beth. O prietenă de-a ei, din cămin, s-a hotărât să facă un drum pentru a-şi vizita rudele din Dallas. S-a oferit s-o ia şi pe Lilah cu ea şi s-o lase la Beth. A ajuns ieri după-amiază.

— O.K., spuse încet Hayley, întrebându-se încotro se îndrepta conversaţia.

Matt aruncă bomba.

— Bunica a văzut ştirile.

Se holbă la el câteva secunde încheiate, până să înţeleagă pe deplin.

— Aha! Bine, dar Beth i-a explicat, nu?

Matt o privi fix.

— Tocmai asta e situaţia despre care îţi vorbeam, începu el.

— Matt… clipi din ochi Hayley. Aproape subconştient, ştia ce avea să-i spună în continuare, încă dinainte de a deschide gura.

— Bunica a fost atât de fericită, încât Beth nu s-a îndurat s-o necăjească, spunându-i că totul era un fals, continuă el. Ştii ce fragilă e Lilah.

— Bunica ta crede că suntem căsătoriţi? exclamă Hayley. Dar trebuie să-i spui adevărul. N-o poţi lăsa să creadă că…

Matt clătină din cap.

— Am trecut pe la ele ieri după-amiază, bineînţeles, ca s-o văd, dar n-am fost acolo mai târziu, când a văzut reportajul la actualităţi. Beth m-a anunţat azi-dimineaţă la prima oră. Le-am mai vizitat o dată, în pauza de masă, dar, Hayley, n-am avut inima să-i spun.

— Şi ce-ai de gând să faci, s-o laşi să ne creadă soţ şi soţie? întrebă Hayley, uimită.

— Tot oraşul Fort Worth o crede, îi aminti Matt. Asculta, nu va sta aici decât până mâine, când prietena ei va trece s-o ia înapoi.

— O fi stând ea doar până mâine, dar ce se va întâmpla data viitoare când mai vine în oraş? Şi cealaltă data viitoare? continuă Hayley, încă sub imperiul şocului. Doar nu plănuiam să ne prefacem căsătoriţi la nesfârşit, ai uitat?

— Nici bunica n-o să trăiască o veşnicie, replică trist Matt.

Hayley îşi roase o buză. Ştia că Lilah nu stătea bine cu sănătatea. Dar…

— Nu putem face asta! striga ea, ridicându-se; începu să se plimbe prin cameră. Nu ne putem preface încontinuu.

Cum ar fi suportat? Era prea dureros pentru ea, acum când în adâncul inimii dorea să fie cu adevărat soţia lui.

— De ce nu? se ridică şi Matt. Ne-am prefăcut căsătoriţi ca să putem face o călătorie, ce mama dracului! De ce nu ne putem da drept soţ şi soţie ca să ajutam o bătrână cumsecade să fie fericită?

Hayley se opri din mers, răvăşindu-şi părul cu degetele.

— Şi cu răgazul nostru ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu gândurile răvăşite.

— Nu-ţi cer decât o singură seară, Hayley, răspunse Matt, calm dar ferm. O cină. Vino diseară la Beth şi ia cina cu bunica. Nimic mai mult. Dimineaţă, va pleca înapoi la cămin.

Hayley înghiţi un nod, privindu-l. O cină. Ca de obicei, Matt făcea ca jocul lor de-a tinerii căsătoriţi să pară o nimica toată. Îşi simţea inima strânsă ca într-o menghină. Cum avea să reziste, preţ de-o cină întreagă? Abia dacă rezista până la capătul unei simple conversaţii, fără să izbucnească în plâns. Dar trebuia să se gândească şi la Lilah.

— Bine, acceptă ea, rugându-se la toţi sfinţii să nu regrete

amarnic.

***

— O, draga mea, vino aici! exclamă Lilah, cu vocea ei uscată, imediat ce Hayley intră în casa lui Beth; bătrâna se ridică în picioare, îmbrăţişând-o. Bine ai venit în familie.

— Mulţumesc, răspunse Hayley, simţindu-se deja vinovată.

N-o mai văzuse pe Lilah de câţiva ani, de când se îmbolnăvise, şi se mira să vadă cât slăbise biata femeie. Arăta atât de firavă, iar Hayley înţelese de ce nu voiseră Matt şi Beth s-o tulbure.

Nici Hayley nu voia ca Lilah să se necăjească. Acesta era singurul motiv pentru care reluase farsa. Singurul motiv.

Se aşeză pe canapea, împreună cu Matt, lăsându-l s-o strângă lângă el, în cuibul dulce al umărului său. Mincinoaso, se dojeni ea în gând. Situaţia o autoriza să cedeze dorinţei. Era slabă – slabă, slabă, slabă!

— Sunt aşa de emoţionată, continuă Lilah, în timp ce se aşează la loc în fotoliu. Dar să ştiţi că nu vă iert că aţi ţinut totul secret! îi ameninţă ea cu degetul. Ca să vezi, Matt nu mi-a spus nicio vorbă, ieri după-amiază.

Hayley privi pe furiş spre Beth. Prietena ei stătea în picioare lângă fotoliu, bătând-o pe micuţa Audrey pe spate. Davis se aşezase în alt fotoliu.

Amândoi urmăreau cu interes vizibil jocul lui Matt şi-al lui Hayley de-a tinerii căsătoriţi.

— Cum spuneam, bunico, n-am vrut să te anunţ până nu venea şi Hayley aici, îi explică Matt pe cel mai firesc ton. Voiam să-ţi dăm amândoi vestea.

O cuprinse pe Hayley cu un braţ.

— Nu-i aşa, iubito?

Hayley îşi aplică un zâmbet pe buze.

— Sigur că da.

Cina fu o adevărată tortură. Hayley reuşi să-şi împingă mâncarea prin farfurie cu destul succes pentru a părea că lua câteva înghiţituri. Audrey dormea în căruciorul pe care Beth îl adusese în living, dar pe la jumătatea mesei se trezi. Beth dădu să se ridice, însă Matt îi făcu semn să stea jos.

— Merg eu s-o aduc.

Reveni cu fetiţa cuibărită la piept, înfăşurată într-o păturică roz. Aşezându-se o ridică pe umăr şi-i bătu uşurel spatele. Imaginea o făcea pe Hayley să simtă că i se rupea inima. Matt părea cel mai ideal tată din lume.

— Şi voi veţi avea micuţi, curând, comentă fericită Lilah.

Hayley îşi privi farfuria. Muşchii abdomenului i se contractau la gândul de a purta copilul lui Matt într-însa.

Beth încercă s-o salveze.

— Bunico, poate că Hayley şi Matt încă n-au discutat perspectiva unei familii.

— Ei, asta-i bună, sigur că vor avea copii, insistă bătrâna. Nu-i aşa, dragii mei?

Hayley ridică privirea. Lilah părea emoţionată, însufleţită. Nu avea de unde şti ce-şi spunea Matt în sinea lui.

— Vom avea, bineînţeles, bunico, răspunse el în cele din urmă.

Audrey scoase un mic chiţăit, iar Matt începu să-i mângâie părul fin de la ceafă.

— Nu-i aşa, iubito? privi el spre Hayley.

Îi văzu roşeaţa din obraji devenind şi mai intensă. N-ar fi trebuit să continue acea conversaţie. În programul sau pentru

viitorul apropiat nu figura niciun copil. Avea de construit o firmă. Şi-atunci, de ce se uita dintr-odată la Hayley şi-şi imagina cum ar fi fost ca fetiţa din braţele sale să fie a lor?

— Nu ne-am făcut planuri prea clare, murmură ea.

Beth începu să strângă masa, iar Hayley şi Davis se ridicară s-o ajute, în timp ce Matt continua s-o ţină în braţe pe Audrey, ca să rămână liniştită. În timp ce aduceau la masă cafelele şi feliile de tort cu ciocolată, nu putu să nu constate cât de firesc se integra Hayley în familia lui.

Lui Matt îi era tot mai greu să distingă hotarul unde prefăcătoria înceta şi începea realitatea. Niciodată în viaţa lui nu fusese mai derutat.

***

După masă, Hayley o ajută pe Beth să strângă în bucătărie. Matt insistase să sosească împreună, cu camioneta lui, spunând că n-ar fi făcut impresie bună să vină cu autovehicule separate, aşa că era nevoită să-l aştepte, înainte de a porni spre casă.

Când Matt intră în bucătărie, era gata.

— Să mergem.

— Avem o problemă, răspunse el.

Stomacul lui Hayley făcu o tumbă.

— Să nu-mi spui că iar s-a ivit o situaţie.

Beth închise robinetul şi îşi privi fratele.

Matt n-o slăbea pe Hayley din ochi.

— Bunica vrea să doarmă în noaptea asta la noi.

Capitolul 14

— Ce vrea să facă? întrebă Hayley, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vrea să înnopteze la noi, repetă Matt. Mâine dimineaţă, Beth o duce pe Audrey la controlul medical. Davis va fi la serviciu, iar prietena bunicii, Dorothy, va veni s-o ia. Întrucât am o firmă proprie, îmi pot organiza programul astfel încât să fiu acasă când soseşte Dorothy. Dar bunica vrea să ne viziteze casa…

— Ai uitat că n-avem nicio casă? aruncă Hayley fulgere din priviri.

— Nici ceremonie de nuntă n-am avut, dar asta nu ne-a oprit să plecăm în luna de miere, îi aminti Matt, tăios.

Îi trecu prin minte că era pentru prima oară când Matt îi adresa mai mult decât două cuvinte în şir, de când sosiseră acasă la Beth. Ca de obicei, reuşise în sfârşit să-i atragă atenţia înfuriind-o – deşi era la fel de descumpănit ca ea de cererea lui Lilah.

Totuşi, nu încercase să-şi descurajeze bunica. Era destul de sigur că pretextele sale n-ar fi rezistat în faţa unui examen mai atent.

— O.K., bine, răspunse Hayley; părea încordată ca un arc. Şi ce mai urmează să facem, în aşa-zisa noastră căsnicie? Să adoptăm un copil? Poate chiar doi!

Beth făcu un pas înainte.

— Hayley…

— Nu, nu, n-am nimic, îi dădu ea mâna la o parte. Haide, îl îndemnă pe Matt, încrucişându-şi braţele pe piept. Cum crezi c-ai s-o rezolvi?

— Bunica trebuie să-şi facă bagajele, aşa că Davis o va aduce nu peste mult, îi explică el. Asta ne lasă câtva timp ca să luăm

câteva lucruri de la tine de-acasă şi să le aducem la mine. Va trebui să rămâi peste noapte. Apartamentul are un singur dormitor. Mai e şi o canapea, în living… pentru bunica.

***

Hayley îşi vărsă conţinutul micii genţi cu cosmetice pe placa de marmura din baia lui Matt.

Aranjă câteva obiecte pe poliţă, îşi puse demachiantul lângă lavabou şi înfipse periuţa de dinţi în suportul de ceramică, alături de a lui Matt. Îi ceruse să dea impresia, cel puţin la prima vedere, că locuia acolo.

Privi în jur, observând că baia părea destul de curată, pentru o locuinţă de burlac. Nu era decorată cu prosoape inscripţionate, preşuri şi piese decorative, ca şi cum ar fi fost într-adevăr şi a ei. Dar se presupunea că erau căsătoriţi doar de scurt timp, aşa că n-ar fi trebuit să fie nici o problemă. Îşi amestecă obiectele feminine printre cele bărbăteşti ale lui, spunându-şi că arătau destul de firesc.

Apoi, îşi îndreptă atenţia spre cadă. Dădu la o parte perdeaua albastră a duşului şi-şi puse şamponul şi balsamul de păr pe marginea de ceramică.

Privi boxa cu dale albe de faianţă. Acolo făcea duş Matt… gol, desigur.

Imediat îi veni în minte duşul lor împreună, în noaptea când făcuseră dragoste pentru prima oară. Trase perdeaua la loc, cu inima bătându-i puternic.

Reveni în micul hol. Aruncase deja o privire în dormitor, doar atâta cât să-şi pună în dulap ţinuta de noapte şi un schimb de haine pentru a doua zi, la serviciu. Deocamdată, încerca să nu se

gândească prea mult la aranjamentele de dormit.

Patul lui Matt nu era la fel ca acela din hotel, cu imensa lui saltea regală.

Patul lui Matt avea proporţii normale.

Îşi îndreptă gândurile spre ziua următoare. Venise de-acasă cu maşina ei. Desigur, trebuia să-şi lase lucrurile la Matt, dimineaţa când pleca la serviciu, pentru că Lilah avea să mai fie acolo. După lucru, urma să şi le ia înapoi. Lilah pleca între timp, iar cu asta lua sfârşit, în fine, şi falsa lor căsnicie.

Matt îi dăduse o dublură a cheii, pentru a-şi putea lua lucrurile chiar şi în lipsa lui, când termina programul.

Dar, mai întâi, trebuia să termine noaptea.

Soneria de la uşă anunţa sosirea lui Lilah. Bătuse gongul. Hayley trecu grăbită în living. Mobila era desperecheată, fără niciun accent personal, dacă nu punea la socoteală ziarele şi revistele sportive întinse pe mese şi pe jos. Arăta destul de comod, într-un stil cam aglomerat. Exista un şemineu, cu o fotografie neînrămată a lui Audrey rezemată pe consolă. Un perete era ocupat de o staţie stereo imensă şi câteva rânduri de C.D.-uri.

Spre partea din spate a apartamentului se afla o bucătărie mică şi funcţională.

Matt deschise uşa. Lilah intră, urmată de Davis, cu valiza.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, îi spuse Hayley, cu toată sinceritatea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie singură cu Matt, în apartamentul lui atât de confortabil.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, dragii mei.

Davis rămase lângă uşă.

— Distracţie plăcută, copii, le ură el vesel, cu un licăr amuzat în ochi.

Hayley îi aruncă o privire cruntă. După părerea ei, soţul lui

Beth găsea prea distractivă încurcătura în care intraseră.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Matt, fără nicio urmă din umorul său obişnuit.

Davis plecă, iar Matt închise uşa în urma cumnatului său.

— Ei, cred că se cade să-ţi arăt casă, propuse el, căutând atitudinea cea mai potrivită cu momentul. Vrei să vezi cum ne-am aranjat?

— A, sigur că da, acceptă Lilah.

Matt o luă de cot, conducând-o prin living spre sufragerie şi bucătărie, apoi în hol.

— Ăsta-i dormitorul nostru, spuse el.

Dormitorul nostru. Obrajii lui Hayley se înfierbântară. Îşi dădea toată silinţa să nu privească spre pat.

— Foarte frumos, comentă Lilah.

— Cam asta ar fi, anunţă Matt şi toţi reveniră în living.

O ajuta pe Lilah să se aşeze pe canapea. Bătrâna îi privi cu ochii ei vioi.

— Veţi locui mult timp aici? îi întrebă.

— Încă nu ne-am gândit, răspunse Matt, aşezându-se lângă Hayley.

Lilah îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Matt e un constructor genial, să ştii. Ţi-ar putea clădi o casă de vis. Ce noroc ai cu el!

Hayley îşi forţă un zâmbet.

— Mare noroc, murmură ea.

Apoi, Lilah se întoarse spre Matt.

— Iar Hayley ar putea s-o decoreze. Sunteţi o pereche ideală.

Hayley îi aruncă lui Matt o privire. O cuprinse cu un braţ, având ochii plini de o expresie tandră care-i dădu senzaţia că i se lichefiau măruntaiele.

— Părem o pereche ideală, într-adevăr, spuse el repede, cu o privire inconfundabil de seducătoare.

Inima lui Hayley bubuia în piept. În ce se băgase?

Urma să petreacă noaptea în aceeaşi cameră cu un bărbat pe care-l dorea cu disperare – şi despre care ştia că o dorea la fel de mult. Dar să facă dragoste cu el era ultimul lucru de care ar fi fost în stare acum.

— Beth arăta minunat, nu-i aşa?

Puţin îi păsa cât de ostentativ schimbase subiectul.

— Nici nu-ţi vine să crezi că a născut un copil, acum nici două luni.

Se întreba câte ore puteau sta de vorbă fără să se culce.

Lilah muşcă nada şi începură să vorbească despre Beth şi Audrey, timp de câteva minute, după care bătrâna menţionă că urma emisiunea ei favorită de televiziune, cerându-le voie s-o privească. Era o melodrama nocturnă.

Categoric, pe Hayley n-o deranja cu nimic să se uite la televizor.

Matt se ridica să ia telecomanda, apoi se aşează la loc lângă ea şi deschise aparatul. De data asta, părea să stea şi mai aproape. O luă de umeri cu braţul, atingându-i coapsa cu a lui şi expediindu-i prin tot trupul fiori încărcaţi de tensiune. Iar ea nu putea decât să stea pe loc, ţeapănă şi nefericită.

Lilah constată că Matt şi Hayley nu urmăreau cu regularitate telenovela, aşa că îi puse la curent cu complicaţiile intrigii.

— De fapt, asta e adevăratul ei fiu, dar ea nu ştie, explica ea în timpul unei secvenţe, pentru ca la următoarea să continue: iar femeia asta e îndrăgostită de bărbatul ăla, însă el n-o iubeşte.

Şi o ţinu tot aşa, deşi Hayley n-o auzea. Era prea ocupată să-şi înghită lacrimile, cu gândul ca şi viaţa ei se transformase într-o

poveste lacrimogenă.

Începu să se deruleze genericul final, iar Hayley, cu dureri de coloană vertebrală după ce stătuse atât de încordată timp de o oră, se îndepărtă puţin de Matt. Avea furnicături într-un picior şi-şi dădu seama că-i amorţise.

Nervii îi erau întinşi la limită. Căuta un subiect, dorind să se implice în conversaţie. Cealaltă variantă ar fi fost să se culce cu toţii, ceea ce n-o tenta deloc.

— Nu-mi vine să cred că nu ţi-am oferit nimic, spuse ea, amintindu-şi dintr-odată. Bei ceva, Lilah? Un ceai fierbinte?

Aproape că-şi trânti mâna peste gură. Ce spunea? Habar n-avea dacă în bucătăria lui Matt se găsea sau nu ceai. Probabil că nu. Nu era băutura preferată a bărbaţilor necăsătoriţi.

Matt îşi arcui o sprânceană spre ea.

— Nu, mulţumesc, draga mea, răspunse Lilah, spre uşurarea lui Hayley. E cam târziu pentru mine. La vârsta mea, mă culc cu găinile şi mă scol cu cocoşii, înţelegi. În plus, sunt sigură că aţi dori să staţi câtva timp singuri. Nu-s atât de bătrână încât să fi uitat ce înseamnă să fii proaspăt căsătorit! încheie ea, cu o luminiţă veselă scăpărându-i în ochii albaştri spălăciţi.

Hayley simţi un fulger fierbinte străbătând-o prin toată fiinţa. Halal uşurare! Fură o privire spre Matt. Se uita la ea cu un interes intens. Ce i-o fi trecut prin minte? Starea de spirit dintre ei era atât de încordată, iar Matt se comportase neobişnuit de serios, în aproape tot timpul serii.

Nu apucaseră să-şi termine cu adevărat discuţia de sâmbătă seara. Matt plecase. Nu era sigură de ce, dacă era supărat sau dacă pur şi simplu nu-i păsa. Nimic din comportamentul lui de astă-seară nu-i dăduse vreun indiciu.

— Îţi pregătesc patul, bunico, se oferi el.

Hayley stinse televizorul, apoi o ajută pe Lilah să se ridice. Bătrâna intră în baie ca să se schimbe în cămaşa de noapte, în timp ce Matt întindea aşternutul pe canapea. Lilah reveni îmbrăcată într-o cămaşă de noapte cu guler înalt, de culoare roz vie, cu părul cărunt pus pe bigudiuri şi încălţată în papuci.

Hayley observa ce atenţie tandră îi acorda Matt bătrânei sale bunici, cum o lua de braţ şi o ajuta să meargă spre canapea. Cum îi depuse un sărut uşor pe obrazul zbârcit.

După de Lilah se instală, Hayley intră şi ea în baie. Îşi adusese cu ea decenta cămaşă albă de noapte. Şi-o trase peste cap şi se privi în oglindă.

Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori. Părea să aibă febră, dar ştia adevărul – era nervoasă, surescitată. Excitata. Dementă, adaugă ea, pe un ton critic.

Când ieşi, în hol era întuneric. Un sforăit uşor o anunţa că Lilah adormise deja. Uşa spre dormitor era încadrată de o lumină slabă. O deschise.

Matt stătea în capul oaselor, citind în pat un roman de buzunar, gros. Ea era obsedată numai la gândul de a se culca în acelaşi pat cu el, iar lui îi ardea de citit romane! Se simţea ca o idioată – pentru că-i păsa, pentru că era dezamăgită. Era o nebunie – hotărâse să treacă peste problema cu Matt, iar acum se frământa fiindcă el nu-i arăta nici cel mai mic interes.

— Vrei să-ţi pun deşteptătorul? se interesă Matt, ridicând privirea când Hayley închise uşa încet şi intră în cameră. Puse cartea pe noptieră.

— Te rog. Mulţumesc. Nu mi-a trecut prin minte să mi-l aduc pe al meu. Trebuie să mă trezesc la şapte.

Ezita, în dreptul uşii. Patul părea mai mic. Se comprimase? Cum ar fi putut încăpea în patul acela, rezistând până dimineaţă

fără a-l atinge pe Matt măcar întâmplător?

Câteva secunde nu se auzi decât ticăitul ceasului. Matt potrivi deşteptătorul, apoi se rezemă la loc.

Hayley observă că romanul din poala lui era un thriller de spionaj. Aruncă o privire prin cameră.

Era un spaţiu funcţional, masculin. O cameră de bărbat. Patul avea o tăblie simplă şi plapumă bleumarin, groasă. Pe pereţi nu era agăţat nimic.

Dar, cumva, părea totuşi atrăgătoare. Conţinea mirosul lui Matt, amprenta lui Matt. Şi, cel mai rău din toate, îl conţinea pe Matt.

— Hayley?

Întoarse smucit capul, din nou, spre el.

— Mmm?

— Vii la culcare?

Hayley îşi roase buzele.

— Aa, da.

Şi porni încet în jurul patului.

Matt îi urmărea fiecare pas. Luase pe ea o cămaşă de noapte simplă şi albă, dar care nu avea nimic neutru – când era pe trupul lui Hayley. Reuşea totuşi să-i distingă formele sânilor, adâncitura din talie, rotunjimile blânde ale şoldurilor. Parţial din cauza felului cum i se drapa pe corp materialul subţire, parţial cu ajutorul amintirii. Acum, cunoştea trupul lui Hayley la fel de bine ca pe al său propriu. Fiecare părticica din el i se întipărise în creier. Ştia cât de tare îl ispitea? Indiferent ce purta pe ea?

Toată seara, stând atât de aproape de Hayley, fusese o tortură. Cu ea, habar n-avea în ce situaţie se afla. Sâmbătă, când ieşise din apartamentul ei, se lăsase guvernat de mândrie. Nu aflase ce înţelegea prin necesitatea unui răgaz.

Hayley se aşează uşurel pe marginea patului. Matt bănui că era încordată ca un arc. Şi el era la fel.

— E-n regula, Hayley, spuse el încet. Nu muşc, să ştii.

Dintr-odată, simţi că nu mai suportă niciun minut tensiunea dintre ei.

O risipi în singurul mod la care se pricepea – cu o ironie.

— Adică, nu muşc… dacă nu vrei.

Îi adresă zâmbetul pe care şi-l considera cel mai seducător.

— Matt! exclamă ea, plesnindu-l pe braţ.

O apucă de mână.

— Ce Matt? întreba el, cu glas răguşit. Haide, Hayley, vorbeşte-mi.

N-o mai tachina.

Hayley înghiţi în sec. Ochii îi fulgerau în toate părţile.

— Ce vrei să spun? îl întrebă, sufocată.

Matt nu avu nevoie să se gândească prea mult.

Un singur lucru îi trecea prin minte.

— Vreau să-mi spui la ce te-ai referit când ai spus că vrei un răgaz.

Hayley nu vorbi imediat, aşa că Matt făcu lucrul pe care-l dorise toată seara. O săruta – gingaş, delicat. Totul, la sărutul acela, părea atât de desăvârşit – mirosul ei, gustul, reacţia. Erau familiare şi fireşti. Şi totuşi, ceva nu se potrivea.

Când puse capăt sărutării şi o privi, ştiu că făcuse o greşeală.

Se aflau în dormitorul lui, în patul lui, şi ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă în acel moment era s-o oblige în vreun fel. Adică tocmai ceea ce se pregătise să facă. Fusese gata să profite de situaţie.

Poate că într-adevăr aveau nevoie de un răgaz, la urma urmei. Se vedea clar că avea minţile zăpăcite complet în ceea ce o privea.

Nu mai era mândru de felul cum se purta.

— Iartă-mă. Nu trebuia să fac asta.

— Ce… ce vrei să spui? păru ea nedumerită.

— Nici eu nu ştiu ce vreau să spun, recunoscu Matt. Hayley, când sunt cu tine, nu mai ştiu caree susul şi care josul. Vreau să fac dragoste cu tine, dar habar n-am ce e între noi.

— Cred că nici eu nu mai deosebesc negrul de alb.

Ceea ce ştia, fără umbră de îndoială, era că îl iubea – dar nu i-o putea spune. N-ar fi reuşit decât să-l facă să se simtă mizerabil, pentru ca el nu-i putea declara acelaşi lucru.

— Sexul e cauza, aşa-i? Face ca totul să pară atât de… complex.

— Şi cum rămâne? continuă el. Spuneai că ai nevoie de un răgaz. Asta ce înseamnă?

— Nu ştiu, mărturisi Hayley.

Categoric, era blestemată. Singurul bărbat de pe planetă care ar fi fost partenerul ei de viaţă perfect – prietenul şi amantul la un loc – n-o dorea în acelaşi fel în care îl dorea ea pe el. În felul eroilor din basme, care trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Cu câteva secunde în urmă, fuseseră la un pas de a face dragoste. Era aproape sigura că nu l-ar fi refuzat – capul ei i-ar fi spus nu, dar trupul urla că da. Însă nu conta, fiindcă Matt era cel care se retrăsese. Evident, îşi dădea şi el seama că numai atracţia fizică nu era de ajuns pentru a menţine o relaţie între ei. Şi nu simţea pentru ea nimic mai mult decât atracţie.

— Poate că de fapt trebuie să hotărâm să fim doar…

Hayley se chinui să pronunţe cuvântul.

— … prieteni, reuşi ea în sfârşit.

Bănuia că se comporta într-un mod îngrozitor de matur. Putea s-o facă, nu? Era mai bine aşa.

— Crezi că am fi în stare?

Îşi tânu respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

— Prieteni, repetă Matt privind-o lung, în timp ce frământa ideea în minte. Era o perspectivă deprimantă. Hodoronc-tronc, din amanţi, ajunseseră doar prieteni. Îi trecu prin gând că, dacă din capul locului n-ar fi avut un asemenea orgoliu, săptămâna trecută i l-ar fi dezumflat oricum, aproape sigur.

— Mă rog, am fost prieteni tot timpul, nu-i aşa, Hayley? încercă el să pară dezinvolt.

— Cred… cred că da.

În cameră se lasă brusc tăcerea. Hayley îşi făcu de lucru, aranjându-se în aşternut. Matt încerca să mai găsească ceva de spus, dar nu reuşea. Poate că nici nu mai rămăsese nimic de spus între ei.

— Eşti gata, pot să sting lumina? întrebă el, politicos.

— Sigur, răspunse încet Hayley.

Se făcu întuneric. Matt îşi spunea că trebuia să fie fericit. Totul era aşa cum îi plăcea lui. Hayley nu se agăţa de el ca un scai, nu venea cu pretenţii. Şi-atunci, de ce naiba îşi dorea s-o fi făcut?

Capitolul 15

A doua zi dimineaţă, când ieşi din baie, îmbrăcată şi aranjată, Hayley o găsi pe Lilah aşezată pe marginea canapelei, bând un pahar cu suc de portocale. Făcuse eforturi suplimentare cu machiajul, pentru a-şi ascunde cearcănele de sub ochi.

— Bună dimineaţa, draga mea, o întâmpină veselă bătrâna.

— Bună dimineaţa.

Pradă unui impuls, o săruta pe obraz. Era prea crud că-l iubea nu numai pe Matt, ci şi familia lui.Ar fi avut o slabă consolare, dacă putea măcar să-şi imagineze că scapă de nişte socri nesuferiţi.

— Ce zici de-un mic dejun? propuse ea, impunându-şi un aer vesel.

Lilah o urmă în bucătărie. Se oferi s-o ajute, dar Hayley insistă să se aşeze la masă.

— Aşa, ia să vedem, începu ea, deschizând frigiderul lui Matt. Nu se aştepta să găsească mare lucru şi fu surprinsă să vadă că era bine aprovizionat. Evident, Matt făcuse cumpărături, de când se întorseseră din Hawaii.

Scoase ouăle şi şunca, întrebându-se cum avea să poată pregăti micul dejun fără a fi evident că trebuia să caute tigăile şi diversele ustensile. Ar fi trebuit să ştie şi unde îşi ţinea Matt cafeaua – dacă locuia acolo. Privi prin bucătărie, cam neliniştită.

Matt intra.

— Matt! exclamă ea, uşurată. Tocmai mă pregăteam să fac micul dejun.

— Bună dimineaţa, salută Matt, senin. Ce-ar fi să mă laşi pe mine? o scoase el din încurcătura. Stai jos, iubito.

Îi depuse un sărut fierbinte pe gura. Când o eliberă, îi mai susţinu privirea o fracţiune de secundă, înainte de a se apuca de

lucru. Hayley stătu un moment pe loc, cu obrajii calzi şi trupul şi mai cald. Nu l-ar fi numit tocmai un sărut ca între prieteni. Era prea intens, puţin prea stăruitor, chiar şi pentru un sărut numai pe buze.

Se preface, îşi reaminti ea.

Aşezându-se, îl privi, observând că avea părul încă umed. Făcuse un duş şi luase pe el o pereche de pantaloni scurţi de doc. Avea picioarele desculţe.

Arăta teribil de sexy. Inima ei tresărea în piept doar privindu-l.

Cu mişcări repezi şi fluente, Matt scoase o cutie de cafea dintr-un dulap şi puse filtrul în funcţiune.

Apoi, luă o tigaie, în care începu să frigă felii de şuncă, pe când spărgea ouăle deasupra unei alte tigăi. Lilah, în aceeaşi cămaşa de noapte veche, cu guler înalt, pe care o luase la culcare, şi părul tot pe bigudiuri, începu să converseze cu Hayley.

— Pleci la serviciu în dimineaţa asta, draga mea?

— Aş vrea să pot rămâne pentru a-ţi ura drum bun, îi răspunse Hayley. Dar tocmai am avut o săptămână de concediu şi sunt aşteptată la birou.

— Sigur, draga mea, înţeleg. Norocul meu că programul de azi al lui Matt e mai flexibil.

Când cafeaua fu gata, Matt aduse la masă două ceşti aburinde, punând una în faţa lui Lilah şi pe cealaltă în dreptul lui Hayley. Reveni cu o zaharniţă şi linguriţe, apoi îşi luă şi cana lui.

Hayley îşi îndulci cafeaua după gustul său, apoi sorbi o înghiţitură, nesigură. Toată scena era atât de casnică şi familiară, cu Matt şi bunica lui la masa din bucătărie. Numai ea nu-şi avea locul acolo.

În câteva minute, Matt puse în faţa lor farfuriile pline cu

jumări de ouă, şuncă şi pâine prăjită.

Hayley se străduia să nu se uite lung la pieptul lui fermecator de lat, în timp ce lua prima îmbucătură de jumări. Erau delicioase, ceea ce, în chip ciudat, o făcea să-i vină să plângă.

Îl iubea, îi iubea familia, iar el mai ştia şi să gătească. Până şi cafeaua o făcea bună. Iar în materie de amor…

Izgoni gândul.

Lilah vorbea cu Matt, iar Hayley clipi din ochi, chinuindu-se să se concentreze asupra cuvintelor bătrânei.

— Încerc să nu le dau sfaturi unor tineri ca voi, acum că aţi crescut, spunea Lilah cu seriozitate, plimbându-şi ochii albaştri între Hayley şi Matt.

Dar, înainte de a pleca, vreau să vă spun un lucru. Ţineţi minte că nimic nu contează mai mult decât dragostea dintre voi. Indiferent prin ce necazuri treceţi în viaţă, iubirea o veţi avea întotdeauna, iar ea vă va ajuta s-o scoateţi la capăt. Vă mai amintiţi jurămintele nupţiale?

Hayley se încorda.

— „La vreme de boală şi de sănătate, bogaţi şi săraci deopotrivă”, continua Lilah; îşi lăsă o mână peste a lui Matt. Edgar şi cu mine am fost întotdeauna atât de fericiţi şi niciodată n-am avut un cent în buzunar. Ne iubeam cu trup şi suflet.

Cu trup şi suflet. Cuvintele ei o dureau pe Hayley. Îşi simţea autocontrolul tot mai fragil cu fiecare minut.

Lilah nu terminase. Strânse mâna lui Matt.

— Iar mai târziu, după ce Edgar a murit şi voi, copiii, v-aţi mutat la mine, am fost fericiţi toţi trei – deşi voi vă pierduserăţi părinţii. Asta, fiindcă în casa noastră exista iubire. Eu vă iubeam, pe tine şi pe Beth, iar voi mă iubeaţi pe mine. Numai atâta am vrut să vă spun, îşi retrase ea mâna, sorbind din cafea.

— E minunat, spuse încet Hayley, dintr-odată cuprinsă de emoţie. Şi ea dorea o asemenea iubire. Oare avea s-o găsească vreodată?

Matt o privi, observându-i lucirea umedă a ochilor verzi. Se gândi la insistentele ei cum că era blestemată, că iubirea şi căsnicia nu erau pentru ea. Dar se vedea limpede că vorbele bătrânei o mişcaseră adânc.

Poate că, de fapt, Hayley îşi dorea iubirea şi căsnicia – toate lucrurile frumoase din poveşti. Nu cumva îi era doar teamă? Nu cumva se folosea de acel presupus blestem ca de o scuză?

Se încruntă, privind-o atent.

— E timpul să plec, spuse ea pe neaşteptate. Am… Am uitat că în dimineaţa asta aveam o anumită treabă la birou.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. După ce-i dădu bătrânei un sărut, luându-şi poşeta, porni spre uşă.

Matt veni după ea.

— Îţi mulţumesc pentru… aseară, cu Lilah, cu toate problemele, spuse el încet. Nu asta ar fi vrut să-i spună, dar altceva nu reuşea să-i treacă prin minte.

— N-ai de ce, spuse Hayley, evitându-i ochii. Revin după-amiază, ca să-mi iau lucrurile.

— Eu am o întâlnire cu un subcontractor, pe noul meu şantier, la ora patru. Dar voi încerca să fiu aici când îţi termini tu programul.

— Pot să-ţi las cheia pe masa, replică Hayley. Nu-ţi crea complicaţii, numai ca să ajungi.

Făcea ca totul să fie al dracului de simplu. Fără nicio complicaţie.

Voia s-o oprească, dar era prea nedumerit de motivul pentru care voia s-o oprească, aşa că nu reuşi să scoată o vorbă. În clipa

următoare, Hayley plecase.

***

Hayley îşi îndesa cosmeticalele în mica geantă pe care o adusese în baia lui Matt. Se grăbea, hotărâtă să termine înainte de sosirea lui acasă. Nu voia să-l întâlnească. Plecase de la birou mai devreme, tocmai pentru a nu fi nevoită să se vadă cu el.

Apoi, îşi găsi cămaşa de noapte şi hainele din ajun. Le lăsase împăturite cu grijă, pe un scaun din dormitorul lui Matt. Rămase pe loc, privind patul. În noaptea trecută îl împărţiseră între ei, dar la fel de bine puteau să se fi aflat în galaxii diferite.

Rezemându-se de tocul uşii, se lasă în voia unui moment de amărăciune dureroasă. Cum îşi putuse închipui că s-ar fi îndrăgostit de ea? Era un om nepăsător şi sportiv. Ea îşi planifica fiecare pas în viaţă. Matt îi amintise de atracţia contrariilor – adică singurul lucru care-i unea cu adevărat. O atracţie. Cunoscuse limitele relaţiei în care intra dar, undeva pe parcurs, uitase de ele. În niciun caz n-avea să-şi permită să le mai uite.

— Ce-ţi mai face nevasta? întrebă în aceeaşi după-amiază Tommy Richardson, instalatorul cel chel, pe şantierul unei vile de comandă unde Matt tocmai vârâse hârleţul în pământ.

Se întâlniseră pentru a revedea proiectul instalaţiilor. Planul casei era jalonat, iar instalatorul se pregătea să aducă ţevile, a doua zi.

— Excelent! răspunse exuberant Matt.

Nu-l deranja că atâţia oameni păreau să fi văzut emisiunea de televiziune cu el şi Hayley. Îi plăcea. Îl încânta să fie „soţul” ei.

Îi plăcuse să se trezească din somn cu ea alături, să-şi bea cu ea cafeaua de dimineaţa, să-i pregătească micul dejun. Totul îi

plăcea în relaţia lor.

Numai ca acum, totul se sfârşise.

— Nu peste mult, vei construi o casă dintr-asta şi pentru voi, comentă Richardson. Veţi avea nevoie de loc, pentru atâţia copii… aruncă el, în timp ce mergea în jurul perimetrului jalonat, cu planurile arhitecturale într-o mână.

— Hmm…

Matt îşi imagina copiii pe care i-ar fi avut cu Hayley. Băieţei zburdalnici ca el, fetiţe meticuloase ca ea. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Apoi, îşi reaminti că aşa ceva n-avea să se întâmple. Pretinsa lor căsnicie luase sfârşit.

Cu atât mai bine. Nu era gata pentru însurătoare şi familie. Firma lui încă nu era destul de solidă.

Se gândea la tot ceea ce-i spusese Lilah în dimineaţa aceea. Avusese o copilărie fericită, deşi nu stătuseră niciodată bine cu banii. Nu securitatea financiară era aceea care aducea fericirea unei familii. Se încruntă. Cum de uitase tocmai acest lucru?

Se ascundea după nevoia de siguranţă materială, la fel cum se ascundea şi Hayley după acel blestem al ei? Însă chiar se ascundea după blestem? Dintr-odată, ştiu că trebuia să afle.

— Tommy, am o treabă! îi strigă el instalatorului.

Richardson îl privi mirat. Apoi, dădu din cap, înţelepţeşte.

— Proaspăt căsătoriţi… comentă el, făcându-l semn să plece. Fugi acasă la nevestica. Amorul de după-amiază.

Îi făcu cu ochiul.

— Înţelege tata.

Şi reveni cu privirea la planuri.

Matt porni ca vântul, cu camioneta, spre casă. Îi dăduse lui Hayley o cheie, dar ea nu avea cum să fi ieşit deja de la serviciu. Putea ajunge înaintea ei.

O găsi deja acolo. Maşina ei era în parcare. Inima începu să-i palpite în piept. Intră în apartament cu cheia lui, bâjbâind să descuie, de atâta grabă. Nervos, îşi lăsă simţul umorului să-i anunţe intrarea.

— Iubito, am sosit! strigă, cu o sonoritate fabuloasă în prăfuita formula. Ar fi vrut s-o rostească în fiecare zi. Nu-i păsa dacă o spunea într-o cocioabă sau într-un palat. Nu voia decât s-o spună – şi nu oricui, ci numai lui Hayley.

Hayley ieşi în living. Avea în mână geanta cu care îşi adusese lucrurile, în seara trecută.

— Buna, se opri ea în mijlocul camerei.

— Pleci?

— Păi, da, nu locuiesc aici, ai uitat? Asta era o poveste pe care am scornit-o pentru Lilah.

Vocea îi era seacă.

— Nu vreau să pleci.

Hayley clipi din ochi.

— Cum?

— M-ai auzit, parcurse el din câţiva paşi spaţiul care-i mai despărţea. Nu vreau să pleci.

— Dar trebuie să plec.

O lua de mână.

— Hayley…

— Trebuie să plec, Matt.

În ochii ei scânteia un amestec de emoţii pe care nu le putea descifra. Hayley îşi smulse mâna.

— N-o să am o aventură cu tine!

— Cum? Dar nici eu nu-mi doresc aventuri cu tine!

— Serios? luă ea o atitudine neîncrezătoare. Şi – atuncea, ce-ţi doreşti?

Matt îşi trecu o mână prin păr.

— Nu ştiu. Mai adineaori am descoperit că sunt îndrăgostit de tine! Scuză-mă că încă n-am pus la punct toate detaliile.

Până şi un fluture l-ar fi putut dobori de pe picioare. Habar n-avusese că urma să rostească acele cuvinte. Dar erau adevărate. De când era îndrăgostit de ea? De câteva zile? De ani de zile?

Hayley simţi că o lua cu frig. Chiar îi spusese Matt că o iubea?

Parcă ar fi stat pe o cale ferată. Un marfar enorm se repezea spre ea. Dacă dădea crezare cuvintelor lui Matt, şi nu erau adevărate, durerea ar fi strivit-o complet. Se răsuci pe călcâie, ţinându-şi strâns geanta, cu lacrimi de teamă şi speranţă umplându-i ochii.

— Zi ceva, mârâi Matt, din spatele ei. Zi orice, nu vezi că mor aici?

Hayley clipi rapid din ochi, încercând să-şi stăpânească năvala lacrimilor. Se întoarse din nou, încet.

— Ăsta-i unul din textele tale? întrebă ea, cu voce crispată; nu-şi putea permite să-l creadă. Poţi spune cât vrei că mă iubeşti, dar tot n-o să am o aventură cu tine, anunţă ea.

— Ţi-am spus că nu mă interesează o aventură, ripostă Matt. Vreau să am o viaţă împreună cu tine.

Se făcu lumină. Sigur ştia ce voia. Voia ca prefăcătoria lor să fie adevărată. O căsnicie adevărată.

— Vreau iubire, căsătorie, copii. Toată povestea.

Toată povestea. Hayley îşi îngădui să spere, doar puţintel. Dorea atât de mult să-l creadă.

— Dar credeam că nu vrei să te însori. Cel puţin, nu prea curând.

Îşi muşcă buza.

— Şi nu cu mine, adăuga ea, cu un mic tremur.

— Crezusem că trebuie să-mi pun firma pe baze solide, înainte de a mă căsători. Însă greşeam. Nu era decât o scuză. Ceea ce a spus Lilah azi-dimineaţă e adevărat. Banii n-aduc fericirea.

Se încruntă.

— Dar cum adică, nu cu tine?

Şi iar o apucă de mână.

— Ai spus că nu doreşti complicaţii…

— Cred că situaţia dintre noi a fost întotdeauna complicata, nu? o cuprinse el de-a binelea în braţe. Cred că dintotdeauna te-am iubit. Oricum, eu credeam că tu eşti cea care nu voia complicaţii. N-am vrut să te sperii. Şi tocmai asta e, nu? Eşti speriată. Ştii că nu există niciun blestem, că eşecurile în căsnicie ale mamei tale nu înseamnă că tu nu poţi avea o căsnicie fericită. Ţi-e doar puţin cam frică, atâta tot.

— Da, mărturisi ea, cu voce tremurătoare.

— Îţi mai e frică şi-acum?

Zguduită, dar dintr-odată sigură, Hayley şopti:

— Nu. Sunt… sunt îndrăgostită de tine.

Se trase mai aproape de el, cu o mişcare unduitoare. Matt o sărută pe gura, fierbinte şi posesiv, umplându-i tot trupul de valurile unei dorinţe fericite.

— Când ne putem căsători? o privi el cu drag.

— Toată lumea crede că ne-am căsătorit deja, îi aminti Hayley, cam ameţită.

— Ne vom reînnoi jurămintele, hotărî el. Vreau să mă însor cu tine în faţa tuturor.

Hayley surâse.

— Nuntă la biserică?

N-avea ce face – o dorea. Biserica, marşul nupţial prin naos. Povestea.

Matt observa că rotiţele minţii ei se învârteau deja, ticluind planuri.

— Categoric, spuse el. Un singur lucru, mai adaugă, cu glas senzual.

— Ce anume? întreba Hayley, visătoare.

O cuprinse în braţe.

— Luna de miere.

— Noi am început cu sfârşitul, mai ştii? Am şi fost în luna de miere.

— A, nu, clătină el din cap. Asta-i o lună de miere care nu se va termina niciodată. Va dura o veşnicie.

Hayley tremura de fericire.

— O veşnicie?

— O veşnicie.

Şi o duse înapoi în dormitor – în dormitorul lor – pentru a-i oferi pe loc să guste din ceea ce le rezerva veşnicia.

Sfârşit